

၆ ကျ ဘ က် မဲ စာ အ ဝ် တို က်

တက္ကသိုလ်စိုးနောင်

ပျားရည်ခါးခါး
ဝတ္ထုတိုများ

၆ ကျ ဘ က် မဲ စာ အ ဝ် တို က်

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမုတ်နိုးဖို့ အရေးပြင်ပိမိများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်လှအဖြစ် သတ်မှတ် ရှေ့မှန်ကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ခြံနိလည် စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အထတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် ဗာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် သဒ္ဓါကျေးဇူး အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ပျောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဝှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

တက္ကသိုလ်စိုးနောင်
ပျားရည်ခါးခါး
ဝတ္ထုတိုများ

ကျောက်မဲစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၈၁၊ ရတနာလမ်း၊ (၈) ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	◆ ၁၈/၂၀၀၃(၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	◆ ၈၆၄/၂၀၀၃(၇)
အကြိမ်	◆ ပထမအကြိမ်
၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်စု	◆ ၅၀၀
တန်ဖိုး	◆ ၉၀၀ ကျပ်
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	◆ မောင်နေကြည်
အတွင်းပန်းချီ	◆ ပန်းချီအောင်စိုင့်
စာစီ၊ စာမျက်နှာခွဲ	◆ KZaw
ဖလင်	◆ AZ
ထုတ်ဝေသူ	◆ ဒေါ်ပိုးကေစိုင့် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့နယ်၊ လှိုင်လှိုင်လမ်း ၃
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်	◆ ဦးကျော်စိန်(၀၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	◆ ဦးကျော်လှိုင်(စေတနာစာပေ) (၀၉၅၃၃)
အမှတ် ၅၉၊ ၁၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။	အိမ်ပြေးမလေး	...	၆
၂။	ဘိုကေစိန်	...	၁၂
၃။	ပျားရည်ခါးခါး	...	၂၂
၄။	ချစ်ခဲပူးပါသည်	...	၃၃
၅။	ချစ်ခွင့်မကြံ	...	၄၄
၆။	အချစ်ကို ကျောခိုင်း၍	...	၅၄
၇။	ဖိတ်စာလေး တစ်စောင်	...	၆၅
၈။	စစ်မှန်သော အချစ်	...	၇၄
၉။	ကြွက်စားသွားသော အသည်း တစ်ခြမ်း	...	၈၈
၁၀။	မိရွှေမှား	...	၉၇
၁၁။	ဇာတ်လိုက်မင်းသား	...	၁၀၈
၁၂။	ဘတ်စ်ကားက မလာသေး	...	၁၂၁
၁၃။	အတုံ့အလှည့်	...	၁၃၄
၁၄။	အကာလ ညအခါ	...	၁၄၆
၁၅။	ဖိုးကျားနှင့် ရိုးမကျား	...	၁၅၆
၁၆။	သမိုင်း မတွင်ရစ်လေသော ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခု	...	၁၆၈
၁၇။	ပန်းပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးပါပေါ့	...	၁၇၈

အိမ်ပြေးမင်း

အိမ်ပြေးမလေး

အစ်မအိမ်က ထွက်လာတော့ မှောင်စပြုနေပြီ။ ၄၉ အစိမ်း
ဒိုင်နာနဲ့ ပြန်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံမှတ်တိုင်မှာ ချာတီတ်မလေး
တစ်ယောက် တက်လာသည်။

ဆံပင်က တိုတို၊ အသားက ညိုညို၊ ရုပ်ရည်က သနား
ကမားနှင့်၊ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ အသက်က
ရှိလှမှ ၁၅၊ ၁၆ အလွန်ဆုံး။

တက်လာကတည်းက မျက်လုံးက ဟိုကြည့် သည်ကြည့်။
တေးနားမှာ လာထိုင်သည်။ ဝယ်ယာကို ကားခအတွက် ၅၀၀
တန် ထုတ်ပေးသည်။ အကြွေမပါလိုပါလို့လည်း ပြောသေးသည်။

စမယ်ယာက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်ပြီး အရွက်
အသေးတွေ ပြန်အမ်းသည်။ ကောင်မလေးက ဘာမှ မပြော။
ယူထားလိုက်သည်။

သူ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး...

“မေခလာလမ်းဆုံက ဝေးသေးလား...”

“ဝေးသေးတယ်...”

ကောင်မလေးက ဝိုင်တိုင်းတိုင်။ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို
ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ ဧဏအကြာ သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီး။

“မေခလာလမ်းဆုံ ရောက်ရင် ပြောပါဦးနော်...”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“ပြောမယ်လေ... တို့လည်း အဲဒီမှာ ဆင်းမှာ...”

“ဟင်... ဟုတ်လား...”

ကောင်မလေးမျက်နှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ မှတ်
တိုင် ရောက်တော့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်
နေပြီ။ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကောင်မလေးက နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာသည်။

“ဒီ... ဒီမှာရှင်... ကျွန်မ သွားမယ့် အိမ်က အဖေအိမ်...။

ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး...”

“ဟင်.. ဒါဖြင့်... မင်းအဖေအိမ်က ဘယ်ရပ်ကွက်လဲ..

ဘယ်လမ်းလဲ...”

“ဟင်အင်း... အဲဒါလည်း ကျွန်မ မသိဘူး...”

“ဟောဗျာ... မသိဘဲ... မင်း ဘယ်လို သွားမှာလဲ...”

“ဒီလိုပဲ မေးခမ်းပြီး သွားမှလားလို့ပေါ့...”

“ဟာ ညကြီးမိုးချုပ်... မင်း ဒီလို လျှောက်မေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ...”

ခက်တော့နေပြီ။ သည်မှာ ကောင်မလေးက သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်ပြီး...။

“ဦးရဲ့ အိမ်မှာ ဒီတစ်ညတော့ လိုက်အိပ်လို့ ရမလား ဟင်...”

“ဟိုက်...”

သူ... ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရသည်။ သူ့မှာ မိသားစု မရှိ။ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ အိမ်ခန်းလေး ငှားနေခဲ့သည်။ ခု ကောင်မလေးက လိုက်အိပ်မည် ဆိုတော့...

မဖြစ်သေးပါဘူး ဆိုပြီး၊ နီးရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ခေါ် သွားရသည်။ ကောင်မလေးကလည်း နောက်က တကောက် ကောက် လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲ ရောက်မှ မီးအလင်းရောင်နဲ့ အကဲ ခတ်ရသည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲလို့။

မိန်းကလေးက ထင်သလို မဟုတ်။ မိန်းမကောင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ကို သေချာအောင် မေး ကြည့်တော့...။

သည်နှစ် ၁၀တန်း စာမေးပွဲ ကျသည်။ တစ်လမ်းထဲနေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေသည်။ အိမ်က လုံးဝကို သဘောမတူ။ အဖေနဲ့ အမေက ကွဲနေသည်။ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့။ အမေက နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘဲ သားသမီးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ ရုန်းနေရသည်။

အိမ်မှာ စီးပွားရေးက မပြေလည်။ သည်ညနေမှာ အမေက သူမကို တစ်ချိန်လုံး ဆူပူနေခဲ့သည်။

ဆိုတော့ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ မနေချင်တော့ တဲ့ အဆုံး ဆင်းလာသည်တဲ့။

သည်အချိန် ထွက်လာတာ လမ်းမှာ လူမိုက်တွေနဲ့ တွေ့ရင် မကြောက်ဘူးလားလို့ မေးကြည့်သည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဓား ဖြောင်သေးသေးလေး တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြသည်။ သည်ဓားနဲ့ ထိုးပစ်မှာပေါ့တဲ့။ ခက်လိုက်ပါဘိ။

“ဒီမှာ... နားထောင်... ငါ လူယို မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင် နဲ့... ပြီးတော့... ငါ့မိန်းမက သိပ် အပေါက်ဆိုးတယ်... ငါ့ အိမ် မင်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး...”

“အေး... ငါ့နေရာမှာ တခြား ယောကျ်ားဆိုရင်တော့... မင်းအတွက် ဒီညဟာ မတွေးရဲစရာပဲ။ မင်းကို လှည့်ပတ် ပြီး ခေါ်သွားမယ်။ အဖော်ကား ခံရမယ်... ဒါမှမဟုတ် တခြားကို ရောင်းစားခံရမယ်...”

“မတော်လို့ အမူးသမားတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း... မင်းတော့ တစ်စစ ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ မင်းလို ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အဖော်မပါဘဲ... ညကြီး လျှောက်သွားတာ သိပ်ကို အန္တရာယ်များလွန်းတယ်... ဘာမှတ်လို့လဲ...”

ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဆူပစ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကောင်မလေးခမျာ ကြောက်ရမှုနဲ့ သိလာသည်။ တစ်နှုတ်နှုတ်နဲ့ ငိုသည်။

“တစ်သက်လုံး မှတ်ထား... အမေ ဆိုးတယ်ဆိုတာ...
 ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းသလောက် ရှိတယ်... ဘယ်မိဘ
 မဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်ကြတာချည်းပဲ။
 မင်းကို ဆူတယ် ဆိုတာ ချစ်လွန်းလို့ ဆူတာ... မင်း
 ကောင်းဖို့ ဆူတာ... အမေကို ဘယ်တော့မှ အထင်မလွဲ
 နဲ့... ကြားလား”

ငိုရင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

အချိန်က ရှိသေးသည်။ ဆိုတော့ အငှားကားနဲ့ အိမ်တိုင်ရာ
 ရောက် လိုက်ဖို့ခဲသည်။

[မေသတင်းဂျာနယ်၊ အတွဲ (၃)၊ အမှတ် (၂၅)၊ ၇-၂-၂၀၀၁]

ကိုကေမိန်

ဘိုကေစိန်

(၁)

နေ့လယ်နေ့ခင်း
နေ့ရှိန်က ပြင်းသည်။
စားထားတဲ့ ပဲဟင်းက အစွမ်းပြပြီ။
အတန်းလိုက် ထိုင်နေတဲ့ ရဲဘော်သစ်တွေ ငိုက်နေကြပြီ။
သည်နေ့ နှစ်လက်မ စိန်ပြောင်း စာမေးပွဲ စစ်နေသည်။
စိန်ပြောင်းကို ပစ်ရန် အသင့်ပြင်သည်။
စုံးသီးကို ထည့်သည်။

“ပစ်” ဟု အမိန့်ပေးသည်နှင့်တူမှ “ဂျိမ်း” ဟု အော်ရသည်။
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

ဘေးနားက နည်းပြဆရာ စိုးအေးက တစ်ဦးချင်း လုပ်
ဆောင်ချက်တွေကို အမှတ်ပေးနေသည်။

‘ဘိုကေစိန်’ အလှည့် ရောက်လာသည်။

မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာ အပြည့်နှင့် တပ်သားသစ်
ဘိုကေစိန် တစ်ယောက် ချွေးတွေ အရွဲသားနှင့်။ ညှိမှောင်နေသည့်
အသားက နေလောင်ထားသည်ကြောင့် မည်းပြောင်နေသည်။

စိန်ပြောင်းရှေ့ ဒူးထောက် ထိုင်နေတဲ့ ဘိုကေစိန်ကို ဆရာ
စိုးအေးက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

ဘိုကေစိန်က ပြုံးကျယ်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ရှေ့ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း သွဆရာရဲ့ အမိန့်သံကို နားစွင့်နေသည်။

ဗုံးသီးထည့်ဖို့ အမိန့်သံ ကြားသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ဗုံးသီး
ကို ကောက်ကိုင်ပြီး စိန်ပြောင်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

သို့သော်...

အလောတကြီး သူထည့်လိုက်သည့် ဗုံးသီးက ပြောင်းပြန်
ဖြစ်နေသည်။

အမှတ်ပေး ဇယားမှာ သုည တစ်လုံး တိုးသွားသည်။

“ပစ်...”

ဆရာစိုးအေးက ပစ်မိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဘိုကေစိန်ကလည်း နှုတ်မှ “ပူနောင်ဂျိမ်း” ဟု တအား ကျုံးအော်
လိုက်သည်။

အားလုံးက ပြုံးရယ်လိုက်ကြသည်။

ဆရာစိုးအေးရဲ့ နှုတ်မှ ဆဲဆိုသံ တချို့ ထွက်လာပြီး ကုန်းကွကွ လုပ်နေတဲ့ တပည့်ကျော်ရဲ့ တင်ပါးကို “ကဲကွာ ပူနောင် ဂျိမ်းဦး” ဟု ဆိုကာ ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“အမလေးဗျ...”

(၂)

တပ်ရင်း ကျောင်းဆင်း ဆိုတော့ သည်တပ်မှာပဲ ပြန်ပြီး တာဝန်ကျသည်။ ရှေ့တန်း ထွက်လိုက်၊ နောက်တန်း ပြန်လိုက် နှင့် အချိန်တွေ လွန်မြောက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

တာဝန် တစ်ခုနှင့် လားရှိုးသို့ ရောက်သည်။ ရထား ဆိုက်တော့ ညနေ မှောင်ရီပျိုးပြီ။ သွားရမည့် တပ်ရင်း ရှိရာသို့ သူ သွားတတ်။ ဆိုတော့ ဘူတာမှပင် (-) တပ်ရင်းမှ ဘိုကေစိန် ရောက်နေသည်။ ကားလွတ်ရန် ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည်။ အချိန်က သိပ်မကြာလိုက်။

စစ်ကား တစ်စီး အပြင်း မောင်းလာပြီး ထိုးဆိုက်သည်။ ထောင့်မောင်း စစ်သည်က အူယားဖားယားနှင့် သူကြိုရမည့် သူကို ဖူးသည်။ သို့သော် ရှာမတွေ့။

မတွေ့တဲ့အဆုံး ယောင်လည်လည် လုပ်နေတဲ့ တစ်ဦးတည်း ယော စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် သူကို လာမေးသည်။

“သူငယ်ချင်း ဒီနားမှာ အရာရှိတစ်ယောက် တွေ့မိသလား”
“မတွေ့မိဘူး”

“အေးဗျာ၊ တပ်ရင်း (-)က ဗိုလ်ကြီး ကေစိန် ဆိုတာ စောစောက လာကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်လို့ဗျာ...”

ကြားရတဲ့ စကားကြောင့် ဘိုကေစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟာ အဲဒါ...အဲဒါဆိုရင် ဖုန်းဆက်တာ ကျွန်တော်ဗျ။ ကျွန်တော့် နာမည်က ဘိုကေစိန်ပါ”

ထိုအခါ ယာဉ်မောင်း စစ်သည်များ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားရရှာသည်။

(၃)

သည်နေ့ တပ်သား ဘိုကေစိန်တစ်ယောက် စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှု တစ်ခုနှင့် အပြစ်ပေးခံရတော့မည်။ လူပျို စစ်သည်များ အိမ်ထောင်သည် လိုင်းများသို့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မသွားရဟူသော စည်းကမ်းကို သည်နေ့ သူ ဖောက်ခဲ့သည်။

ငဝီကြော်နှင့် စားရန် ချဉ်ဖတ် သွားဝယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မြင်တဲ့သူက မြင်ပြီး သတင်းပို့တဲ့သူက ပို့ခဲ့သည်။ ခုတော့ ခွဲအရာခံဗိုလ်က ကျည်ဆန်တချို့ ယူလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ပုံလိုက်သည်။

“မင်းမှာ အပြစ် ရှိတဲ့အတွက် ဒဏ်ပေးရမယ်။ ဒီ ကျည်ဆန် ပုံထဲကနေ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်နဲ့ ဘာရင်းဂန်းကျည်ဆန်ကို ခွဲပြီး နှစ်ပုံ ပုံထားရမယ်။ ညနေ ၀၂ လာကြည့်မယ်” ပြောပြီး ဆရာကြီးက ထွက်သွားသည်။

ဘိုကေစိန်တစ်ယောက် ရွေးတလုံးလုံးနှင့် တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ရွေးသည်။

ဘေးနားနီး ရဲဘော်တွေက ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်သွားကြသည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့ ဝင်မပြော။

ညနေ ခွဲ အရာခံဗိုလ် ပြန်ရောက်လာတော့ ဘိုကေစိန်ရဲ့ ရှေ့မှာ ကျည်ဆန်က နှစ်ပုံ ခွဲပြီးခါစ ရှိသေးသည်။

“မင်း ဘယ်လို ခွဲလိုက်တာလဲ”

ဆရာကြီးက ခပ်တည်တည် မေးသည်။

“အရောင် ရင့်တာနဲ့ အရောင် ပျော့တာ ကြည့်ပြီး ခွဲလိုက်တာပါ ဆရာကြီး”

“ဟေ တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟောဒီ အရောင် ရင့်ရင့်တွေက ဘာရင်းဂန်းကျည်ဆန် တွေပါ ဆရာကြီး၊ ဟောဒီက အရောင် ပျော့ပျော့တွေက တော့ ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ ဆရာကြီး၏ လက်ဝါးစောင်းက ဘိုကေစိန် ရဲ့ လည်ဂုတ်ပေါ်ကို ဖြောင်းခနဲ ကျသွားသည်။

“ဒီလောက်တောင် တုံးရလားကွ တပည့်ရ... တစ်သက်လုံး မှတ်ထား၊ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်နဲ့ ဘာရင်းဂန်ကျည်ဆန် ဆိုတာ အတူတူပဲကွ...”

(၄)

မနက်ကတည်းက နယ်မြေ ရှင်းလင်းဖို့ စစ်ကြောင်း ထွက်လာခဲ့သည်မှာ မွန်းလွဲသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တောင်ကြောကို ဝတ်ပြီး တောင်ယာခင်း တစ်ခုထဲမှာ ခဏ နားကြသည်။

ပါလာတဲ့ ဟန်ကောချိုင့်ကို ကိုယ်စီ ဖွင့်ပြီး မနက်စာကို ခုမှပဲ စားကြသည်။ စားပြီးတော့ ခဏ နားကြသေးသည်။

ရန်သူရဲ့ အရိပ်အခြည်က တာမျှ မတွေ့။

သတင်း ရထားသည်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

သည်မှာ ဘိုကေစိန်က အပေါ့အပါး သွားလိုသည်ကြောင့် နားနေရာက အသာထပြီး တောင်ခြေဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလိုသည်ကြောင့် သေနတ်နှင့် အီကွေးမင့် ကို စုပုံပြီး ထားခဲ့သည်။ သွားရင်းနှင့် ဝါးရုံတောများ အကြားကို ရောက်လာသည်။

အရိပ်ကောင်းလှသည့် ဝါးရုံကြီး တစ်ခု ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ဆီးသွားလိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာပဲ ဖျောက်ခနဲ အသံ တစ်ချက် ကြားလိုက် သလို ရှိသည်ကြောင့် နောက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဘိုကေစိန်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံ ပြူး ထွက်သွားသည်။ ရန်သူ တစ်ယောက်သည် တောင်ယာခင်းထဲရှိ နားနားနေနေ ရှိနေကြသော သူ့ ရဲဘော်များကို မြင်တွေ့ သွားဟန် တူသည်။

အမဲ ၁၆ သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် ထိုးချိန်လျက် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ သွားနေသည်။

ရန်သူကလည်း တစ်ယောက်တည်း။

ရန်သူသည် သူ့ကို လုံးဝ မြင်ဟန်မတူ။

သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ သူ့ကို ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

ခက်တာက သူ့မှာ သေနတ်ကလည်း မပါလာ။ လက်ချည်း ဗလာ ဖြစ်နေသည်။

ခုမှတော့ မထူးတော့။ သူ့ကို ကျော်လွန်စပြုနေသော ရန်သူ၏ နောက်ကျောဘက်ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး ညာ လက်ဝါးထိပ်နှင့် ရန်သူရဲ့ ခါးကို ခပ်နာနာလေး ထောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မလှုပ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်...”

ရုတ်တရက် ရန်သူမှာလန့်ဖျပ်သွားပြီး ကိုင်ထားတဲ့ သေနတ်ကို အပေါ်မြှောက်ကာ လက်မြှောက်လိုက်သည်။

သည်မှာပဲ ရန်သူလက်က သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ သေနတ်နှင့် သူ့ကို ပြန်ချိန်ထားလိုက်သည်။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသော ရန်သူသည် ဆံရှည်နှင့် ချာတိတ် အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ရှေ့ဆုံးက ပွိုင့်ထွက်လာသော ရန်သူကို အရှင်ရလိုက်သည်ကြောင့် နောက်က ပါလာသော သောင်းကျန်းသူ အင်အား (၁၀၀)ကျော်ရဲ့ အနေအထားကို အချိန်မီ သိလိုက်ရသည်။ ဆိုတော့ တပ်မတော် စစ်ကြောင်းသည် လက်ဦးမှုကို အရယူကာ ချေမှုန်းနိုင်သည်ကြောင့် ရန်သူတို့ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

(၅)

ဘိုကေစိန်တစ်ယောက် တပ်မှ ခွင့်ယူပြီး ရွာပြန်သွားခဲ့သည်။ ခွင့်ရက်စေခါနီး အပြန် မန္တလေးဘုတာတွင် ဆုံစည်းခဲ့လေသော ခရီးသွား မိန်းမချောလေး တစ်ဦးကို အကူအညီတွေ မေးရင်း ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ထိုမှသည် တစ်ဆင့်တက်ကာ သံယောဇဉ်တွေ ပိုခဲ့ကြသည်။

မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာ အတွေ့အကြုံမှ မရှိရှာသော လူပျိုရိုင်း တိုကေစိန်မှာ အသည်းတုန် အူတုန်နှင့် ရင်တွေ ခုန်ပြီး အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာခဲ့သည်။

“သိပ်ပြီး ချစ်တယ် ချောစုရယ်... အရမ်းလှတဲ့ ချောစုကို ချစ်တယ် ဆိုတာကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ ကျွန်တော် မပြော တတ်တော့ပါဘူး...”

“တကယ် ပြောနေတာလား ကိုစိန်ရယ်...”

မိန်းကလေးက သူ့နာမည်ရဲ့ နောက်ဆုံးအလုံးကို အဖျား ဆွတ်ပြီး ‘ကိုစိန်’လို့ ချစ်စမ်း ခေါ်သည်။

ထို ခေါ်သံ တစ်ချက် ကြားရတိုင်း တိုကေစိန်ရဲ့ အသည်း နှလုံးတွေ အရည်ပျော်ကျကုန်သည်။

ချစ်ရသူကို လက်လွှတ်ရမှာ စိုးရွံ့လာသည်။ ဘယ်လိုမှလဲ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်လာတာမို့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ကို ငိုသံနှော ပြီး ပြောရတော့သည်။

သူ့ပုံစံကို သနားလွန်းသည်ကြောင့် မိန်းကလေးမမျာ သဘောတူလိုက်ရှာသည်။

သည်လိုနဲ့ တိုကေစိန်တစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာနှင့် မိန်းမချော တစ်ယောက်ကို တပ်ရင်းရှိရာသို့ တစ်ပါတည်း ခေါ် လာနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းရောက်လျှင် လက်ထပ်ခွင့်တင်၍ မင်္ဂလာ ဆောင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပျော်ဆုံး လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တပ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် တိုကေစိန် ရွာက မိန်းမ ခိုးလာသည်ဟု ချက်ချင်း သတင်းပြန့်သွားသည်။

သို့သော်...

စီစဉ်ပေးသော လိုင်းခန်းတစ်ခန်းမှာ အတူနေသည့် ပထမဆုံး ညမှာပဲ ပြဿနာက အကြီးအကျယ် ပေါ်လေတော့သည် တကား...။

နောက်နေ့ မနက်မှာပဲ သူ့ဖြစ်ရပ်ကို အားလုံးက သိကြသည်နှင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကုန်ကြသည်။

သည်လောက်တောင် အ ရပါ့မလား ဆိုပြီး တပ်ခွဲမှူးကလည်း သူ့ကို မှတ်သားလောက်စေရန် အချုပ်ထဲ ခဏ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ငိုကာ ရယ်ကာ လှုပ်နေသော 'ချောစု' ဟူသည့် မိန်းကလေးကိုလည်း အပြန် လမ်းစရိတ် မရှိဘူး ဆို၍ အားလုံးက စုပေါင်းပြီး ငွေထုတ်ပေးကာ ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဘိုကောစိန် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရသည့် 'ချောစု' ဟူဘိ ထိုဣတ္ထိယသည် မိန်းမလည်း မဟုတ်၊ ယောက်ျားလည်း မဟုတ် မိန်းမလျှာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း...။

[လသာမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ဖြည့်နှစ်]

ပျားရည်ခါးခါး

(၁)

တစ်ချက် တစ်ချက် လေက ဝှိုးခနဲ တိုက်ခတ်သွားသည်။ ကံ့ကော်ရွက်ခြောက် တချို့ လေထဲခုတ်ပြီး မြေပေါ် တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ဆင်းကုန်သည်။

မြင်ကွင်းက ခြောက်သွေ့နေသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာ တာတာနဲ့ ဆိုတော့ ညှိမိရဲ့ ခြေအစုံက မသွားလိုတော့သည်မို့ အလိုလို တုံ့ခနဲ ရပ်သည်။

သည်မှာ အေးမာက တအုံတကြနဲ့ ညှိမိကို လှမ်းကြည့်ရင်း။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ညိုမိ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သက်ပြင်း တစ်ခုကို လေးပိုင်စွာ ချရင်း...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ လာသွားစို့”

“ဟင် နင့်ဟာကလည်း”

အေးမာက နားမလည်နိုင်စွာ။ အင်းယားကန်စပ်က ဘူးသီးကြော်ဆိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်မှာက တူစုံမောင်နံ နံတွဲလေးတွေ ကိုယ်စီ။ ညိုမိခမျာ အားကျလွန်းစွာ အတွဲတွေကို ငေးနေမိသည်။

သည်မှာ အေးမာက...

“ဟိတ် ညိုမိ ဘာလဲ အားကျနေပြီလား”

ညိုမိက ရှက်ပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးဟာ ဘာလို့လို့နဲ့ တို့တွေ နောက်ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်လာပြီ ခုထိ တို့ကို ကြိုက်မယ့်သူ မပေါ်သေးဘူးဟိဟိ”

အေးမာက ပြောရင်း မလုံမလဲနဲ့ သေးဘီကို ကြည့်ကာ သူ့ကိုသူ သဘောကျနေမိသည်။

“အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာတွေကို ငါမလာချင်တာပေါ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း သူများ သားသမီးတွေများ ဘယ်လောက် ကံကောင်းလိုက်သလဲ”

ညိုမိက ကန်စပ်ပေါ်မှ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် စုံတွဲတစ်တွဲကို မနာလိုတို့ရှည် လှမ်းကြည့်ရင်း မကျေမနပ် ပြောနေမိသည်။

“အေးဟယ် တို့တွေက ရုပ်တွေက မလှရတဲ့ ကြားထဲ အသားကလည်း မည်းလိုက်သေးတယ်။ ဒီတစ်သက်တော့ တို့အတွက် ချစ်သူဆိုတာကော ရှိပါဦးမလား မသိဘူးနော်”

အေးမာက ပြောရင်း အားငယ်သွားရှာသည်။ သည်မှာ ညှိမိက စိတ်ကို တင်းရင်း...

“အို ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ဒီဘဝမှာ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချောချောနဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်တော့ ရအောင် ယူမယ်ဟာ”

ညှိမိ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တွေ ခိုင်မာနေသည်။

*

(၂)

အဆောင်ရှေ့ ခုံတန်းမှာ ထိုင်ပြီး တစ်နေရာကို ငေးနေခဲ့သည်။ ဘယ်လောက် ကြာသည် မသိ။ အနား လူ ရောက်သည်ကို သတိမထားမိ။

“ဟေ့လူ ကိုဝင်း ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ”
ကိုဝင်းက တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီးပြပြီး-

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ အဟီး”

ကိုဝင်းမှာ ပြောစရာ တစ်ခုခု ရှိမှန်း သိလိုက်သည်။

“မောင်မောင် လာစမ်းပါဦးကွာ၊ မောင်ရင့်ကို တိုင်ပင်စရာလေး ရှိလို့”

အပြင်က ပြန်လာတဲ့ မောင်မောင်က သူ့အခန်းထဲ မဝင်နိုင်သေးဘဲ၊ ကိုဝင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာတွေများလဲဗျ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါတို့ ဒီနှစ်ပြီးရင်.. ကျောင်းကပြီးပြီ.. ခုထိ တို့မှာ တစ်ယောက်မှ မချိတ်မိသေးဘူး”

ကိုဝင်း စကားကြောင့် မောင်မောင်မှာ သဘောကျစွာ ဟား
တိုက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ကိုဝင်းကလည်းဗျာ...ဘာများလဲလို့ ကျောင်းပြီးသွားလို့
မစွဲတော့လည်း အိမ်ရောက်တော့ အိမ်က ရှာပေးမှာပေါ့
ဗျာ ဘာပူစရာလိုလို့လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ ငါပြောတာက တို့ ဒီအတိုင်း နေရတာ
က ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ အတွေ့အကြုံလေး
ရအောင် အချိန်တွေလည်း တန်ဖိုး ရှိအောင် တို့တွေလည်း
စိတ်မလေတော့ဘူးပေါ့ကွာ နောက်ပြီး”

ကိုဝင်း စကားကြောင့် မောင်မောင် စိတ်ထဲ ဧဝေဝေါ ဖြစ်
သွားသည်။ ကိုဝင်း ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။ သူ သဘော မပေါက်။

“နေပါဦး ကိုဝင်း ပြောနေတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်
ဘူး၊ နို့ နေပါဦး ကိုဝင်းက ခု ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

သည်မှာ ကိုဝင်း ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ဘေးဘီ ကြည့်ပြီး သူ့နား
တိုးကပ်ကာ သူ့အစိအစဉ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှင်းပြသည်။
မောင်မောင် ဖျက်နှာ ချက်ချင်း ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့သည်။

“ဟာဗျာ ကိုဝင်းကလဲ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကိုဝင်း အဲလိုလုပ်
တော့ တစ်ဖက် မိန်းကလေးခမျာ မနစ်နာဘူးလား၊ တကယ်
လို့ အဲဒီ မိန်းကလေးမှာ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်လာလို့ မလွဲသာ
လို့ ယူရပြန်ရင်လည်း ကိုဝင်းဘက်က နစ်နာပြန်ရော
တကယ်လည်း ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကိုဝင်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်
ကာပြသွားသည်။

(၃)

မြေပဒေသာ ကျွန်းထဲက ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း
ပေါ်မှာ တပျော်တပါးကြီး ပါဆယ်ဂိမ်း ကစားနေကြသည်။

တီးလုံးသံ ရပ်သွားလိုက်၊ အထုပ် လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့
သူက မဲကျရာကို ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လှုပ်လိုက်နှင့် ပျော်စရာ အလွန်
ကောင်းနေသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ ကိုဝင်း လက်ထဲ အထုပ်ကအရောက်၊ ကက်
ဆက် တီးလုံးသံ ရပ်သွားသည်။ အားလုံး ပေးခဲ အော်ကြသည်။

အစတော့ ကိုဝင်း လန့်သွားသည်။ အဆိုအကတွေ မလုပ်
တတ်တော့ ဘာများ မဲပေါက်မလဲလို့ တထိတ်ထိတ် ပူပန်သွားခဲ့
သည်။

သို့ပေသည့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မဲလိပ်ဖွင့်တော့ “မိမိ
အမြတ်နိုးဆုံး မိန်းကလေး တစ်ဦး လက်ထဲသို့ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်
ကို ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် သွားပေးပါ” ဟူ၍...

စုမှပဲ သူ့ရင်ထဲ အေးခဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ခက်တာက နှင်းဆီ
ပန်းက သူ့မှာ မရှိ။ သည်မှာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က
အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲ နှင်းဆီရဲ့ရဲ တစ်ပွင့်
လာပေးသည်။

သည်တော့ ထိုင်ရာက သူ ထသည်။ တစ်ယောက်ခြားစီ
ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေး အားလုံးကို တစ်ချက် ရှေ့ခဲ သိမ်းကျုံး
ကြည့်သည်။

မိန်းမလှလေး တချို့ အလိုလိုခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။ အသား
ဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် စပ်ပြီးပြီး လုပ်နေတဲ့ ကိုဝင်း တစ်ယောက်
ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ကျေနပ် ကြည့်နူးနေသည်။

ဘယ်သူ့ကို ပေးမလဲလို့ အားလုံးက ငဲ့လင့်နေကြသည်။ သည်မှာ ကိုဝင်း ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွက် လှုပ်ရှားသွားသည်။ အားလုံးက လိုက်ကြည့်သည်။

ကိုဝင်း ခြေအစုံ ရပ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးမှာ သူမကို သူမ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့် အံ့ဩသော မျက်နှာ ပြုံးပိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကိုဝင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူမ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးမတတ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လို့။

ကိုဝင်းက ပြုံးရွှင်ကြည့်နှုန်းစွာနဲ့ နှင်းဆီပန်း ရဲရဲကို သူမအား လှမ်းပေးသည်။ သည်မှာ ဝိုင်းကြည့်နေသူ အားလုံး ဟာခနဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ပါးစပ်ကလေးတွေ အဟောင်းသားနှင့် မင်တက်မိရာက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစတု အံ့ဩ ငေးမောကုန်သည်။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သော မြင်ကွင်း တစ်ခု။ အစသော် မိန်းကလေးမှာ မယူရဲ၊ နောက်မှ မရဲတရဲနှင့် ပန်းကို လှမ်းယူသည်။ သည်မှာ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“အချစ်မှာ မျက်စိ မရှိဘူးဟေ့” ဟု ကျောင်းသား တစ်ယောက်က မဆီမဆိုင် လှမ်းအော်သည်။

(၄)

“ကိုဝင်း ညိုမိုကို တကယ် ချစ်တာကော ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“တကယ် ချစ်တာပေါ့ ညှိမိရယ် ချစ်တာမှ ဒီဘက် ဘူတာကနေ ဟိုဘက် ဘူတာတောင် လွန်သေး”

“မနောက်ပါနဲ့ ကိုဝင်းရယ်၊ ညှိမိ ရင်တွေ တုန်လွန်းလို့ပါ”

“နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝင်းက သူများလို ဖွဲ့နွဲ့ မပြောတတ်လို့ ပြောတတ်သလို ပြောချလိုက်တာပါ”

“စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးရင် ညှိမိ ကိုဝင်းနောက်ကို တစ်ခါ တည်း လိုက်ခဲ့တော့မယ် နော်”

သည်မှာ ကိုဝင်း တစ်ချက် ငြိမ်သွားသည်။ သည်တော့ ညှိမိ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သည်။

“ကိုဝင်း ညှိမိ ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ စာမေးပွဲ ပြီးလို့ ကိုဝင်း နယ်ကို ပြန်ရင် ညှိမိလည်း လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“ညှိမိကလည်းကွာ လက်ထပ်တာက ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဟင် ဖြည်းလို့ မရဘူး ဆရာ၊ ညှိမိက ကိုဝင်းကို ယုံလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ခဲ့ပြီးပြီ ညှိမိကို တစ်ယောက်တည်း

တော့ ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့နော် နော် ကိုဝင်း”

ညှိမိက စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ကိုဝင်းကို အသနား ခံရင်း ကိုဝင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။

(၅)

ကိုဝင်း တစ်ယောက် သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ပျာယာခပ်နေ သည်။ ပစ္စည်းတွေ အလျင်စလို သိမ်းသည်။

နောက်တော့ လေးဘီး တစ်စီး ငှားကာ တယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်
မဆက်ဘဲ သေတ္တာနဲ့ အိပ်ရာလိပ်တွေ တင်ပြီး ထွက်ခွာသွား
သည်။

အားလုံးက အံ့ဩကုန်ကြသည်။ စာမေးပွဲကြီး ပြီးဖို့ပင်
နက်ဖြန် တစ်ရက် ကျန်သေးသည်။ အားလုံးက နက်ဖြန် ဘာသာ
အတွက် အသည်းအသန် စာကျက်နေရတာနဲ့ ကိုဝင်းကို သိပ်ပြီး
ဂရုမထားနိုင်ကြ။

သို့ပေသည့် နောက်နေ့ စာမေးပွဲခန်းထဲမှာတော့ ကိုဝင်းကို
တွေ့လိုက်ကြသေးသည်။

စာမေးပွဲကြီး ပြီးပြီ။ အားလုံး လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားကြ
သည်။ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာသို့ ပြန်ကြရ
တော့မည်။

ကိုမောင်မောင် တစ်ယောက် အဆောင်ကို ပြန်ရောက်
လာတော့ အဆောင်ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရပ်စောင့်နေတဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံးနှင့် အတူ
တွေ့သည်။

သူ့ကို မြင်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ အားတက်
သွားခဲ့သည်။

“ဒီမှာရှင် ဒီအဆောင်မှာ နေတဲ့ ကိုဝင်းကို ခေါ်ပေးပါ
နော်”

သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဝင်းကို
လာရှာနေတာပါလား။ သို့ဆိုလျှင် အနိ မိန်းကလေးသည် ကိုဝင်း
ရဲ့ ညှိမိပေါ့။ သူ ဘယ်လို ပြောရပါ။ ပြောဖို့ကလည်း မထွက်။

“ကျွန်မက ကိုဝင်းရဲ့ ချစ်သူပါ။ ဒီနေ့ ကိုဝင်းနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

အဲဒါမှ ခက်ပြီ။ ကိုဝင်း လုပ်ပုံ တကယ်ကို မကောင်း။ သူများ သားသမီးကို အပျော်သဘောနဲ့ ကြံသွားခဲ့ပြီ။ ဒါတွေကို သူသာ အသိဆုံးပါပဲ။

အချိန်မီ တားဆီးခဲ့သော်လည်း မရခဲ့။ ကိုဝင်းက စိမ့်ကိန်း ချပြီး အကြံအစည်နှင့် လုပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ့ကိစ္စကို ကျန်တဲ့ သူတွေက မျက်နှာ အပူခံပြီး ရှင်းရတော့မည်။

မတတ်သာသည့် အဆုံး ကိုဝင်းက မနေ့ကတည်းက ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားပြီ ဆိုသည့် အကြောင်း အားနာနာနှင့် ပြောပြရတော့သည်။

အစသော် မိန်းကလေးက တယ်လိုမှ မယုံ။ နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းပြောတော့မှ ယုံသွားသည်။

ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြွန်းတီးအပ်သော ရုပ်ဆိုးလှသည့် သူမ မျက်နှာထက်ဝယ် အဘယ်မျှ ခံစားသွားရပြီကို သနားစဖွယ် မြင်တွေ့နေရသည်။

သဘောပေါက်သွားသော သူမ၏ ပါးပြင် နှစ်ဖက်ဝယ် မျက်ရည်စက်ကြီးများက တလိမ့်လိမ့်နှင့် စီးဆင်းလာကြသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း၏ အဆုံးစွန်သို့ ရောက်ကာ ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသည်။

အားရအောင် ဝိုပြီးနောက် အငို ရပ်သွားသည်။ ခေါင်းပြန် မော့လာတော့ ပြုပွေးတဲ့ အပေါ်သွားတန်းလေးနဲ့ အောက် နှုတ်

ခေတ်ကို ဖြတ်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားသည်။ နာကြည်းမပြင်းခြင်း၏ သင်္ကေတ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။
အိတ်ကို ဆွဲပြီး လေးလံလျှန်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

[ရှပ်ရှင်သစ္စာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၄)၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ]

ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်

(၁)

အိမ်ကို စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ဖြတ်ပိုင်းလေး ရောက်ရှိလာသည်။ 'ရူပဗေဒ အဓိက' ဟူသော ပုံနှိပ်စာလုံးက ထင်ထင်ရှားရှား ပါပဲ။ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ ယူရမယ့် အဓိက ဘာသာတွဲကို သိခွင့် ရခဲ့ပြီ။ ဆိုတော့ စက်ဘီးကို အပြင်းနင်းပြီး နွယ်တို့ အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကို မြင်တော့ နွယ်က ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးစံ နင် ဘာမေဂျာ ရလဲ...”

အိတ်ဖုန်း:ပါသည့်

Aung
Khin
03

“ဖီးဆစ် နင်ကော...”

“ခွယ့် မျက်နှာ တစ်ချက် ညှိုးသည်။”

“ဟယ် နင်က ဖီးဆစ်၊ ငါက ဇူး ရတယ်...”

“ဟား ဟား ဟား...”

“နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“နင့်ကို အစတည်းက ငါ ပြောသားပဲ။ နင့်အမှတ်က နည်းတော့ နင် ဇူးပဲ ရမှာပါလို့...”

“အေးပါ၊ ခုတော့ နင်ပြောတာ မှန်နေပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ငါက နင်နဲ့ မေဂျာအတူ ဖြစ်ချင်တာ၊ ဒါမှ ဟိုဒင်း ငါလည်း အဖော်ရတာပေါ့...”

“အမယ်လေးဟာ ဒါများ ဟိုရောက်ရင် နင့်မှာ သူငယ်ချင်း အသစ်တွေ အများကြီး ရဦးမှာ...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟာ...”

သည်တုန်းက ခွယ့်မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်နေတာကို အမှတ်တမဲ့ ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ ခွယ်နဲ့ သိပ်မဆုံဖြစ်တော့။ မေဂျာကလည်း မတူ၊ အတန်းကလည်း မတူနဲ့ လူချင်း ကွဲသွားခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သွားရင်း လာရင်း လမ်းမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်လို ဆုံလေတိုင်း ခွယ် မျက်နှာထက်မှာ အားတက်ရွှင်လန်းတဲ့ အပြုံးပန်းလေးတွေနဲ့ သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောတတ်သည်။

သူမှ နေထိုင်ရာ သစ္စာဆောင်သို့ လာခဲ့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ခေါ်လေတိုင်း “အင်းပါ” လို့ အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါမှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့။

သစ္စာကို မရောက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ရွှေမန်းဆောင်ကို ခြေရာချင်း ထပ်ခဲ့ပါပြီ။

သူ့ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံခဲ့သော မေဂျာတို့ အတန်းတူ၊ တောင်ကြီးသူ 'မေသူဝင်း'က ရွှေမန်းဆောင်ကမို့ပါပဲ။

မေသူရဲ့ အချစ်ကို ရခဲစဉ်က သူ ရင်ထဲ ပျော်တယ်လို့ကို တယ်မဆုံးနိုင်။ ကျောင်းမှာ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အလှဘုရင်မ ဘွဲ့ရထားတဲ့ မေသူလို မိန်းမချော မိန်းမလှက သူ့လိုလူကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို "ငါကွ" လို့ပင် ဟစ်အော်ခဲ့မိသည် အထိ ပျော်မြူးခဲ့ရသည်။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ မျက်နှာ ပွင့်ခဲ့သည်။ မေသူနဲ့ တတွဲတွဲ တွဲခဲ့လေတိုင်း မြင်သူတကာရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ အားကျတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေက ယှက်သန်း လို့ပါပဲ။

ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ အချစ်သံသရာထဲမှာ တစ်လည်လည် နှစ်မျောရင်း အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရသည်။

မေသူနဲ့ ချစ်သူဘဝ ရောက်ပြီးတဲ့နောက် နွယ်နဲ့ လုံးဝကို မဆုံခဲ့လေတော့။ မဆုံတာမှ သွားရင်း လာရင်းတောင် မဆုံတော့။ မဆုံအောင် တမင်ပဲ ရှောင်နေခဲ့တာလား မဆိုနိုင်။

မဆုံတော့လည်း သူ့ရင်ထဲ ဘာမှ မဖြစ်။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ နေခဲ့သည်။

ညဘက်မှာ ဆာတတ်တဲ့ ချစ်သူအတွက် သည်တစ်ညမှာ တော့ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ထုပ်ကို ညစောင့် တံခါးမှူးဆို အခန်းနံပါတ်နဲ့ နာမည်ပါတဲ့ စာရွက်ကလေးနဲ့အတူ သွားပို့ခဲ့သည်။

အဲသည်က အပြန် မှောင်ရိပ်ထဲ ဝိုက်ကြားလို့ သွားကြည့်

တော့ တမာပင်ကြီးကိုဖက်ပြီး တဟီးဟီးနဲ့ ငိုကြွေးနေတဲ့ အဆောင်က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့သည်။

ဘေးက အဖော်နှစ်ယောက်က ပိုင်းပြီး ပျောင်းဖျနေကြသည်။

“ဟ... ကိုသန်းဝင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သူ့အသံကို ကြားတော့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတဲ့ ကိုသန်းဝင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တွန့်ပြီး သူ့ဆီ လှည့်လာသည်။

သူ့ကို မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ကြည့်ပြီး

“ကိုစံဝင်းမောင် ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ... ခင်ဗျားတို့ မြို့က နွယ်နွယ်စိုးက ကျွန်တော့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ... ဒီနေ့ပဲ အဖြေ ပေးလိုက်တယ်ဗျာ အဲဒါ... အဲဒါ ဟီး...”

ပြောရင်းနဲ့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းလာပုံရသည်။ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

သည်တော့မှ နွယ်ရဲ့ ပုံရိပ်လွှာက သူ့မျက်လုံးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘာမှန်း မသိ၊ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

“ကိုစံဝင်းမောင် ကျေးဇူးပြုပြီး နွယ်နွယ်စိုးကို လိုက်ပြောပေးပါလားဗျာ...”

စကား မြန်မြန် ဖြတ်လိုသည်ကြောင့်

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော် ပြောပေးပါ့မယ်။ မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ... ကိုသန်းဝင်း ပြန်အိပ်လိုက်ပါ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုစံဝင်းမောင် ကျွန်တော့်တို့လည်း ဒါပဲ ပြောနေတာ။ မိန်းကလေး ဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲ ငြင်းကြမှာပဲ... ဒါ သဘာဝပဲ ကိုယ်က ဖွဲ့ရှိရှိနဲ့ လိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

သည်တုန်းက နွယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လား။ နှမြောတဲ့ စိတ်လား မဝေခွဲနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ တစ်ရပ်က တကယ်ကို ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့ ကန်တင်းမှာ မေသူနဲ့ ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေဆဲ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ စုံတွဲကြောင့် သူ လန့်သွား သည်။

သူ့ကို မြင်တော့ နွယ်က ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ရှက်သွားပုံ ရသည်။ ခေါင်းလေးကို ငုံ့သွားရှာသည်။ သည်မှာ ပါလာတဲ့ လူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ နွယ် လက်မောင်းအိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လွတ်နေတဲ့ စားပွဲဆီ ခေါ်သွားသည်။

သူပုံစံကို ကြည့်ပြီး မေသူ ဒေါပွသည်။

“မောင်... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မေသူ... အဲဒီ မိန်းကလေးက မောင်တို့မြို့က မောင့်သူငယ်ချင်း အရမ်းအေးတာ သူနဲ့ တွဲလာတဲ့ ကောင် က လူရှုပ်လူပွေ၊ အဲဒီကောင်ကို မောင် သိတယ်”

မေသူရဲ့ မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသမျက်လုံး တွေနဲ့ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“အဲဒါနဲ့ မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ သူတို့ ကိစ္စနဲ့ သူတို့၊ မောင်က အနေသာကြီးပါ၊ ဘာလဲ မောင်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေလို့ လား၊ ဘေးမှာ မောင်သိပ်ချစ်တဲ့ မေသူ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတယ်လေ မောင် မောင်က ဒါဘာသဘောလဲ”

မေသူ ဒေါပွသွားသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ရင်းပြုလို့ မရတော့။ ဝန်းခနဲ ထရပ်၊ လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်၊ နေရာက ရှာခနဲ လှည့်လျက် ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ ချောလို့လည်း မရ၊ ပြောပြလို့လည်း မရ၊ အရမ်းကို စိတ်ညစ်သွားခဲ့သည်။

တစ်ပတ်လောက် စိတ်ကောက်ပြီးမှ သူ့ကို သနားလို့ ဆိုပြီ မေသူက ပြန်ခေါ်သည်။

သို့ပေတည့် စည်းကမ်းချက်တွေ ထုတ်လာသည်။ သူမက လွဲလို့ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မကြည့်ရ၊ မရော့ရ၊ မပြောရ စသည်ဖြင့် သူ သဘောတူခဲ့သည်။

တစ်နေ့ အတန်းတက်ဖို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရင်း တစ်မြို့ထဲက သူငယ်ချင်းမလေးတွေနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့သည်။ နွယ်တစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှာ တင်ထားရသည်တဲ့။

ဆိုတော့ ထိတ်ခနဲ ရင်ထဲ တစ်ချက်ပူပြီး ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဆေးရုံကို ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်။

ရောက်တော့ နွယ်က ခုတင်ထက်မှာ မှိန်းနေသည်။ အဖော် စောင့်ပေးနေတဲ့ ကျောင်းသူက နွယ်ကို စဉ်းသည် ရောက်နေတယ် ဟု လှမ်းပြောသည်။

သည်မှာ နွယ်မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ နွယ်မျက်လုံးအိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေက တလိမ့်လိမ့် စီးထွက်လာသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။
“နွယ် နွယ် မငိုနဲ့လေ၊ ငါ ရောက်လာပြီပဲ နင် ဖြစ်နေတာ ငါမသိလို့ပါဟာ၊ နင် ဆေးရုံ တက်နေတာ ဒီနေ့မှ ငါ သိတယ်”

ငိုနေတဲ့ နွယ်မျက်နှာထက် ရှားပါးတဲ့ အပြုံးရိပ်လေး တစ်ခု ဖြတ်သန်းသည်။

“ရပါတယ် ဟာ၊ ခုလို လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ လည်း နေကောင်းနေပါပြီ၊ နက်ဖြန်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းရ တော့ မှာပါ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှတော့ အားမငယ်ပါနဲ့၊ နင့် ဘေးမှာ ငါ အမြဲ ရှိနေမှာပါ”

နွယ် ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားသည်။ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ အားတက်သွားသည့် လက္ခဏာ၊ နွယ် မျက်နှာထက် သွေးရောင်နဲ့ ရဲတက်လာခဲ့သည်။

နွယ် လက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အားပေးစကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်မှာ သတိရလာပြီး တစ်ခါက ကန်တင်းမှာ ဆုံခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

နွယ်က ချက်ချင်းပဲ ငြင်းချက်ထုတ်သည်။ သူမနဲ့ ထိုသူနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ကြကြောင်းနဲ့ အဲသည်နေ့က လက်တွေ့လုပ်ပြီး အပြန် မှာ ကန်တင်းမှာ တစ်ခုခု စားဖို့ အတင်းခေါ်တာနဲ့ အားနာပါး နာ လိုက်ခဲ့တာပါ ဆိုပြီး ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ ရှင်းပြရှာသည်။

ပြီးတော့ ထိုသူနဲ့က ခုံနံပါတ်ချင်းကလည်း ကပ်လျက်၊ တစ်ခန်းထဲသားချင်းတွေ ဖြစ်နေလို့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မငြင်းသာဘဲ သူမဘက်က ရိုင်းသွားမှာ စိုးတာနဲ့ပဲ လိုက်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါလို့ သနားစဖွယ် ရှင်းပြနေသည်။

ဆိုတော့မှပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
နောက်နောင် အဲလိုလူနဲ့ ဘယ်ခေါ်ခေါ် မလိုက်ဖို့ မှာရသည်။
အဲသည်လူက စရိုက် မကောင်းတဲ့ လူမို့ နွယ်အတွက် စိုးရိမ်
ကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမအတွက် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အနေအထိုင် အသွားအလာ
ဆင်ခြင်ဖို့ တတွတ်တွတ် မှာနေတာကို ကြည့်ပြီး နွယ်ရင်ထဲမှာ
တုတ်မိုသိမ့်နဲ့ ကြည့်နူးခဲ့ရပါသည်။

နွယ်က သူမအတွက် စိတ်ချရန်နှင့် ဘယ်ယောက်ျားလေး
ရဲ့ အချစ်ကိုမှ လက်မခံပါဘူးလို့ပင် ရဲရဲကြီး ကတိပေးလိုက်
သေးသည်။

နွယ်ဆီက ကတိတစ်လုံးကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်သို့ သည်ပုံနဲ့ပဲ စာမေးပွဲကြီးလည်း စစ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ကျောင်း
သူ ကျောင်းသားတွေ အားလုံးလည်း ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသဆီ
ပြန်ကုန်ကြပြီ။

အောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့ သူတို့ အားလုံး အောင်ကြ
ပါသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် ပြီးခဲ့ပြီမို့ ဘွဲ့တစ်ခုစီ ကိုယ်စီ ပိုက်ခဲ့ကြ
ပါပြီ။

ချစ်သူနဲ့ ခွဲခွာနေရတာ ကြာပြီမို့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်
ယူဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒါကြောင့် နွယ်ကို ဖွင့်ပြောပြပြီး
တောင်ကြီးကို သူ ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော်...
တောင်ကြီး ရောက်သွားတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်
ဆုံးကုန်သည်။ မေသူက အတွေ့ပင် မခံတော့။ ခြံတံခါးဝက

လှည့်ပြန်ရတာ မနည်းတော့။ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း
ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ရူးချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး အကြောင်းသိ သူယေချင်း တစ်ယောက်ဆီမှာ
ဆက္ကအညီတောင်းပြီး မေသူနဲ့ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ဒါက
နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းလို့ စိတ်ထဲ ယတိဗြတ် ချမှတ်သည်။

မေသူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ပုံစံတွေ အချိုးတွေက အံ့ဩ
စရာ ကောင်းလောက်အောင် လုံးဝကို ပြောင်းလဲနေသည်။

သူမနဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူခဲ့ပါသည် ဆို
တာကိုတောင် ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် သူစိမ်း
တွေ ဆန်ပြခဲ့သည်။

မေသူရဲ့ စကားလုံးတွေက ပြတ်သားသည်။ မာကျောသည်။
ရက်စက်လွန်းသည်။

ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါတဲ့၊ သူမကတော့ အိပ်မက်
တစ်ခုလို့ပဲ သဘော ထားလိုက်ပါသည်တဲ့။ နယ်စပ်က လုပ်ငန်း
ရှင် တစ်ဦးနဲ့ မကြာမီ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်တော့မည်တဲ့။
ကျေးဇူးပြု၍ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တဲ့။

ခံစားချက် ကင်းမဲ့စွာ ပြောစရာ ရှိတာ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်
ပြောချပြီး နှုတ်ပင် မဆက်ဘဲ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ရိုင်းလိုက်လေ
ခြင်းရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ် နာကြည်းခဲ့ရသည်။

သည်တော့ ယောက်ျားမာနက ထောင်းခနဲ ထလာသည်။
သွားစမ်းပါ။ ဒါမျိုး ဖြစ်လာမှတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ကြရုံ
ပဲပေါ့။

ချက်ချင်းပဲ တောင်ကြီးက ပြန်ချလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို မချစ်
တော့လို့ စွန့်ခွာသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ ကြေကွဲ
နေစရာ မလို။

သူမ ပြောခဲ့သလို မေ့ပစ်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ စိတ်ကို တင်းခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးမှာ စိတ်ကို အံ့ဩဖွယ် ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပါပဲ။

စီးလာတဲ့ ခရီးသည် ပို့ဆောင်ရေးကားက ဇာတိမြို့ကို ရောက်လာသည်။ ကားဂိတ်မှာ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပခုံးမှာ ချိတ်ဆွဲပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

သည်မှာ မလှမ်းမကမ်းမှာ စက်ဘီးလေးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ နွယ်ကို လှမ်းတွေ့သည်။ ဆိုတော့ သူ့မှာ အံ့ဩသွားရသည်။ နွယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားခဲ့သည်။

နွယ်က အားယော်စိုးရွံ့စွာ မဝံ့မရဲနဲ့ ငေးကြည့်ရင်း လျော့ရဲတဲ့ အပြုံးတစ်စနဲ့ ဆီးကြိုရှာသည်။

နွယ်ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်သည်။ နွယ်နဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်သည်။ နွယ်မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေကြည့်သည်။

မျက်လုံး ဆိုသည်က စိတ်၏ ပြတင်းပေါက်ပဲ မဟုတ်လား။ သည်မှာပဲ သူလိုချင်သည့် အဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။

နွယ်လက်ဖဝါး နုနုလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နွယ်လက်ချောင်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လို့ပါလား။

[ရှပ်ရှင်သစ္စာမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၀)၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်ဘာလ]

ချစ်ခင်မကြုံ

(၁)

အတန်းပြီးချိန်။

အခန်းထဲက ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ အပြင်ကို ဝေါခနဲ လျှံထွက်လာခဲ့သည် ဆိုရင်ပဲ ကိုတွတ်ကို လက်တို့ပြီး မျှော်လင့်သူကို ပြုံးပြဲ ရှာဖွေခဲ့သည်။

တွေ့ပြီ၊ ဒူးကောက်ကွေးထိ ရှည်လျားလှတဲ့ ဆံကေသာ အလှပိုင်ရှင် လူဝါကို အများကြားမှာ ထင်းခနဲပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ရင်တွေခုန် ဒူးတွေ တုန်လာရသည်။

သူမတို့တစ်တွေ အဆောင် ပြန်ကြပြီ။ နောက်ကနေ မသိမသာ လိုက်ရင်း ကားလမ်းမပေါ် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် သွားတော့”

ဆိုပြီး ကိုတွတ်က တွန်းလွှတ်သည်။ ရှက်ကလည်း ရှက်၊
ကြောက်ကလည်း ကြောက်နဲ့ လဲဝါနံ့ဘေးကို ရောက်သွားသည်။
လဲဝါက တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

သူက စပ်မြဲဖြဲ လုပ်ရင်း လက်ထဲက စာအုပ်ကို ထိုးပေး
သည်။

“လဲဝါ ဒါလေး ယူသွားနော်၊ အထဲမှာ စာပါတယ်”

အစသော် လဲဝါက ဘာမှ မပြော။ ရှေ့ကို သုတ်သုတ်
လျှောက်သည်။ သူမရဲ့ အဖော်မလေးတွေကလည်း ပြုံးစိစိနဲ့
လျှောက်ကြသည်။ သူကလည်း ဆက်လိုက်သည်။

သည်မှာ လဲဝါက ဗြန်းခနဲ ရပ်၊ သူ့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်၊ မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ ဘာမှ မပြောဘဲ သူပေး
နေတဲ့ စာအုပ်ကို လှမ်းယူသည်။

ပြီးတော့ အထဲက စာကို ယူပြီး စာအုပ်ကို သူ ပြန်ပေးလိုက်
သည်။ စာကို ယူသွားပြီ ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ အရမ်း ဝမ်းသာ
သွားသည်။ ‘ငါကွ’လို့ပင် အော်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ
အပျော်က တာရှည်မခံ။ လဲဝါက စာကို ဆုတ်မြဲပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်
သည် ဆိုတော့ ခြေစုံရပ်ပြီး ကြေကွဲစွာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

(၂)

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ စားလည်း သည်စိတ်၊ သွားလည်း
သည်စိတ်နဲ့မို့။ မတွေ့ရပြန်လျှင်လည်း ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်သည်
ကြောင့် သူမ ရှိရာ အရပ်မှာ သူ အမြဲရှိခဲ့သည်။

အတန်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မတက်။ လဲ့ဝါနောက်ကိုသာ တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သည်။ သို့ပေသည့် အတိတ်ကံက အားနည်းရောလား မသိ။ ချစ်ရာသူသည် မကြည်ဖြူခဲ့။ ခဲတွေ့လေ ရာ အရပ်မှာ မျက်နှာကြော တင်းတင်းနဲ့ မျက်နှာလွဲသွားခဲ့သည် ချည်း။ ရှိစေတော့။

ညနေပိုင်း ရောက်လာသည်။ ရေချိုး ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ တယ်လို ဖြစ်သည် မသိ။ လဲ့ဝါကို အရမ်းတွေ့ချင်လာသည်။ သည် တစ်ခဏလေး မတွေ့ရရင်ကိုပဲ ခု ချက်ချင်းပဲ သေသွား တော့မလားလို့ အောက်မေ့မိသည်။

ဆိုတော့ ကိုတွတ်ကို အဖော်ညှိသည်။ မရ။ တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းမှာ တွေ့ပြီးတာတောင် အားမရနိုင်သေး။ လွန်လွန်းသည် ဟု ဆိုကာ မြည်တွန်တောက်တီးရင်း အော်ဂင်တို့ အုပ်စုနဲ့ မြို့ထဲ ပါသွားသည်။

မထူးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိသမို့ လဲ့ဝါ ရှိရာ နှင်းဆီဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ အဆောင် ဆိုပေမယ့် ကျောင်းသူ နှစ်ဆယ်လောက်သာ လက်ခံထားသည့် လုံးချင်း တိုက်တစ်လုံးပါပဲ။

အချိန်က မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး။ အဆောင် နောက်ဘက် ရေဆိပ် အနီး ချုံကွယ်မှာ အချိန်မီ သူ ရောက်သွားသည်။

သိပ်မကြာလိုက် လဲ့ဝါတို့ သုံးယောက် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ ပြီး ဆင်းလာကြသည်။ တယ်သူမှ မရှိဘူး အထင်နဲ့ စကားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပြောလာကြသည်။

သူစိတ်ထဲ ကြိတ်ပြုံးမိသည်။ ဩတ် တို့ယောက်ျားလေး တွေ စုမိတော့ မိန်းမတွေအကြောင်း ပြောကြသည်။ ဟော သူတို့

မိန်းကလေးတွေ စုမိတော့လည်း ယောက်ျားလေးတွေ အကြောင်း ပြောနေကြသည်။

ဟိုနှစ်ယောက် ခြေလက် ဆေး၊ သွားတိုက်လို့ ပြီးတာ တောင် လဲ့ဝါက သွားတိုက်လို့ မပြီးသေး။ အလုပ် လုပ်တာ တယ်နေ့သကိုးလို့ အောက်မေ့မိသည်။

လဲ့ဝါ ခြေထောက် ဆေးတော့ ဟိုနှစ်ယောက်က စကားပြော ရင်း ကုန်းပေါ်တက်သွားသည်။ နောက်က လိုက်ခဲ့ဆိုတဲ့သတော။ လဲ့ဝါက “ဟဲ့ ငါ့ကို စောင့်ကြည့်” လို့ လှမ်းအော်သည်။

သည်မှာ မရိုးမရွနဲ့ ရွာတတ ဖြစ်နေတာက သူ။ အမှောင်နဲ့ ဆိုတော့ လဲ့ဝါမှန်း သိပေမယ့် လဲ့ဝါကို ကြည့်ရ၊ မြင်ရတာ အားမရနိုင်တာကြောင့် ရှေ့ကို တိုးရင်း ကုန်းတုန်းကွဲနဲ့ အား ယူပြီး အကြည့်...

ချုံနွယ်တွေကို ဖယ်ရှားတဲ့ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံဗလံတွေ က ရုတ်တရက် ထွက်လာတော့ ထိတ်ခနဲ တုန်သွားတဲ့ လဲ့ဝါက နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်...

သည်မှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မည်းမည်း၊ မည်းမည်းနဲ့ အကောင် ကြီး တစ်ကောင်ကို လှမ်းအတွေ့ ကြောက်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ် လုံး တုန်တက်ပြီး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာနဲ့ ငယ်သံ ပါအောင် အော်တော့သည်။

“အမလေး လာကြပါဦး သရဲ၊ သရဲ”

သူမအသံကို ကြားတာနဲ့ ကုန်းပေါ်က နှစ်ယောက် တစ် ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့သည်။ သူမ ချော ကြောက်လွန်းလို့ လက်ထဲက ရှေ့က၊ ဆပ်ပြာနဲ့ သွားပွတ် တံတွေ အောက်ကို လွှတ်ကျကုန်သည်။

ဘာကိုမှ ပြန်မကောက်နိုင်ဘဲ ကုန်းပေါ်ကို ဒရောသောပါး
တက်ပြေးသည်။

သည်တော့မှ သူ့မှာလည်း စိုးရိမ်စိတ် ထောင်းခနဲ ထပြီး
နောက်ကြောင်းကို မာရသွန်နှုန်းနဲ့ အားကုန် ပြေးတော့သည်။

(၃)

အာစရိယ ပူဇော်ပွဲ။

အခမ်းအနားက စည်ကားလွန်းသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
ကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကန်တော့ကြ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
က ဆုပေးကြ။ ဒန်ပေါက်နဲ့ အချိုရည်တွေ စားကြ သောက်ကြနဲ့
ပျော်စရာ ကောင်းသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကျောင်းသားတွေ ဦးစီးတဲ့ ခေတ်ပေါ်
တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ တွဲဖက်ပြီး အဆိုရှင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ
က အလှည့်ကျ သီဆိုကြသည်။

သည်မှာ ကိုတွတ်က သူ့ကို မြှောက်ပေးသည်။ ရှေ့ဆုံးနား
မှာ ထိုင်နေတဲ့ လဲဝါကိုလည်း ညွှန်ပြသည်။ သည်အချိန်ဟာ
မဟာအခွင့်အရေး ဖြစ်တာကြောင့် ကိုယ့်အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြ
ရမည်။

စတိတ်ပေါ် တက်ပြီး သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို အကောင်းဆုံး
ဟဲပြလိုက်လျှင် မိလဲဝါ တစ်ယောက် အပြတ်ကို ကြွသွားရမည်
ဟူ၍။

သူ ပြောတာ ဟုတ်သလိုပါပဲ။ ခက်တာက သည်လို တီးဝိုင်း မျိုးနဲ့ သည်လို စတိတ်စင်ပေါ်မှာ တစ်ခါဖူးမျှ မဆိုဘူးတာက ခက်နေသည်။

ဒါကို ပြောပြတော့ ကိုတွတ်က လက်မခံ။ ယောက်ျားပဲ သည်လောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့တဲ့။ အရေးကြီးတာက လဲ့ဝါ အထင်ကြီးသွားဖို့က အရေးကြီးသည် ဟူ၏။

သည်လိုနဲ့ ကိုတွတ်ရဲ့ စီစဉ်ပေးမှုနဲ့ အစီအစဉ် ကြေညာတဲ့ ကျောင်းသူက သူ့နာမည်နဲ့ သူယူတဲ့ မေဂျာကို ကြေညာလိုက် သည်။

သီဆိုမယ့် သီချင်းက 'ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့မမီ'ဟူ၍ ကြေညာ လေသောအခါ လက်ခုပ်သံတွေ သောသောညံ့သွားခဲ့သည်။

ရဲဆားတင်ပြီး တီးဝိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ပရိတ်သတ် ကို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုရင်း လဲ့ဝါကို လှမ်းကြည့်သည်။ လဲ့ဝါက ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားသည်။ ဩတ် ငါ့ကို အတော် မေတ္တာထားပါ လားလို့ အောက်မေ့မိသည်။

သည်မှာ တီးခတ်သံက ထွက်လာသည်။ ရော် ခက်ပြီ။ သီချင်းကို ဘယ်နေရာက စဝင်ရမှန်း မသိ။ ဟုတ်မယ် ထင်တဲ့ နေရာက သီချင်းကို စဆိုလိုက်သည်။

“ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့ မမီ” စသည်ဖြင့် ဆိုသွားသည်။ ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ့အသံက ဘာဖြစ်လို့ သည်အချိန်ကျမှ တုန်ခါ နေရတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မကျေနပ်ချင်။ ဘာဖြစ်လဲ မသိ။ ပရိတ်သတ်ကြီးက စပီမြဲဖြဲ လုပ်နေကြသည်။

သူ့နောက်က ဂစ်တာသမား တစ်ယောက် စိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။ တာမှ ဆက်မတီးတော့။ ဒရမ်သမားကတော့ သူ့ဆို တာကို ကြည့်ပြီး တခွိုးခွိုးနဲ့ သဘောကျနေသည်။

သည်မှာ ပြဿနာက ဝင်လာသည်။ သီချင်း နောက်တစ်ပိုဒ် အကူးမှာ သီချင်းစာသား မေ့နေသည်။ စိတ်ထဲ ပေါ်တာ ဟုတ် မလားလို့ ဆိုကြည့်သည်။ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်တာနဲ့ သီချင်းသံ က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

စောရွေးတွေ ပျံလာသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ပုဆိုးအောက်က ဒူးနှစ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ။ မိုက်ကရို ဖုန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်တော့လည်း နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

မဟာအရှက်တော် ကွဲပြန်ပြီပေါ့။ သည်မှာ တီးဝိုင်းက အတီးကို ရပ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်ကို ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရာက နောက်မှ သတိဝင်ပြီး အောက်ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသည်။

တစ်ခဏချင်း ရယ်မောသံတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။

(၄)

စာမေးပွဲကြီး စစ်ပြီးသွားလို့ ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက်ပြီ ဆို တော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ စာတိုရပ်ထဲ ပြန်ကုန်ကြ ပြီး လွဲဝါနဲ့ ခွဲရတော့မှာမို့ သူ့ ရင်ထဲ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင် နေသည်။

သည်နေ့ လဲ့ဝါတို့ ပြန်မည်ဟု ကိုတွတ်က သတင်းပေးသည်။ ဆိုတော့ ကိုတွတ်ကို အဖော်ပြုပြီး ဘုံတာရုံကို အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေသည်။ ရထားက နံနက် ၇ နာရီ ထွက်မည်။

မကြာပါ။ ရထားနဲ့ ပြန်ကြမယ့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အငှားလျစ်ကားတွေနဲ့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ လဲ့ဝါတို့လည်း ပါလာသည်။

လဲ့ဝါရဲ့ ပြုံးရွှင်နေတဲ့ လှတစ်မျက်နှာလေးကို တဒဂံ မြင်လိုက်ရတာနဲ့ပဲ ရင်ထဲမှာ ထာဝရ အေးမြလို့ သွားခဲ့ရသည်။

ရထားပေါ် တက်ပြီး နေရာယူကြသည်။ လဲ့ဝါ ဘယ်နေရာထိုင်မလဲလို့ အမောတကော ရှာဖွေကြည့်သည်။ ဟော လဲ့ဝါက ပြတင်းဝနားမှာ ထိုင်နေပြီ။

လဲ့ဝါက ခုထိ သူ့ကို မမြင်သေး။ ကိုတွတ်က သူ့အနားမှာ ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဒါ နောက်ဆုံး အချိန်၊ ဘယ်သူမဆို ကြေကွဲနေတဲ့ အချိန်၊ သည်အချိန်ဟာ ရန်သူကိုတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ အချိန်မို့ လဲ့ဝါဆီ သွားပြီး နှုတ်ဆက်သင့်တယ်”

ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သဘောကောင်းလှတဲ့ လဲ့ဝါအနေနဲ့ အနည်းဆုံး နှုတ်ဆက်စကားလေးတော့ ပြန်ဖြေနိုင်သည် ဟူ၏။

သည်တော့ သူစဉ်းစားသည်။ ဟုတ်သည်။ သွားသင့်သည်။ ဒါနောက်ဆုံး အချိန်ပဲ။ နောက်တွေ့ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်တော့။ လဲ့ဝါနဲ့ သူ့နဲ့က တစ်မြို့စီ နေကြသည်။ ဝေးကွာကြသည်။

ဆိုတော့ လဲ့ဝါ ရိုရာကို စွပ်ခနဲ တန်းတန်းမတ်မတ် တစ်ရှူးထိုး ထွက်သွားသည်။ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်။ လဲ့ဝါကိုသာ မြင်သည်။

သည်မှာ သူမဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ သူ့ကို လဲ့ဝါက လှမ်းမြင်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ တကယ့်ကို မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သည်ဘဝ ရေစက် မပါလေတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ချစ်လို့ မရခဲ့။

ဘာရယ် မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ဖြစ်နေတာမို့ လာနေတဲ့ သူ့ကို ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ခါမှ သူ့ကို သည်လို ငေးကြည့်နေတာမျိုး မကြုံဘူး လေတော့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းတလိန်းတွေ ဖြစ်ပြီး ခြေလှမ်းကို သွက် သွက် လျှောက်သည်။

နီးပြီ။ ရထား ပြတင်းပေါက်နဲ့ နီးသထက် နီးလာပြီ ဆိုရင် ပဲ ဘာဖြစ်သွားသည် မသိ။ ခြေတစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ရာကို သွားနင်းမိသည်။ ဗြိစနဲ အသံမြည်လျက် ရှေ့သို့ ရှော့ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဟန်ချိန် ပျက်လျက် လဲပြိုလုမတတ် ခြေကားယား လက်ကားယား ဖြစ်သွားသည်။

ဘာပါလိမ့်လို့ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့...

“ဟိုက် ဈေးပုံကြီး”

သွားပြီ။ အပေါ်ကို မော့ကြည့်တော့ စောစောက နေရာမှာ လဲ့ဝါ မရှိတော့။

နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်လျက် နောက်ကြောင်းဆီသို့...။

[ရုပ်ရှင်သစ္စာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၀)၊ ၂၀၀၀ ဖြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ]

အချစ်ကိုကျောခိုင်း၍

အချစ်ကို ကျောခိုင်း၍

လန့်နိုးတော့ မနက် ရှစ်နာရီ။ ရှိန်းထားတာကလည်း
ရှစ်နာရီ။ ဆိုတော့ နောက်ကျနေပြီပေါ့။ သွားဖို့ ကမန်းကတန်း
လုပ်သည်။ ပြီးလို့ အိမ်က ထွက်မယ်လည်း လုပ်ရော...။

“သား တယ်လဲ”

“ဗျာ ဩော် မေမေ၊ သား ဒီနေ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့
ရှိန်းထားလို့”

“သားက ရုံးဖွင့်ရက်လည်း မအားရ။ ရုံးပိတ်ရက်လည်း
မအားရနဲ့ တစ်ခါတလေ မေမေတို့ ဖေဖေတို့နဲ့ အိမ်မှာပဲ
တစ်နေ့ကုန်အောင် နေပါဦးလား သားလေးရယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူသည် အိမ်ဂပ်သည်
ဟူ၍ မရှိခဲ့။ မိခင်က သူ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သည်။

“သား”

“မေမေ သားကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟိုလေ သားလေးမှာ ချစ်ရမယ့်သူတွေ ဘာတွေများ ရှိ
နေပြီလားလို့ပါ”

“ဪ မေမေရယ်”

သည်သို့ ဆိုတော့လည်း သူ ရှက်သွားသည်။

“သား မေမေကို မညာနဲ့၊ သား မုန့်မုန့် ပြောစမ်း”

သူ ရှက်ပြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟောကြည့် သားမှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားမှာ သား သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူ ရှိ
နေပြီ မေမေ”

မိခင်၏ မျက်နှာထက် စိုးရိမ်မှုတွေက ထွေပြားသွားသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ သား၊ ဘယ်သူ သမီးလဲ၊

ဘာလုပ်လဲ၊ အမျိုးကောင်း သမီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်

ချောကော ချောရဲ့လား”

မေးခွန်းပေါင်း များစွာကြောင့် သူ နှစ်မြိုက်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်
သည်။

“သားရဲ့ ချစ်သူက ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ မေမေ၊ အခု
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်မှာ နာမည်က ပန်းမို့မို့
တဲ့”

“ပန်းမို့မို့ ဟုတ်လား သား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မိခင်က ရယ်သည်။

“သားရဲ့ မိန်းကလေးမှာမည်က အဆန်းလေးပါလား၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်ကလဲ သား”

“ပုသိမ်ကပါ မေမေ၊ ခုတော့ ပန်းက စံရိပ်ငြိမ်ထဲက အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုမှာ နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သားရယ်၊ သမီးကို တစ်နေ့လောက် အိမ်ကို ခေါ်လာပါလား၊ မေမေတို့ ကြည့်ရတာပေါ့”
သူ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

*

“သစ္စာရိပ်မြို့ အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်”

ခြံဝင်းထဲ ဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ချစ်သူကို မတွေ့။ ရပ် စကား ပြောနေသော စုံတွဲတစ်တွဲကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ အဆင်သင့် တွေ့တဲ့ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မိန်းကလေးကို တစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းရသည်။ တော်တော်လေး ကြာသွားသည်။

စောင့်ရသည်မှာ စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ လူရိပ် မြင်တိုင်း ချစ်သူလေးလားဟု လှမ်းလှမ်း ကြည့်ရသည်မှာ လည်း အမောပါပဲ။ ကြာတော့ ရှက်တောင် ရှက်လာသည်။

အတော်ကြီး ကြာမှ ချစ်သူသည် ပေါ်ထွက်လာချေ၏။ မျက်နှာသည် မို့အစ်၍ နေသည်။ ဘယ်လောက်တောင် ငိုထားသည် မသိ။

သူ နံဘေးမှာ ဆောင့်အောင့်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။ ချစ်သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေသလဲ ပန်း”

ပန်းက ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။

“ပန်းရယ် ဇောင့်မှာ ဘာအဖြစ် ရှိလို့လဲ”

ဆတ်ခနဲ လှည့်လာတဲ့ ပန်းရဲ့ မျက်လုံးများက မေးခွန်း ပေါင်း များစွာကို မေးနေသည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက် နောက်ကျနေလဲ”

“ဪ ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့ ခုမှ လာနေသေးသလဲ။ မလာပါနဲ့ တော့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ပန်းရယ်၊ ချိန်းထားတဲ့ဟာ လာ ရမှာပေါ့”

“ခု ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ”

“ပန်းရယ် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာ၊ မောင် ဘာလို့ နောက်ကျသလဲ ဆိုတာ မေးဦးမှပေါ့”

“သွားပါ ခုမှ လာပြီး ဆင်ခြေ ပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ဪ ဆင်ခြေ ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမနက် ပန်းရဲ့ ယောက်ျားမကြီးနဲ့ မောင်တို့ ရှေ့ရေတွေ ပြောနေရလို့ပါ”

“ဟင်”

ပန်းခမျာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို မောင် ပြောလိုက်တာ၊ ပန်းရဲ့ ယောက်ျားမ ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

သူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ပန်းရဲ့ ယောက်ျားမ ဆိုတာက မောင့်မေမေကို ပြောတပါ”

“ဟင် မောင့်မေမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

ပန်းက အထိတ်တလန့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ပန်း၊ မောင် ဒီမနက်ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ”

“မောင့်မေမေက ဘာပြောလဲဟင်၊ ပန်းနဲ့ သဘော တူရဲ့လား၊ စိတ်ပူလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ဟဲဟဲ မေမေက ပြောတယ်၊ သား ချစ်သူဟာ မေမေသမီးပဲပေါ့တဲ့၊ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့၊ မေမေက ကြည့်ချင်တယ်တဲ့”

“ဟယ် ပန်း ကြောက်တယ် မောင်ရယ်”

“အို ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ ပန်းရဲ့၊ မောင်တစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ ပြီးတော့ မောင့်မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်”

“ပန်း ရှက်တယ် မောင်ရယ်”

စောစောက ဒေါသစိတ် မွန်နေတဲ့ ပန်းတစ်ယောက် ခုတော့ ရှက်စိတ် မွန်နေပြီပေါ့။

မေမေရှေ့ ရောက်တော့ ပန်းတစ်ယောက် ခေါင်းမဖော်တော့။ မျက်နှာကြီး ရဲတုတ်ကာ ခေါင်းကို ငဲ့ထားသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက ပန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ အကဲခတ်သည်။ သည်အကြည့်ဒဏ်ကို ပန်းခမျာ အလူးအလဲ ခံစားရသည်။

“သမီးလေး အနေရခက်နေလား ဖေဖေကြီးတို့ကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော်၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေပါ သမီး”

သည်တော့မှ ပန်းက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဟန်ပန်နဲ့ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု မရဲတာရဲ ဖြေသည်။ ဘာပဲပြောပြော မေမေကတော့ အရမ်းကို သဘောကျနေသည်။

“အမလေး သမီးလေးရယ်၊ မေမေကြီးတို့ကို ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ သမီးလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

“သမီးလေးက ဒီလောက် ချော ဒီလောက် လှနေတာ သားနဲ့ ဘယ်လို ငြိလာလဲ မသိဘူး”

“ဟာ မေမေကလဲ”

သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျချင်။ ပန်းကတော့ ကြိတ်ပြီး ရယ်သည်။

“ဖေဖေကြီးတို့မှာက ဒီသားလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ အိမ်သားက နည်းတယ် သမီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ သမီးလေး အဆောင်မှာ နေရတာ ပျင်းရင် ဒီအိမ်ကို မကြာမကြာ လာပေါ့ကွယ်၊ သား မရှိလည်း လာပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေကြီး”

“သမီးလေး နာမည်ကို ပန်းမို့မို့လို့ ပြောကတည်းက သမီးလေးဟာ အရမ်းလှမှာပဲလို့ မေမေက တွက်ထားတာ၊ ခုတော့ မေမေကြီး ထင်ထားတာထက်တောင် သမီးလေးက အပြစ်မှာ ပိုပြီး လှနေသေးတယ်”

ပန်းခချာ ဘယ်လိုမှ မနေတတ်တော့။ ရှက်ရှာလွန်းလို့ ခေါင်းလေး ငုံ့ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွန့်လိမ်၍နေသည်။

ပန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း ဝမ်းသာခြင်းတွေက ထောင်းလှောင်ထဲ နေလေပြီ။

အချိန်က ညနေ ၅ နာရီ။

‘ပန္နဲလ’ သင်္ဘောကြီးက ကမ်းမှ ခွာစပြုသည်။ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်မှ ပန်းက မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း လက်တပြပြနဲ့ ပါသွားသည်။

စာမေးပွဲကြီး စစ်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်တွေလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ။

“ပန်း အိမ်ကို ပြန်ရတော့မယ် မောင်ရယ်၊ ပန်းကို အကြာကြီး ခွဲထားပါနဲ့၊ ပန်းတော့ မောင်ကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ မောင်ရယ်”

ချစ်သူ၏ ဝမ်းနည်းစကားတွေက နားဝမှာ ကြားယောင်လာသည်။ ပန်းသည် ပြန်ခါနီး သူ၏ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း လာပြီး ကန်တော့သွားသည်။

အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးသည်နှင့် အလုပ် တစ်ခု ဝင်လုပ်မည်။ ပြီးလျှင် လက်ထပ်မည်ဟူ၍ ကတိစကားတွေ ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ ပန်းသည် ဇာတိ ပုသိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေပြီ။

တိစ္ဆ တစ်ခုဖြင့် မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရုံးပိတ်ရက်၊
ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း ဘတ်စ်ကားကတော့ ခပ်ကျပ်
ထျပ်ဖို့ နေရာက မရ။

မှတ်တိုင်တစ်ခု အရောက်မှာ လူအတော် ဆင်းသွားသည်။
ဆားနား ထိုင်ခုံမှ တစ်နေရာ လွတ်သည်ကြောင့် အသာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ သည်မှာ ဆားနားက အမျိုးသမီးကို အရှိန်နည်းနည်း
နဲ့ တွန်းမိသလို ဖြစ်သွားသည်။ အားနာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

“ဆောရီး” လို့ သူ ပြောတော့ ထိုအမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်
ပြီး “ရပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောသည်။ လမ်း တစ်လျှောက် အခြေ
အနေက သိသာလာသည်။

အမျိုးသမီးသည် သူ့ဘက်ကို မှီပြီး လိုက်လာသည်။ သူ
နည်းနည်း ရွှေ့ထိုင်သည်။ အမျိုးသမီးက လိုက်ပြီး မှီသည်။
အမျိုးသမီး၏ ပုဇွေးအိမ်ကော ခန္ဓာအတွေ့က သူ့ရင်ကို ခုန်စေ
သည်။

မင်္ဂလာဈေး မှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သည်မှာ
အမျိုးသမီးက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းပြီး ပြောလာ
သည်။

“ဒီမှတ်တိုင်မှာပဲ ဆင်းကြရအောင်၊ လိုက်ခဲ့နော်”

ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိဘဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့
သူ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ အောက်ရောက်တော့ အမျိုးသမီးက
သူ့လက်မောင်းကို ချိတ်တွယ်ထားသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်သည်။ မည်သူမျှ
မရှိသော သူ့မ နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းဆီသို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်
သည်။

ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ သည်သို့ သော အခွင့်အရေးမျိုးက ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ရခဲ့ဘိခြင်း။ သူ သဘောတူသည်နှင့် အမျိုးသမီးက အားရဝမ်းသာနှင့် တက္ကစီ တစ်စီးကို ငှားသည်။

သူမ နေထိုင်ရာ အခန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အလွယ် တကူ ရခဲ့သော အခွင့်အရေးသည် သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းစားခဲ့ လေပြီ။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့လေပြီမို့ တစ်ကြိမ်မှသည် နောက်တစ်ကြိမ်ဆီသို့။

*

အချိန်တွေက တစ်လပြီး တစ်လ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး သည် ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံး လက်ဆွဲခြင်း တစ်ခုနှင့် သူ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ဖခင်နှင့် မိခင်က ဘာကိစ္စလဲဟု မေးရင်း နေရာပေးသည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်မ ကိုဖော်ဖော်ရဲ့ ချစ်သူပါဟု ဆိုသောအခါ သူမိဘနှစ်ပါးမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးရလေပြီ။

သူမမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာ၍ အိမ်မှာ မနေတော့သည်ကြောင့် အိမ်က ဆင်းခဲ့ကြောင်း ငိုသံနေပြီ ပြောတော့သည်။

သူ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်။ သားအလိမ္မာ သည် ဘယ်ကမှန်း မသိရသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ဘယ်အချိန်က များ သွားရှုပ်ခဲ့လေပြီ မသိ။

သိထားခဲ့သည်က သား၏ ချစ်သူသည် ပုသိမ်က ပန်းမိုးမို့ တည်းဟူသော မိန်းမချောလေး တစ်ဦးမျှသာ။ ယခုတော့မူ...။

ညနေ ရုံးဆင်း၍ အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်သည်။ သူ့ကို မြင်
တော့ ငိုနေတဲ့ သူမက ပြေးလာပြီး သူ့ကို တစ်အား ကျုံးဖက်ကာ
တနှံ့နှံ့နှင့် ငိုသည်။

သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ အသားများ
ပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်အထိ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
သွားခဲ့သည်။

သွားပြီ ဆိုသည့် အသိက သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာကို တစ်စစီ၊
တစ်စုစုစီ ခြေစွဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။

သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အမြဲတမ်း ပူပန်ခဲ့ရသော
မိခင်ကြီးမှာ သားအတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက်
သတိပင် လစ်သွားခဲ့သည်။

အမှတ်မဲ့ ဇွတ်တိုးခဲ့သော အမှား၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို
ချက်ချင်း လက်ငင်း ခံစားနေရပြီ။

ရင်သွေး ဟူသော အသိကြောင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး
အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ သူ ခေါင်းညိတ်
လိုက်ရတော့သည်။

[ရှပ်ရှင်သစ္စာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၃)၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ]

ပိတ်စာလေး တစ်စောင်

(၁)

စာမေးပွဲကြီး ပြီးပြီ။ ကျောင်းတော်ကြီးကလည်း ပိတ်ပြီ။ သည်နှစ်က နောက်ဆုံးနှစ် ဆိုတော့ သည်တက္ကသိုလ်ကို နောက်ထပ် လာစရာ မလိုတော့။

လူရှင်းတဲ့ တမာပင်ရိပ်မှာ နွယ်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တာကို အမှတ်ရနေမိသည်။

“မောင်ရယ် ကျောင်းတွေလည်း ပြီးပြီ၊ နွယ်တို့ အိမ်ပြန်ကြရတော့မယ် နွယ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်... နွယ်မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး မောင်ရယ်”

ဖိတ်စာလေးတစ်စောင်

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့

၂၀၁၃ ခုနှစ်

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့

၂၀၁၃ ခုနှစ်

၂၀၁၃

၂၀၁၃

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့

ငိုသံနောက်တွဲ စကားသံ အဆုံးမှာ ဟင့်ခနဲ ရှိုက်သံ တစ်ချက် နွယ်ဆီက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် နွယ် တစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ရင်း နွယ်ကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမလဲ လို့ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။

စိတ်အားငယ်တတ်တဲ့ နွယ်တစ်ယောက် တသိမ့်သိမ့် တုန် သည်အထိ ငိုနေပါရောလား။

“မငိုပါနဲ့ နွယ်ရယ်... တစ်နေ့ မောင်တို့ အားလုံး အဆင် ပြေသွားမှာပါ... အရေးကြီးတာက မောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေကြဖို့ ပါပဲ...”

အငို မျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေရာတဲ့ နွယ် မျက်နှာလှလှ လေးကို မြင်ရသည်မှာ ရင်ထဲ ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါတိ။

(၂)

ရေးပြီးသွားတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်ကို ပိုက်ပြီး ရန်ကုန် ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။

စာအုပ် ထုတ်မည်။ စာရေးဆရာ ဘဝနဲ့ ရပ်တည်မည်။ ရတဲ့ စာမူခန့် အိမ်တစ်လုံး ငှားနေမည်။ နောက် ပိုက်ဆံ စုပြီး အိမ်ဝယ်မည်။ ပြီး နွယ်ရှိရာ တောင်ကြီးကို သွားပြီး နွယ်ကို ခေါ်မည်။ လက်ထပ်မည်။ စသည် စသည်ဖြင့်။

မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန်ရထားပေါ်မှာ တွေးခဲ့တဲ့ အတွေးက ရန်ကုန် အရောက်မှာ ပျက်သုဉ်းကုန်သည်။

ရေးခဲ့တဲ့ စာမူကို ဘယ် ထုတ်ဝေသူကမှ စိတ်မဝင်စား။

ဆိုတော့ စာအုပ်က ဖြစ်မလား။

နေရာသည်က အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အိမ်မှာ။ အဒေါ်က ကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့။

အဒေါ်ယောက်ျားက လဟာပြင်ဈေးမှာ ပျံကျ ဈေးသည်။

မိသားစုက ရရစားစားမို့ လူတစ်ယောက် ပိုလာသည်ကြောင့် အဒေါ်မျက်နှာက မကြည်သာ။

စာအုပ် ထွက်လျှင် ပိုက်ဆံ ရမည်။ ပိုက်ဆံရလျှင် အဒေါ်တို့ကို ထောက်ပံ့ပါမည်ဟု လေပြေတွေ ထိုးပေမယ့် အဒေါ် မျက်လုံးတွေက ယုံကြည်ဟန် မပြ။

အစမှာ အဒေါ်ယောက်ျားက ဘာမှတော့ မပြော။ လာတွေချိပြီး ကြာလာတော့ ဂဏိုဂဏောင်တွေ ကျလာသည်။

ညနေဘက် အရက်ကလေး ရိုဝေပြီး ဖြန်လာလျှင် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်လာပြီ။

“ငါ့ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံ ငါ့မိသားစုနဲ့တောင် မလောက်ရတဲ့ ကြားထဲ ဘယ်က သောက်မျိုးတွေက မဝင့်မခေါ်ဘဲ ရောက်လာကြသလဲ မသိပါဘူး... ထို့”

စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည်။ ပူပင်သောက စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ခဲနေသည်။

ရည်မှန်းချက်တွေ ပျောက်နေသည်။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆိတ်သုဉ်းနေပြီ။

မနက်လင်းကတည်းက စိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ အိမ်က ထွက်သည်။

မင်္ဂလာခုံ-ဆူးလေ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ စာမူထုပ်ကို ပိုက်ပြီး မရေရာတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ မြို့လယ်ကောင်ဆီကို ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့ထဲ ရောက်တော့ ခုလမ်း၊ ခုလမ်း စသည်ဖြင့် စာပေတိုက် ရှိသမျှ လမ်းထဲ ဝင်သည်။

မဝံ့မရဲနဲ့ စာအုပ်တိုက်ထဲ လှမ်းဝင်သည်။

အထဲရှိ လူတွေရဲ့ စူးစမ်းမျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ... ဘာလဲ” စသည်ဖြင့် “လဲ” ဝါတဲ့ မေးခွန်းတွေ စုံသွားသည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ် ထုတ်ချင်လို့ပါ”

ခြောက်ကပ်တဲ့ လေသံနဲ့ အရံစွန့်ပြီး ပြောကြည့်သည်။

ကြားရတဲ့ စကားသံကြောင့် အထဲရှိ လူတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟာ ဒီတိုက်က စာအုပ် မထုတ်ဘူး... တခြားမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်ပါဦး”

စသည်ဖြင့် ငြင်းချက်တွေ ထုတ်ရင်း ပြန်မောင်းထုတ်ကြသည်။ တစ်ခုသော စာအုပ်တိုက်က အပြောပိုဆိုးသည်။

လူကို တစ်လှည့်... စာမူထုပ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... သွားစမ်းပါဗျာ၊ တော်တော် ရှုပ်တဲ့ လူတွေ နောက်နှစ် မိုးကျရင် လာခုံ... ခင်ဗျား စာအုပ်ကို တစ်ရက် တစ်အုပ် ထုတ်ပေးမယ်”

စော်ကားလိုက်တဲ့ စကား...

ခေါင်းတစ်ခုလုံးချာချာလည် ထွက်သွားခဲ့သည်။

သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ 'သွားပါဦးမယ် ခင်ဗျာ' လို့ နှုတ်ဆက်တာကို
ဝင် သေတုန်းကျန် ပြု၍ မျက်နှာလွဲထားသည်။

ပူပြင်းနေတဲ့ နွေရက်များ....

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်နေသည်။

စိုက်ထဲက ဆာပြီ။

အချိန်က မွန်းလွဲပြီ။

ဆူးလေဘုရားရှေ့က အထမ်းနဲ့ ရောင်းသော ပဲကြီးလှော်
တစ်မတ်တန် နှစ်ထုပ်နဲ့ ဆူးလေဘေးနားမှာ ရောင်းတဲ့ ငါးမူးတန်
မန်ကျည်းပျော်ရည် တစ်ခွက် ဝယ်သောက်သည်။ ငွေတစ်ကျပ်နဲ့
တစ်နေ့တာအတွက် စိုက်ဖြည့်ပြီးသွားသည်။

ညနေစောင်းတော့ စာမူထုပ် ပိုက်ပြီး မင်္ဂလာဒုံကို ပြန်ရပြန်
သည်။

ဘတ်စီကားခ ပြားခြောက်ဆယ် ပေးစရာ မရှိလို့ ပေးပြီး
သလိုလို ဟန်ဆောင်ပြီး အိပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ညဘက် အဒေါ်အိမ်ရောက်တော့ အိုးထဲမှာ ထမင်းက
မကျန်တော့။

ရေသောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ခြောက်လှန့်နေသည်။

အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိ၊ စာအုပ်ကလည်း မထွက်။

*

(၃)

ဘွဲ့နှင်းသဘင် အကြံ့နေ့ သို့မဟုတ် ရီဟာဇယ်နေ့။

အစမ်း လေ့ကျင့်ပြီး ခန်းမထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်း မျိုးအောင် နင်းသော စက်ဘီးကို နောက်ထိုင်ခုံ
မှာ ထိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

ပင်မဆောင်ရွက်ရုံ ရောက်လာသည်။

ဘွဲ့လာယူသူများ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေကြသည်။
သည်မှာ...

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ နွယ်နဲ့
သူငယ်ချင်းမလေးများ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည်ကို လှမ်းတွေ့
သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ နွယ်နဲ့ တည့်တည့်တိုးနေသည်။

၂ နှစ်တာ ကွဲကွာနေခဲ့သော ချစ်ရသူကို သည်နေရာမှာ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရပါပြီ။

ပူလောင်ခါးသီးတဲ့ ဘဝတစ်ကွေ့မှာမို့ နွယ်ကို မေ့ထားခဲ့
ပေမယ့်...။

ဟော... ခုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေပြီ။

နွယ်က အားရဝမ်းသာနှင့် ပြေးချလာသည်။

ပြေးလာသည်မှ မြက်ခင်းစပ်က စည်းရိုးနိမ့်နိမ့်လေးကိုပင်
ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီ။

မျိုးအောင်က စက်ဘီးကို ရပ်ပေးရမလားလို့ မေးသည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး 'မျိုးအောင် ... နင်းကွာ'လို့
ပြောထွက်သွားသည်။

စက်ဘီးက မရပ်ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သွားသည်။

သည်မှာ ပြေးလာတဲ့ နွယ်...။

ခြေလှမ်းတွေ ဖြည်းလေးစွာနဲ့ တို့ခနဲ ရပ်သည်။ အံ့သြ
လွန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

အနားမှာ ရပ်လာတဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း မိုခမ်းကို ဖက်ပြီး ငိုချလိုက်သည်။

နွယ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဘယ်လောက် ခံစားနေရပြီ ဆိုတာ နားလည်ပါသည်။

နွယ်က သူ့ဌေးသမီး။ ချမ်းသာသည်။ ပြည့်စုံသည်။ သူမတို့ မြို့မှာ မြို့ချက်နှာဖုံး လူကြီး အသိုင်းအဝိုင်းထဲက အစစ သာ လွန်သည်။

သည်မှာတော့ အမိ တက္ကသိုလ်က အပ်နှင်းလိုက်သည့် ဘီအက်စ်စီဘွဲ့ တစ်ခုသာ ရှိသည်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။ ဘဝဆိုတာ သူညာရဲ့ အောက်မှာ ရောက်နေသည်။

ဆိုတော့ ချစ်သူကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိ နတ္တိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ “ခွင့်လွှတ်ပါ နွယ်ရယ်” လို့ တစ်ယောက်တည်း တောင်းပန် ခဲ့သည်။

(၃)

ဘဝအတွက် အာမခံချက် ရှိဖို့ အစိုးရ ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ် ဝင်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်လွန်းသော စာရေးဆရာဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပါ သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်တွေလည်း တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ထွက်နေပြီ။

ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ် ထွက်သည့်လတွင် မထင်မှတ်သော အရပ်မှ ဖိတ်စာတစ်စောင် စာတိုက်က တစ်ဆင့် ရောက်လာသည်။

နွယ်နှင့် သူမတို့မြို့မှ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်တို့၏ လက်ဆပ်မင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားလွှာ...။

မဲ့ပြုံးလေး တစ်ခုကို လှပစွာ ပြုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

[မတ္တိုင်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အမှတ် (၂၂)]

ဝတ်ပြန်သောအချစ်

Arund
Khaing '03

စစ်မှန်သော အချစ်

(၁)

နေမင်းကြီးက ဝင်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖြူပွေးနေတဲ့
ငွေနှင်းမှုန်တွေက ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။

အေးစိမ့်နေရာက အနွေးဓာတ်လေးက လွမ်းမြို့လာသည်။
တစ်ချက် တစ်ချက် သုတ်ဖြူးလေတဲ့ မြောက်ပြန်လေကြောင့်
ချမ်းစိမ့်စိမ့် ခံစားရသည်။

နံနက်ခင်းစာ အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဦးတည်
လျှောက်ရင်း ဂျင်းဂျာကင်ကို ရှေ့ကြယ်သီးတွေ တစ်လုံးချင်း
တပ်နေမိသည်။

သစ်ဆိုင်ရှေ့ အရောက်မှာ...

“ကိုစိုး... ကိုစိုး ဟိုအမျိုးသမီး ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတယ်”

လက်မောင်းကို လှုပ်ကိုင် ယမ်းခါရင်း သူငယ်ချင်း စောမူက သတိပေးသည်။ ဘာရယ် မဟုတ်၊ သူ ညွှန်သည့် နေရာကို လှမ်းကြည့် ဖြစ်သည်။

အပေါ်ဖြူ၊ အောက်ပြာနှင့် လှပကြော့ရှင်းနေသော မိန်းမလှတစ်ဦး၊ ဖယ်ရီ စောင့်နေသည့် ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

သူမသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ငေးပြီး စိုက်ကြည့်နေပါလား။ သိလိုလား၊ လူမှားနေတာလား။ တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့။ အမျိုးသမီးထံမှ အကြည့်ကို ရှေ့သို့ လွှဲဖယ်ရင်း လမ်း ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ကိုစိုး ခင်ဗျား သူ့ကို သိလား”

သူငယ်ချင်းက တအံ့တဩ လှုပ်ရင်း မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

တာဝန်ကျ ဖြေရင်း ရှေးလက်စ ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်အတွက် ခေါင်းထဲမှာ ဇာတ်လမ်းတွေ တွေးနေမိသည်။

သူငယ်ချင်းက လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲထိ ပါလာခဲ့သည်။

(၂)

နောက်နေ့ပေါင်း များစွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတိုင်း အသည် နေရာက အသည့် မိန်းကလေးကို သတိထားမိလာသည်။

သူမရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း သူမကလည်း ငေးပြီး ကြည့်နေ
တတ်သည်။

အကြည့်တွေက ဘယ်လိုပင် ဆုံပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘာမှ
ဖြစ်မလာခဲ့။

တစ်ညနေ...

အမ်စီစီကုမ္ပဏီက ဖွင့်နေတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ
အတွက် လုပ်ငန်း အုပ်ချုပ်မှု သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ရန်
အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်။

မှတ်တိုင်သို့ အသွား ရိပ်သာလမ်းသွယ်ထိပ် အရောက်မှာ
အစိမ်းရောင် ရုံးဖယ်ရိုကား တစ်စီးက ဘေးနားမှာ လျှောခနဲ
ထိုးရပ်သည်။

ကားပေါ်က အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်း တချို့ ဆင်းကြသည်။
သည်မှာ...

မနက်တိုင်း တွေ့နေကျ အမျိုးသမီး ကားပေါ်က ဆင်းဖို့
လုပ်ရင်း လှမ်းအကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်သွားပြန်သည်။

ထူးခြားချက်က သူမရဲ့ မျက်နှာထက် ချက်ချင်း အသွင်
ပြောင်းကာ မကျေမနပ် အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေပါလား။

အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ဘာမှ သူမနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ရပါပဲလျက်
ဘာကြောင့် မကျေမနပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ဘုကြည့် ကြည့်သွားရတာ
လဲ။

စဉ်းစားရ ကျပ်ပါတီ။

(၃)

မြို့ထဲက ပြန်ခဲ့သည်။

မိရာ ဘတ်စ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ တိုးတက်ခဲ့သည်။

စာအုပ် ထုတ်ဖို့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ခဲ့သည်မို့ ခေါင်းထဲမှာ အလုပ် ကိစ္စတွေပဲ ရောက်နေသည်။

စာမူကို ကွန်ပျူတာ ရိုက်ရန်၊ စာပေစိစစ်ရေး တင်ရန်၊
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ အပ်ရန် စသည် စသည်ဖြင့်...။

ဘတ်စ်ကားက ကျပ်လွန်းသည်။ ညနေဘက်မို့ အဆင်း
ထက် အတက်က များသည်။ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ထပ်ကုန်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနဲ့ ရင်ချင်းအပ်မိသည်
ကြောင့် အားနာလွန်းစွာ သူမ မျက်နှာကို အကြည့် သူမကလည်း
အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြန်အကြည့်...

အကြည့်နှစ်ခု နီးနီးလေး ဆုံဖြစ်ချိန်မှာ မနက်တိုင်း တွေ့နေ
ကျ အမျိုးသမီးမှန်း သိလိုက်သည်နှင့်...

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံက တဒိတ်
ဒိတ်နဲ့ မြန်လွန်းသည်။ နှလုံးခုန်သံကို ထိုအမျိုးသမီး ကြား
လောက်သည်။

အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ခူးတွေ
လည်း မခိုင်ချင်တော့။ ရှက်သွေး၊ ကြောက်သွေးတွေက တစ်ကိုယ်
လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

သည်နေရာက အဝေးဆုံး ဆိုသော နေရာသို့ အတောင်
ပေါက်ပြီး ပျံ့ပြေးသွားချင်သည်။

တဒဂ်အတွင်း သည်လောက်ကြီး ဖြစ်သွားရခြင်း အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ချင်။

သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသည်။

သူမ မျက်နှာထက် ရဲရဲနီနေသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသား လေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရဲရဲ မကြည့်ရဲရှာ။

တစ်ချက် တစ်ချက် ရှက်လန့်တကြားလေးနဲ့ ငေးခနဲ ကြည့် တတ်သည်။

သူမ ရင်ထဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲတော့ မသိ။ သည်က ရင် ထဲမှာတော့ မလောင်ဆူနေပြီ။

အလိုလိုနေရင်း ဘတ်စ်ကားကြီးကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိ သည်။

သည်မှာ အသိတစ်ခု နိုးကြားလာသည်။

လူ့ဘဝမှာ အနှစ် ၄၀ နီးပါး နေလာသည်အထိ မပေါ်ခဲ့ဖူး လေသော ကာလနဂါး အချစ်သည် ခေါင်းထောင်၍ ထလာခဲ့ပါ ပြီကော။

ရက်ပေါင်းများစွာ မနက်တိုင်း တွေ့နေတဲ့ သည်အမျိုးသမီး နဲ့ ခုကျမှ ဘာကြောင့်များ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့ရပါလိမ့်။

သိလိုက်သည်။

ရင်ထဲက ဖြူစင်သော မေတ္တာပန်းသည် သူမ၏ ရင်ငွေ့ကို ခိုလှုံပြီးမှ ပွင့်လန်းခဲ့ရပါပြီကော။

ဆိုတော့ သူမ အကြောင်း၊ သူမ ဘဝကို ချစ်ချင်းကြီး သိချင်လာသည်။

မှတ်တိုင် တစ်ခုမှာ ကားအရပ်၊ ဝေခနဲ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး သူမ ဆင်းသွားသည်။ ချက်ချင်း သူမ နောက်က လိုက်ဆင်းသည်။

သူမနဲ့ မသိမသာ ခွာပြီး လိုက်သည်။ နာမည်လေး မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မတော်တဆ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ခဲ့သော်ဆိုသော အသိနဲ့ လိုက်မမေးဖြစ်။

သူမသည် မူလတန်းကျောင်း တစ်ခုဆေးမှ ဖြတ်သန်းပြီး ခြံဝင်းကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။

တိုက်ဆင်ဝင်ရှေ့အရောက် နောက်ကို လည်ပြန်တစ်ချက် ကြည့်သည်။ သည်ညအတွက် လွမ်းစရာ နှုတ်ဆက် အကြည့်လေးပါလား။

သူမ နေထိုင်သော အိမ်ကို အသေအချာ သိလိုက်ပြီ။

(၄)

နောက်တစ်နေ့ မနက် သူမ လာရာ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်သည်။

တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

သိပ်ပြီး မစောင့်လိုက်ရ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့ ယိမ်းနဲ့ ကာပင် လျှောက်လှမ်းလာသည့် မရွှေ့ချောက ပေါ်လာသည်။

နီးလာတော့ ဘယ်စောင်း ညာငဲ့နဲ့ လူကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်နေပြန်သည်။

အနီးဆုံး အရောက်မှာ သူမ မျက်နှာထက် အံ့ဩဝမ်းသာ ရိပ်ကလေးတွေ ယက်ဖြာနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဆိုတော့ ရင်မှာ ကြည်နူးမိသည်။

ခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အတော်လှသော မိန်းမချော တစ်ယောက်ပါ လားဟူ၍။

အရပ်ကြီးက မြင့်လွန်းသည်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်က အချိုးအစား ကျနေသည်။

လှတစ်မျက်နှာက လပြည့်ည လမင်းကြီးလို ပြည့်ပြည့် ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မျက်လုံးလေးတွေက ကြည်လင်ပြီး အရောင်လဲ့ နေသည်။

စင်းနေသော နှာတံနဲ့ ပီရိုသော နှုတ်ခမ်းအစုံက သွေးရောင်လေး ရဲနေသည်။ အသားအရေကလည်း ဖြူဖွေးသည်။ ထူးနေသည်က နား။ နားက နည်းနည်းလေး ကားနေသည်။ နဂါးမျိုးများ ဖြစ်ရောလား မသိ။

နက်မှောင်နေတဲ့ ဆံပင်ကို စုစည်းပြီး ကျောလယ်မှာ ချထားသည်။ ဆံပင်ကို သိမ်းထားတာမို့ မျက်နှာ အလှက ရှင်းပြီး ပေါ်နေသည်။

ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်လွန်းသည်။ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အင် မတန်မှ ကျက်သရေ ရှိလှသည့် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။

မျက်နှာပေး အမူအရာ၊ သွားပုံ လာပုံ၊ ဝတ်ပုံ စားပုံက အစ မြင်တာနဲ့ အတော့်ကို အဆင့်အတန်း ရှိသော အထက်တန်း ကျသည့် အမျိုးကောင်း သားသမီးမှန်း သိသာသည်။

ဣန္ဒြေတွေ၊ သိက္ခာတွေ အပြည့်နဲ့မို့ မြန်မာ ပီသသော မြန်မာမလေး တစ်ယောက်ပါပဲလို့။

အနား ရောက်မှ စကား တစ်ခွန်းက ခုန့်ပျံ့ထွက်သွားသည်။

“သိပ် လှတာပဲ”

သူမ မျက်နှာ ပြုံးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရပ်နေကျ သစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ စလင်းဘတ်ကို လွယ်လျက်၊ လက်တစ်ဖက်က ထမင်းချိုင့် ဆွဲခြင်းကို ကိုင်လျက်။

ဖယ်ရီ ရောက်လာသည်။ သူမသည် ဆွဲခြင်းကို အပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းပေးသည်။

လှေကား မတက်မီ သည်မှာ ဘက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့် သည်။ ကားပေါ် အတက်မှာ လုံချည် အောက်အနားစက အပေါ် သို့ တက်သွားသည်။

သည်မှာ ဖြူဖွေးနေတဲ့ သလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးကို လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲ မော့ရပါဘိ။

(၅)

အလုပ် များရတဲ့အထဲ မပျက်ရဲတဲ့ တာဝန်တွေက ပိုလာ သည်။ မနက် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ တစ်ကြိမ်၊ ဖယ်ရီ အသွားအပြန် ချစ်သူကို အကြိုတော် ထောက်ရသည်။

ချစ်သူ၏ အလှကို ငေးပြီး ဂူစားခွင့် ရသည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံပြီး မျက်လုံးချင်း စကားပြောရသည်မှာ အရသာ ရှိလွန်းသည်။

ရင်ခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူနွေးသော ဝေဒနာကို ခံစားရင်း အချစ်၏ ချိုမြိန်သော အရသာကို ကြည့်ကြည့်နူးနူး လေး ခံစားရသည်။

အခွင့်သာသည်နှင့် သူမအနားကို ကပ်ပြီး စကားတွေ ပြောကြည့်သည်။ နှလုံးသား စာလွှာတွေ ဆက်သခဲ့သည်။

သို့ပေတည့် သူမသည် စကားကို ဟုတ်တိပတ်တိ ပြန်မပြော။ လမ်းမ၏ ဟိုဘက် သည်ဘက် ရှောင်ပြေးသည်။

နောက်ပိုင်း အဖော်တွေ ပါလာသည်။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ၊ ဦးလေးတွေ ရောက်လာသည်။ စက်ဘီးနှင့် တစ်မျိုး၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တစ်သွယ်၊ ကားနဲ့ တစ်ဖုံ လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်လာကြသည်။

အခွင့်အရေး မသာတော့။ အနှောင့်အယှက်က စုံလာသည်။ ရင်မှာ မသက်မသာ ခံစားလာရသည်။ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟု ပြေသိမ့်မိသည်။

တစ်မနက် သူမကို စောင့်နေဆဲ စက်ဘီးတစ်စီးက အနားမှာ ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်သည်။ လူငယ် တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလာပြီး စက်ဘီးကို ပလက်ဖောင်းပေါ် ဝုန်းခနဲ လှဲချလိုက်သည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သည်။ လက်သီး နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အစ်မကို လိုက်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ခါဆို ကျွန်တော်တို့ကို အဆိုး မဆိုနဲ့။”

ရန်လိုတဲ့ စကား၊ မုန်းတီးတဲ့ အကြည့်နဲ့ ပြောလာပြီ ဆိုတော့ သူမ၏ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းသည် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင် ဆိုသည့် သဘောပေပဲပေါ့။

(၆)

ရန်လိုနေသော အစ်ကို၊ မောင်တွေက စောင့်ကြည့်နေပြီမို့ သူမဆီ မသွားလိုတော့။

သည်မနက် အချိန်စောပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက် ခဲ့သည်။ ဆုံနေကျ အုတ်ခုံ အရောက်မှာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် လာတဲ့ သူမနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးသည်။

ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက အရင်ဆုံး အားရပါး ရ ပြီးပြသည်။ ချစ်သူအပြုံးကြောင့် တစ်လောကလုံးကို ရင်ဆိုင် ရဲသွားသည်။

အလိုအလျောက် နှစ်ဦးသား အနီးဆုံး ဆိုသော နေရာထိ ချဉ်းကပ်လိုက်ကြသည်။

ဦးဆုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးပြီး ကြည့်နေမိ သည်။ နောက် စကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောဖြစ်သည်။ တစ် ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် အဝမ်းမရ မေးကြသည်။ ဖြေကြသည်။ ပျော်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

အချစ်ကမ္ဘာ၏ အကြင်မှာ တံခါးကို နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူ ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်းသာခြင်း ပီတိ အဟုန်သည် ရင်မှာ လှိုင်း တော်သံ အပြည့်နှင့်။

တစ်လောကလုံးမှာ ဝှို့နှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည် ဟူ၍ ကြည်နူးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း “ချစ်လို့ရယ်တဲ့မှ၊ အို မကုန်နိုင် တယ်” ဟုဘိသို့။

သည်နောက် လျင်မြန်စွာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ အနိုက် အတန် ကွဲကွာလွှားကြပေမယ့် နှလုံးသားချင်းကတော့ ထာဝရ ပေါင်းစည်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုမှသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ချစ်သူတို့ နားခိုရာ နေရာ
လေးတွေဆီ ရောက်ဖြစ်ကြသည်။ ဘုရားတွေလည်း စုံအောင်
ဖူးကြသည်။ သစ္စာတွေ တိုင်တည်လို့။ နှစ်ကိုယ်တူ နီးရဖို့ အရေး
ကြီးစားကြသည်။

*

(၇)

ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးထံမှ သူမတို့အကြောင်း မိသားစု ရာဇဝင်
အားလုံး သိခွင့်ရသည်။

သူမသည် ရိုးသည်၊ အေးသည်၊ သဘော ကောင်းသည်၊
ရည်းစား မရှိ၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်။ ပွဲလမ်းသတင် ဝါသနာ
မပါ။ ဘယ်ကိုမှ အသွားအလာ မရှိ၊ နောက်ကြောင်း ရှင်းသည်။
သို့သော်...

ထို သို့သော်အတွက် ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်တွေ လျော့ရဲ
အားနည်းတုန်သည်။

သူမကို ဆရာဝန် တစ်ဦးနဲ့ ချမ်းသာသော နှစ်ဖွက်မိဘ
များက သဘောတူထားပြီး တရားဝင် နေ့စပ်ထားသည် ဟူ၏။
သည်အကြောင်းတွေကို ဘာလို့များ မပြောပြခဲ့ရတာလဲ ဟု သူမ
ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

ရက်စက်ပါ၊ ပူးစာကံရယ်ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ကြေကွဲမိသည်။
စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ကာ သူမဆီ မသွားတော့။ အတတ်နိုင်ဆုံး
မေ့ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေက ပျောက်မသွား။ ကြီးထွား
လာသည်ထက် ကြီးထွားလာသည်။ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်က

ထောင်းထောင်းထလာသည်။ မတွေ့ရရင် သေရတော့မတတ်
ခံစားလာရသည်။

ပူလောင်လွန်းသော ဝေဒနာက ရင်မှာ ပြင်းပြော့ မခံမရပ်နိုင်
အောင် ဟုန်းဟုန်းကြွလာသည်။

သူမနှင့် မတွေ့ရတာ ဘာလို့လို့နှင့် တစ်လ ကျော်လာသည်။
အလိုလိုနေရင်း သူမအပေါ် အသနားတွေ ပိုလာသည်။ အချစ်
တွေကလည်း တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပေါက်ကွဲ ထွက်လာသည်။

သူမထံ မသွားခဲ့သည့် အချိန်တွေ အတွက် ခုမှပဲ နှမြော
တသမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်ချင်။

တစ်နေ့ ရုံးစားပွဲပေါ်က သတင်းစာကို ဟိုသည် လှန်လှော
ရင်း တစ်နေရာမှ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် သူမ
နာမည်ကို တွေ့ရသည်။

နှုတ်မှ “ဟိုက်” ခနဲ ဖြစ်သွားလောက်အောင် အံ့ဩမဆုံး
ဖြစ်ရသည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့။

သူမကို ဘယ်လို တွေ့ချင်မှန်း မသိရလောက်အောင် အရမ်း
ကို တွေ့ချင်လာသည်။

(၈)

ရိပ်သာလမ်းသွယ်ထိပ် အုတ်ခုံမှာ အစောကြီးထံက သွား
ထိုင်နေခဲ့သည်။ မိုးလေးက အုံ့တုံ့တုံနှင့် ရာသီဥတုက သာသာ
ယာယာ။

မကြာပါ သူမသည် နီညိုရောင် အပေါ်အောက် ဝမ်းဆက်
နှင့် တလှုပ်လှုပ် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့သည်။

မနီးမဝေးသို့ ရောက်လာသည်။ သူမသည် အစွမ်းကုန် လှနေပါလား။ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ လိမ်းခြယ်လို့ အလှတွေ ပြင်ထားပါပေါ့လား။

သူမ မျက်လုံးအစုံက အံ့ဩရိပ်တွေနဲ့ ကြည်နူးဝမ်းသာသည့် အရိပ်လကွဏာတွေ ယှက်သန်းနေသည်။

ပြူးဝိုင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ပါးစပ်ကလေးပင် အဟောင်းသား ဖြစ်ရလောက်အောင် တဒဂံ ရုပ်ပြီး ငေးကြည့်နေရှာသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ချစ်သူကို ရှေ့မှောက်မှာ တကယ်ကြီးပြန်တွေ့နေရပြီမို့ ချော့ ဣန္ဒြေပင် မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားရှာသည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖွင့်ပြီး အစွမ်းကုန် ရယ်ပြသည်။ သည်ကလည်း အစွမ်းကုန် အားရပါးရ ရယ်ပြလိုက်သည်။

လွင်ချိုသော ရယ်သံနှစ်ခုက ဝန်းကျင် တစ်ခုဝယ် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် အမြန်ရောက်အောင် အပြေးသွားကြသည်။ သဏ္ဍာန်နှစ်ခု တစ်ခုထဲ ဖြစ်သွားသည်။

အချစ်ပန်း ရနံ့လေးများ သင်းထုံသွားသည်။ ကြည်လဲ့လဲ့ အပြုံးမြဲမြဲလေးတွေနဲ့ သူ့မျက်နှာ ကိုယ့်မျက်နှာ အပြန်အလှန် ကြည့်ရင်း ဘာတွေ ရှာဖွေနေကြသည် မသိ။

စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ချစ်သူနှစ်ဦး အတွက် ရိုးသားစွာ ခိုင်မြဲခဲ့လေပြီ။

[ရုပ်ရှင်သဏ္ဍာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၂၉)၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇက်တင်ဘာလ]

ကမ္ဘာ့အဆိုးဆုံးအပြစ်

အဆိုးဆုံးအပြစ်ကို လုပ်ဆောင်သူများကို နှိပ်စက်ပစ်ခတ်ခြင်း

အဆိုးဆုံးအပြစ်ကို လုပ်ဆောင်သူများကို နှိပ်စက်ပစ်ခတ်ခြင်း

ဇွန်စားဆွားလော့အညဉ်တစ်ခြပ်

အောင်
Khaing 03

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ဝန်ထမ်းများ၏ အကျိုးစီးပွားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အတွက် အသုံးပြုရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြက်စား သွားသော အသည်း တစ်ခြမ်း

မျက်လုံးအစုံ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သည်နှင့် စိတ်အာရုံက “ချိုမာ” ဆီ တန်းခနဲ ရောက်သည်။ မိန်းမချောလေး၏ ချစ်စဖွယ်သော ဖျိုမျစ် နုနယ်သည့် လှရုပ်သွင်က သူ့စိတ်ကူးထဲ တဝဲလည်လည်နှင့် ပေါ်လာသည်။

သည်မှာ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ တမ်းတမိသည် နှင့်အမျှ အရမ်းကို တွေ့ချင်လာသည်။

“ကိုကို ကိုမြတ်သူနဲ့ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာခဲ့နော်။ ချိုမာ တိုတို့ကို မျှော်နေမယ်။ ကိုကို လိုက်မလာလိုက တော့ အသိပဲနော်။ ပြီးတော့မှ ချိုမာကို စိတ်မဆိုးနဲ့... ဒါပဲနော် ကိုကို”

ဇနီးက ဖုန်းလှိုင်းထဲမှ တီတီတာတာ ချိုသံသာလေးတွေ
ကို ဖြန်လည် ကြားယောင်လာသည်နှင့်...

ပုန်းခနဲ အိပ်ရာက ထသည်။ ချိန်းထားတာ အချိန်မီ သွား
နိုင်ဖို့ ဗာဟီရတွေ ခပ်သွက်သွက် လုပ်သည်။

ဖန်းဖြစ်သူ နှင်းနုက သူ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်နေမှန်း သူ သိသည်။ ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ တင်းတင်းကျပ်
ကျပ်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

စိတ်ထဲမှာ မိန်းမဖြစ်သူကို ဘယ်လိုမှ အလိုမကျ။ ဤ
နေရာမှ အဝေးဆုံး ဆိုသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားအောင် ကန်
ထုတ်ပစ်ချင်နေသည်။

အို... သူ ဘာမှ သိရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စိတ်ကို
တင်းရင်း လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်သည်။

ဆံကောသာ အကျအန ဖြီးနေဆဲ၊ ကျောဘက်မှာ ရပ်လာတဲ့
နှင်းနုကို မှန်ထဲက မြင်ရသည်။ ဘာတွေများ စပ်စဉ်းမလဲလို့
ရင်ထဲက ပူနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နှင်းနုနှင့် ဘာစကားကိုမှ
မပြောချင်။

“ကိုမောင်”

“ဟင်”

မိန်းမရဲ့ မဝံ့မရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် မထူးချင်ထူးချင်နဲ့ ထူး
လိုက်သည်။ အခြေအနေကို နားလည်နေပုံရတဲ့ နှင်းနုရဲ့ ဈာန်မှာ
ထက်မှာ ရွာတော့မည့် မိုးသို့ပါလား။

“ကိုမောင် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်လေ”

“အင်း ဟဲ့ ဟိုလေ”

ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံနဲ့ လိပ်ပြာမလုံသည်မို့ ရုတ်တရက်
တာ ပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။

“နှင်းနု သိပါတယ်၊ ကိုမောင် အပြင် သွားမလို့ မဟုတ်
လား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မသွားလို့ မရဘူးလား ကိုမောင်ရယ်။ အိမ်မှာ သားလေး
ကလည်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီညနေ ဆေးခန်း
သွားပြဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သားကြီး
ကလည်း လမ်းထိပ်က မိဒီယိုရုံမှာ သူ့ကို ဒီနေ့ လိုက်ပြပါ
တဲ့။ မနေ့တည်းက ပူဆာနေတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး... နှင်းနု”

သူ့အသံ မာသွားသည်။ နှင်းနုကို ကြည့်တဲ့ သူ့အကြည့်က
အတော့်ကိုစူးရှတင်းမာနေပြီ။ နှင်းနုမှာတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“ကိုမောင် အိမ်ရဲ့ အခြေအနေတွေကို အားလုံး သိတယ်။
အားလုံး နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က ရုံးမှာ အချိန်ပို
ဆင်းရမှာ”

ရုံးမှာ အချိန်ပို ဆင်းတတ်သည်မို့ နှင်းနုက-

“ဪ မသိလို့ပါ ကိုမောင်ရယ်” ဟုသာ ပြောရှာသည်။

ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်က ထွက်မယ်အလုပ် နှင်းနုက ညှိုးလျတဲ့
မျက်နှာနဲ့...။

“ကိုမောင် အိမ်ကို စောစော ပြန်ခဲ့နော်”

“အိုကွာ နှင်းနုကလည်း ကိုမောင် တစ်နေ့ကုန် မနေပါဘူး။
အလုပ်ပြီးတာနဲ့ မျက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ သားလေး ဆေး
ခန်းပို့ဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

နှင်းနုက မယုံကြည်ရုံစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ စိုးစွတ်နေသော မျက်လုံးများ၌ လင်ယောက်ျား အပေါ် ခွင့်လွှတ်သည့် ဝမ်းနည်းရိပ်များက ယှက်သန်းနေသည်။

သူ ထွက်လာတော့ မြင်းရှပ်ပေါ် ခွစီးနေတဲ့ သားကြီးက လှမ်းအော်သည်။

“ဖေဖေကြီး သားကို ဗီဒီယို လိုက်ပြန်နော်”

သူ လှည့်ကြည့်ပြီး...။

“အေး အေး ဖေဖေ ပြန်လာရင် သားကို လိုက်ပြမယ်နော်”

အိမ်ထဲမှ ချာခနဲ ထွက်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာက လန်နီးလာသည်။ ဘေးဘီကို ကြည့်သည်။ ဘေးနားမှာ ချိုမာက ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်တော့ အချိန်က မနည်းတော့။

ချိုမာကို လှုပ်နှိုးပြီး ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ ချိုမာကလည်း အိပ်စုန်စုံစွားနှင့် ထလာသည်။ သူတို့ တည်းခိုခန်းက ထွက်လာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်လာတဲ့ မြတ်သူတို့ ခုံတွဲနှင့်တွေ့သည်။ အားလုံးရဲ့ ရင်မှာ အပျော်လေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်။

ပဲခူးက ပြန်လာကြပေမယ့် နှလုံးသားတွေက ပဲခူးမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ အပြန် ကားပေါ်မှာ ချိုမာက သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ မျက်နှာကို ဝှက်ပြီး လိုက်လာသည်။ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင် မခွာရက်သည်ဖို့ အချစ်တွေက ချစ်လို့ကို ဓဝနိုင်သလိုပါပဲ။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့ စားတော်ဆက် တစ်ခုထဲ ဝင်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နေဆဲ။

ဘေးနားနီး စားပွဲဆီက ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားသံကြောင့် သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ နားရွက် မျက်နှာတွေ နီမြန်း ထူအမ်းကုန်သည်။ ရှိသမျှ အမွေးအမျှင်တွေတောင် ထောင်ထဲ သွားရောလေသလား။

ပါးစပ်ထဲ ထည့်မယ့် ကြက်သားကြော် တစ်တုံးသည်ပင်လျှင် ပါးစပ်ထဲ မရောက်နိုင်တော့။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောခြင်း ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရပြီ။ ဓမ္မာကိုယ် တစ်ခုလုံး နှမ်းနယ် နုံးချိုလာခဲ့သည်။

နှင်းနုကို သူ ညာခဲ့သည်။ ရုံးမှာ အချိန်ပို ဆင်းဖို့ အကြောင်းပြခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကုန် အချစ်သစ်နှင့် အပျော်တွေ ဆက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ တာဝန်မဲ့ခဲ့ပြီ။ ထိတ်လန့်ဖွယ် စကားတွေကို သူ ကြားရပြန်သည်။

“မီးက တော်တော်ကို လောင်သွားတာဗျ။ ရပ်ကွက် သုံးလေးခုလောက်ကို ပါသွားတာ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီနားမှာက လောင်စာဆီ လှောင်တဲ့ လူတွေကလည်း များတယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲဗျ”

“ဟာ လောင်စာတွေနဲ့ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ ပါသွားတဲ့ လူတွေကတော့ သနားစရာပဲဗျ”

အနားက လူနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေက သူ နှလုံးသားကို ခြေမွှပစ်လိုက်ပြီ။

“ဘုရား ဘုရား မီးလောင်တဲ့ နေရာတွေက ငါ နေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ ငါ နေတဲ့ လမ်းတွေပါလား။ သူတို့ ပြောနေတဲ့

နေရာတွေက ငါတို့ အနားက နေရာတွေပဲ ဘုရား ဘုရား။
မဟုတ်ပါစေနဲ့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ဘုရားကိုသာ တစ်တော့သည်။

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ။ နှင်းနုတို့ သားအမိတွေ ဘယ်လို နေကြလဲ
မသိဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ပျာများရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေက အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ အားလုံးကို တောင်းပန်
နှုတ်ဆက်ကာ အငှားကားနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

*

အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့လေပြီ။ သူ ရောက်
လာတော့ မီးလောင်ပြင်က ဆီးကြိုနေသည်။ မီးခိုးတွေ အူနေဆဲ။

ကိုယ့်အိမ်နေရာကိုတောင် မမှတ်မိနိုင်တော့။ လည်ချောင်း
ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်လာသည်။ အသက် ၅၅ ရတာလည်း
မွန်းကျပ်လာသည်။

“နှင်းနု... နှင်းနု ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ပြီးတော့ သား
သားလေးတွေ”

ခုမှပင် ဇနီးနှင့် သား နှစ်ယောက်ကို သတိရနိုင်တော့သည်။
နောင်တ တရားလည်း အလိုလို ရလာသည်။

တာဝန် ရှိသူတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်မခံ။ သူ့မှာ ဟို
ယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နှင့် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရ
မှန်း မသိ။

ရပ်ကြည့်နေသော များပြားလှသည့် လူအုပ်များ ကြားထဲမှာ နှင်းနုတို့ သားအမိကို အပြေးအလွှား လိုက်ရှာသည်။ သို့သော် မတွေ့။

သည်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်နီးချင်း ဦးထွန်းမောင်ကို လူအုပ်ကြားထဲ ဘွားခနဲ တွေ့သည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

“ဦးလေးထွန်းမောင် နှင်းနုတို့ကောဟင်။ နှင်းနုတို့ သားအမိကို ဦးလေးထွန်းမောင် မတွေ့မိဘူးလားဗျာ”

ဗိုသံပါကြီးနှင့် အခမ်းမရ သူ မေးသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ ဦးထွန်းမောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုကိုမောင် မင်း ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ နှင်းနုတို့ သားအမိတွေ ခမျာမယ် သနားစရာတွေ ပါကွယ်”

“နှင်းနု ကလေး နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်း သွားနေတာနဲ့ ဘာမှ မရလိုက်ဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ သား အကြီးကောင်လည်း ပျောက်နေတယ်။ ခုထိ ရှာမတွေ့သေးဘူး။ အဲဒါငါတို့ အခု လိုက်ရှာနေကြတာ”

“ဗျာ”

“လာ... လာ ခုမှ ဗျာမနေနဲ့ အချိန်မရှိဘူး နှင်းနုက ဒေါ်ကြီးသိန်းအိမ်မှာ”

မျက်ရည်များက ချက်ချင်း စီးကျလာသည်။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကာ လူတွေကို ဝင်တိုက်ကုန်သည်။

သားကြီး သတင်း ရသည်။ လျှောက်ပြေးနေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို လူတချို့က ချောမော့ ခေါ်ဆောင်ပြီး ရဲစခန်းပို့ထားသည် ဟူ၍။

ဟိုရောက်တော့ ဟုတ်သည်။ မျက်လုံး ကြောင်တောင်လေး နှင့် ရှိတ်နေသော သားကြီးကို သနားစဖွယ် တွေ့ရသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ သားကြီးက ငိုပင် မငိုနိုင်တော့။

သားကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ပြီး၊ ဒေါ်ကြီးသိန်းအိမ်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

သူရောက်လာတော့ လူတွေအားလုံးက အထူးအဆန်း သဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် နှင်းနုက ပြေးလာ ကာ လင်နှင့် သားကို သိုင်းဖက်ရင်း ပျော့ခွေကာ သတိလစ် သွားသည်။

အားလုံး ဝိုင်းပြီး နှာနှပ်ယူကြမှ နှင်းနု သတိ ပြန်ရလာ သည်။ နှင်းနုသည် ချစ်လင်ကို အပြစ် မမြင်။ ခွင့်လွှတ်သော အကြည့်နှင့် ငေးကြည့်ရင်း ရှိတ်နေသည်။

နေမကောင်း ဖြစ်နေသော သားငယ်မှာ ဖျာတိုလေး တစ်ချပ် ပေါ်ဝယ် ပက်လက်ကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ သားကြီးက သူ့အမေကို လွှတ်ထွက် မသွားအောင် အတင်းဖက်ထားသည်။

သူ အံကို တင်းတင်းကြိတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို အခိုင်အမာ ချသည်။

ဖြူစင်သော အနာဂတ်ပုံရိပ်သည် လှပစွာ ပေါ်ထွန်းလာ ခဲ့သည်။

[ရှပ်ရှင်သော စာစောင်၊ အမှတ် (၂၃၆)၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ]

ပိဋကတ်

(၁)

ရုံးပိတ်ရက် တစ်နေ့။

တွေ့နေကျ နေရာလေး တစ်ခု။

ဟင်္သာပင်ရိပ်ရှိ ခဲခိုင်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ခိုင်ဝါသည် ချစ်သူ အောင်ဇော်၏ ပရုံးစွန်းကို သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးဖြင့် ခိုမှီထားရင်းမှ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ရယ်၊ ခိုင်ဝါတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ကို ကိုအောင် ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲဟင်၊ ကိုအောင်ကို ကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်နဲ့ ခိုင်ဝါထော့ ကိုအောင်ကို ဘယ်လိုမှ အားမရဘူး၊ တကယ်ပဲ”

میراث

“တင်း”

အောင်ဇော်သည် ရှေ့တည့်တည့်ရှိ အပွင့်မဲ့ စံပယ်ရုံ အုပ်အုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သက်မကြီး တစ်လုံးကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။

“ကြည့် သူ့ ပြောလိုက်ရင် အဲလိုပဲ၊ သက်ပြင်းချရတာနဲ့၊ လက်မှိုင့်ချရတာနဲ့၊ ဘာ တစ်ခုမှ တက်တက်ကြွကြွ မရှိဘူး။ ဒီဘဝတော့ မိခိုင်ဝါတို့ ယောက်ျားရရှိ တယ် မလွယ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်လေ”

“ဪ ခိုင်ဝါရယ်၊ ပြောရက်လိုက်တာ ကိုအောင်မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီကိစ္စပဲ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားနေခဲ့တာပါ။ ခက်တာက ဘာမှ ကြိုလို့ မရဘူး၊ ကိုအောင် သိပ် စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“ဟွန့် အဲလိုသာ လုပ်နေ၊ တော်ကြာ ရက်တွေ ကြာလာမှ အိမ်က သူတို့ သဘောတူတဲ့ လူနဲ့ အတင်း ပေးစားလာရင် တော့ ခက်ပေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ လာပြီး ငိုမနေနဲ့ ဒါပဲ”

ခိုင်ဝါက မှီထားရာမှ ခွာရင်း နှုတ်ခမ်းလေး အစုံကို မဲ့ရွဲ့ကက ဆိုသည်။ အောင်ဇော်သည် ခိုင်ဝါ၏ ပန်းဝန်းဝန်းကို သိုင်းဖက်ရင်း...

“ကိုအောင်ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ခိုင်ဝါသာ ကိုအောင်ကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့ရင် တော့ ကိုအောင် ရင်ကွဲပြီး သေရပါလိမ့်မယ်ကွယ် နော် အချစ်”

အောင်ဇော်က ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်လေး ပြောလိုက်သည်နှင့်

“သူ ဒါပဲ တတ်တယ်၊ ခွဲဖို့ ခွဲဖို့ပဲ သူ သိတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေ ကြာလာတာ မနည်းတော့ဘူး။ ဒီက မိန်းကလေး တန်ဖဲ့နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိုချည်း ပြောနေရတာ သိပ်အောက် တာပဲ”

“အချစ်ရယ် ဒါတွေ ကိုအောင် နားလည်ပါတယ်ကွာ”

“နားလည်တယ်လည်း ပြောသေး၊ လက်ထပ်ဖို့ကို တိုင်ပင် နေခဲ့တာ ခုဆို ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ တစ်ဝါကျွတ်လိုက်၊ တစ်နှစ် ကူးလိုက်နဲ့ ဟင်းနော် ဒီက မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ ယောက်ျားလေးသာ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့လား”

ခိုင်ဝါက အောင်ဇော်ကို အားမရနိုင်စွာဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ရှိသည်။

ခိုင်ဝါရယ် ကိုအောင်လည်း ခိုင်ဝါနဲ့ အတူတူ နေချင်တာပဲ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်မှာက ဘာမှ ရှိသေးတာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒါတွေကို ခိုင်ဝါလည်း အသိ၊ ခိုင်ဝါနဲ့ မြန်မြန် နီးရဖို့ ကိုအောင်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်ကွာ”

အောင်ဇော်က ပျောင်းပျောင်းပျူပျူ ရှင်းပြသည်။ “ခုဆို ခိုင်ဝါ နဲ့ ကိုအောင်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း သပ်သပ် ငှားပြီး နေနိုင်အောင်လို့ ကိုအောင် ငွေတွေ စုထားပါတယ်ကွာ၊ ကိုအောင်တို့ရုံးက ငွေစုငွေချေးသ/မမှာ ကိုအောင် စုထားတာ လည်း ခုဆို မနည်းတော့ဘူး”

“နောက်ပြီး ညဘက်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စပ်တူ စာအုပ် အပောင်းတွေ ရောင်းတာလည်း ကိုအောင် ဝင်ငွေ က မဆိုပါဘူး”

“နောက်ထပ် ခိုင်ဝါ မသိသေးတာတွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်၊ ပြောဖို့ မကောင်းလို့ ကိုအောင်လေ ခိုင်ဝါနဲ့ မြန်မြန်

နီးရဖို့ ငွေတွေ အများကြီး ရအောင် စုနေပါတယ် အချစ်ရယ်၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အောင်ဇော်က သူ၏ စွမ်းဆောင်ချက်ကို ချစ်သူ၏ ရှေ့တွင် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ပြောရင်း လှောင်ရယ်လေး ရယ်လိုက်သည်။

ခိုင်ဝါသည် အောင်ဇော်ထံမှ အားရဖွယ် စကားဆန်းလေး များအား ကြားလာရာသဖြင့် စိတ်အား တက်ကြွလာခဲ့သည်။ ခိုင်ဝါသည် ချစ်သူအား ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဟုတ်သည်။ အောင်ဇော်နှင့် ခိုင်ဝါတို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ငါးနှစ်ငါးမိုးပင် ကြာခဲ့ချေပြီ။

အောင်ဇော်နှင့် ခိုင်ဝါတို့သည် တစ်နှစ်တည်း ဘွဲ့အတူ ရခဲ့ကြပြီး တက္ကသိုလ်မှကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးကြတော့ အောင်ဇော်က ရုံးတစ်ရုံးတွင် တစ်ရာ သုံးဆယ်ကျပ် စကေးရသော အောက်တန်းစာရေး အလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည်။ ယခုထက်ထိ ထို အယ်လ်ဒီ ရာထူးမှ မတက်နိုင်သေး။

ခိုင်ဝါကတော့ သူမ ဝါသနာပါရာ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည်။ ဝင်တုန်းကတော့ မူလတန်းပြ ဆရာမလေး၊ ယခုတော့ ရာထူး တစ်ဆင့် တိုးကာ အလယ်တန်းပြ ဆရာမပင် ဖြစ်၍ နေလေပြီ။

ခိုင်ဝါတို့က ပိုက်ဆံ အသင့်အတင့် ရှိသည်။ အိုးနှင့် အိမ်နှင့် မိဘများကလည်း ကုန်သည်များ ဖြစ်သည့်အတွက် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်သည်။

စနေနိုင်သည်က အောင်ဖော်။ အောင်ဖော်သည် ရန်ကုန်သား
မဟုတ်။ တက္ကသိုလ် တက်ကတည်းက နယ်မှလာတက်ကာ
ဦးလေး ဖြစ်သူနှင့် ကပ်ရပ်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးတော့လည်း ဦးလေး အိမ်မှ မခွာနိုင်သေး။ ဦးလေး
အိမ်မှပင် အလုပ်သို့ ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာညီ လစာလေးကို
တောမှ မိခင်အိုကြီးအား တစ်ဝက်၊ တစ်ဝက် ထောက်ပံ့နေခဲ့
ရသေးသည်။

စရိတ်ကြီးသော ရန်ကုန်သို့ မြို့ကြီးတွင် အောက်တန်း
စာရေးလေး အောင်ဖော်၏ ဘဝသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲသော
ဘဝ။ ဦးလေးလို သွေးသားရင်းချာ တစ်ယောက် ရှိ၍သာ သူ့မှာ
တော်တော့သည်။

နို့ဗို့ဖြင့် သူ၏ ဘဝသည် မလွယ်ရေးချ မလွယ်။

(၂)

ယခုတလော အောင်ဖော်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သား
ကောင်းနေခဲ့သည်။ တစ်ရက်လည်း ပေါ်မလာ၊ နှစ်ရက်လည်း
ပေါ်မလာဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်။

တွေ့နေကျ နေရာသို့လည်း ရောက်မလာ။ သူမ စာသင်ရာ
ကျောင်းဆီသို့လည်း ရောက်မလာနှင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်သာ
ဆက်လာခဲ့သည်။

ခိုင်ဝါ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လာရပါပြီ။ ချစ်သူ
အတွက် စိုးရိမ်သောက ပွားကာ စိတ်မောလာခဲ့ရသည်။ ဓါတိုင်း

ဆို နေ့တိုင်း တွေ့နေကျ။ တစ်နေ့ လာခိုး၊ လာခိုးနှင့် ယခုတော့ မူ ဘာလိုလိုဖြင့် ဆယ်ရက်ပင် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

အောင်ဇော် တစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံး နေပါလေပြီကော။ အစောပိုင်း ရက်များက နေထိုင်မကောင်း၍ များလားဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ နိုင်ငံမှာ နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုသည်ကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်နေ့တွင် ညီမဖြစ်သူ လှိုင်ပြာကို အဖော်ခါ၍ သတင်းမေးရန် အောင်ဇော် ရှိရာသို့ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

အမှတ်ကုံး ဟီးနီးဘတ်စ်ကားသည် ပြည်လမ်း တစ်လျှောက် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မြို့တွင်းဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်များက အပြည့်အသိပ် ကျပ်တောက်လျက် ရှိသည်။

နိုင်ငံတို့ ညီအစ်မသည် နေရာရသဖြင့်သာ တော်တော့ သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့် ဤလို ဘတ်စ်ကားမျိုးတွင် နေရာရ ဖို့က တယ် မလွယ်ချင်။

ဘတ်စ်ကားသည် မာလာမုတ်တိုင်သို့ ထိုးဆိုက်လာခဲ့ သည်။ မုတ်တိုင်မှ ကားအထွက်တွင် ကားပေါ် တက်လာခဲ့သူများ အကြားမှ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသူ တစ်ဦးကြောင့် နိုင်ငံမှာ များစွာ အံ့ဩလျက် ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။ တွေ့လိုက်ရသည်က တိုက်ပုံအင်္ကျီ အညှို့ရောင်နှင့် ကိုအောင်ဇော်။

“ကိုအောင် ကိုအောင်ပါလား... ကြည့်စမ်း နေနိုင်လိုက်တာ နေကောင်းရဲ့သားနဲ့၊ ဝါဆို ဘာလို့ မလာရတာလဲ၊ ခုလဲ

ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလာပြီးမှ ဘယ်ကို သွားဦး
မလဲ မသိဘူး။ သူ့နေတာက သာကေတမှာ ဒီနေရာမှာ
သူ တာလာလုပ်တာလဲ”

ခိုင်ဝါ အတွေးရ ခက်သွားသည်။ မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြား
စွာသည် သူမ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ ချာချာလည်လျက် ရှိသည်။

လှမ်းခေါ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူး ရသော်လည်း တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်း ကွာဝေးသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊
လူတွေကလည်း ပြည့်ညပ်နေသည်က တစ်ကြောင်းနှင့် ဆူညံနေ
သော ကားစက်သံတို့ကြောင့် ခေါ်ရ ခက်နေသည်။

ထိုင်ရကောင်း နိုးနိုး၊ သူ့ထံ ထသွားရကောင်း နိုးနိုးနှင့်
ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘေးမှ ညီမ လှိုင်ပြာမှာလည်း အိပ်
ငိုက်လျက် ရှိနေသည်။

သို့ရှိစဉ်...

အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခိုင်ဝါ
တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားကာ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်
ဝိုင်းစက်၍ သွားခဲ့သည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော အောင်ဇော်သည် အနီးရှိ
တစ်ဖက်သို့ လှည့်ရပ်နေသူ အဒေါ်ကြီး တစ်ဦး၏ လည်ပင်းမှ
ရွှေဆွဲကြိုးကို ဘယ်လို အရာနှင့် ဖြတ်လိုက်သည် မသိ။ သူ၏
လက်ထဲသို့ လျှော့ခနဲ ပါသွားသည်ကို ခိုင်ဝါ အတိုင်းသား လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။

ခိုင်ဝါ၏ ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး မိုးကြိုး အပစ်ခံလိုက်ရသလို
ရှိသည်။ အသိ အာရုံသည် ချာချာလည် သွားခဲ့သည်။

သွားပြီ။ သူမ အထင်ကြီး လေးစားခံရသော ချစ်သူသည် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမျှ တန်ဖိုး မရှိလေသည့် ခါးပိုက်နှိုက် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါရောလား။

ဘုရား... ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့၊ လက်မထပ် ဖြစ်သေး သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးတော့မည်။ ခိုင်ဝါ ဘုရား တစ်ပါး သည်။ နားထဲတွင်လည်း တစ်ချိန်က အောင်ဇော် ပြောပြခဲ့ဖူး သည့် စကား အချို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာခဲ့သည်။

“ခိုင်ဝါ မသိသေးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ပြောဖို့ မကောင်းလို့ ကိုအောင်လေ ခိုင်ဝါနဲ့... မြန်မြန်နီး ရဖို့ ငွေတွေ အများကြီး ရအောင်... စုနေပါတယ် အချစ် ရယ်” တဲ့...။

“ဟင်း ဟင်း ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။ လက်ထပ် ဖို့ ငွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့များ ရှာရသတဲ့လား ကိုအောင်ရယ်” ဟူ၍ မြည်ကြွေး တမ်းတမိသည်။

ခိုင်ဝါသည် ကျလာတော့အံ့ဆဲဆဲ မျက်ရည်ဥများအား မျက်တောင်ကော့များဖြင့် ပုတ်ခတ် ထိန်းသိမ်းရင်း ဖြူဖွေးသော အပေါ် သွားတန်းလေးဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်မိ သည်။

မကြာမီမှာပင် ဘတ်စ်ကားထဲ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန် သည်။ ဆွဲကြိုး အဖြတ်ခံရသော အဒေါ်ကြီးသည် နောက်မှ သူမ ဆွဲကြိုး အဖြတ်ခံရကြောင်း သိသွားကာ အော်ကြီးဟစ် ကျယ်ဖြင့် ငိုယိုလျက် တစ်ကားလုံး ကြားအောင် အော်ဟစ်ကာ အကူအညီ တောင်းတော့သည်။

ကားသည် အရှိန်နှင့် ပြေးလွှားနေဆဲ။ ထိုသည့်နောက် ကား
လက်မှတ် ရောင်း၏။

“ရဲစခန်း မြန်မြန်မောင်း ဆရာရေ့”

ဟူသော အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဘတ်စ်ကားကြီး
သည် ကမာရွတ် ရဲစခန်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားတော့သည်။

စခန်းထဲ အရောက်၌ တစ်ဦးချင်း ရှာဖွေရာမှ အဖြတ်ခံ
ရသော ဆွဲကြိုးကို ခါးပိုက်နှိုက်ထဲမှ ပြန်လည် တွေ့ရှိသွားကြ
သည်။ နိုင်ဝါ အကြည့်အားလုံးကို မျက်နှာလွဲထားခဲ့သည်။

နိုင်ဝါ၏ မြင်ကွင်းများ ဝေဝါး၍ သွားခဲ့သည်။ အံ့ကိုလည်း
တင်းတင်း ကြိတ်မိလေ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုသည် သူမ၏
ရင်၌ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

*

(၃)

အောင်ဇော်သည် ဟင်းဘက်အိတ်ကို ဘေးတွင် ချ၍
ပြန်လည် ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်သော မိခင်အိုကြီးအား ဦးသုံးကြိမ်
ချကာ ကန်တော့သည်။

“အေးကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု ငါ့သားကြီး ဘုန်းကြီးပါစေ၊
သက်ရှည်ပါစေ၊ သွားလေရာ လာလေရာ ဘေးမသိ ရန်မခ
ဘဲ လိုရာ ဆုနဲ့ ပြည့်စုံပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ မေမေ”

“ကံ အမေ့သားလေး ပြန်ပေဦးတော့ကွယ်၊ ငါ့သားလေး
လည်း အမေ့ဆီ လာပြီး ပြုစုနေရတာ ဘာလိုလိုနဲ့ ဆယ်

ရက်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားနော် သား”
မိခင်အိုက မှာသည်။ အောင်ဇော်သည် ခေါင်းညိတ်၍ ကတိ
ပေးသည်။

အောင်ဇော်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ကျော်က ရွာမှ
ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် “အမေ အသည်းအသန်” ဟူသော သံကြိုး
စာကြောင့် ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ရွာသို့
အားချင်း ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရုံးသို့ပင် လူကြိုဖြင့် ခွင့်စာ တင်ခဲ့ရသည်။ ခိုင်ဝါကိုပင်
အသိမပေးနိုင်ခဲ့။

ယခုအခါ မိခင်ကြီး ပြန်လည် နေကောင်းပြီမို့ အောင်ဇော်
တစ်ယောက် အားရရွှင်လန်းစွာဖြင့် ချစ်သူရှိရာ မဟာရန်ကုန်
မြေသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ချေပြီ။

သို့ပါသော်လည်း...

သူ ရွာမှ ထွက်လာသော နေ့တွင်ကား...

ရန်ကုန်မြို့၏ အလှ ကျက်သရေဆောင် ကရဝိက်ဟိုတယ်
တွင် သင်္ဘောသားတစ်ဦးနှင့် ခိုင်ဝါတို့၏ မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲသည်
စည်ကား သိုက်မြိုက်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့က ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ခိုင်ဝါ ကြိုလိုက်ရသော
ခါးပိုက်နှိုက်သည် အောင်ဇော်နှင့် ချွတ်စွပ် တူလွန်းသူ တစ်
ယောက် အဖြစ် လူမှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုသာ ခိုင်ဝါတစ်ယောက်
သိခဲ့ပါမူ...။

[ဖြစ်မှု မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အမှတ်စဉ် (၆၀)]

ဇာတ်လျှောက်မင်းသား

အောင်
R. Hain 03

တတ်လိုက်မင်းသား

(၁)

မှောင်ရီပျိုးစ။

အလင်းတော်သည် လျော့ရဲ အားနည်းလွန်းလှသည်။

ညဉ့်လွှာရုံက ပီပြင်စ ပြုလာသည်။

မကြာမီ လမ်းမီးတိုင်များ တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်လာကြသည်။

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ
ဖြင့် သူ တစ်ယောက်တည်း အပေါ်မပါ လမ်းလျှောက် နေမိသည်။
ဤသို့ ထမင်းစားပြီး လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် သူ၏ နေ့စဉ်
လုပ်နေကျ အကျင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့

သမျှကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစား စားမြို့ပြန်ရင်း အေးအေးလူလူ လျှောက်နေခဲ့မိသည်။

ခရေပင်ကြီး တစ်ပင်အနီးသို့ မရောက်တရောက် အချိန် တွင် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို အမှတ်မထင် သူ တွေ့လိုက်ရ သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ဟူ၍ စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ကို အလုပ် ပေးနေမိသည်။ ထွက်လာ သော အဖြေက အကျည်းတန်လွန်းသော မြင်ကွင်း တစ်ခုအဖြစ် ပေါ်လာသည်။

လူတစ်စုသည် အင်အားနည်းလွန်းလှသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးအား အဓမ္မ ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်နေကြသည်။ အားနွဲ့ ဂျာသူ မိန်းကလေးခမျာ ကျားမုဆိုးတို့ အလယ်၌ ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လူမဆန်သော ယောက်ျားတစ်စု သည် ဤလို လူပြတ်သော နေရာ၌ ဤလို အခွင့်ကောင်းမျိုးကို အရယူနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မခံမရပ်နိုင် သော ခံပြင်းစိတ်များနှင့် အတူ အရှုံးပေးနေရသော အားနည်း သူကို ကူညီချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့သည်။

နမသားချင်း မစာနာဘဲ ရိုင်းစိုင်းသော လူများအား ရွံရှာ မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း သူ ခေါက်သည်။

ကျားမုဆိုးတို့၏ အလယ်၌ မကြာခင် သားကောင် ဖြစ်ရ တော့မည့် မိန်းကလေးအား ကယ်တင်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

မိန်းကလေး ရှိရာသို့ ပြေးသွားတော့မည့်ဆဲဆဲ အချိန် တွင်...

လူဆိုးတို့ လက်မှ လွတ်ထွက်လာသော မိန်းကလေးသည် ဖိုးရိုးဖားယား ဖြစ်နေသော ဆံကေသာကို ဘယ်ညာ ယိမ်းခါရင်း သူ ရှိရာ အရပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လူဆိုး များက သူမနောက်မှ ပြု၍ လိုက်ကြသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို၊ ညီမကို ကယ်ပါ အစ်ကို၊ ညီမကို ကယ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

ဆည်းလည်းသံပမာ သာယာ အေးမြလှသော အသံသာ သာ တစ်ခုကို သူ ကြားသည်။ သူ့ကို သတိ ထားမိသွားသော မိန်းကလေးသည် သူရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာပြီး သူ့အား အကူအညီ တောင်းလျက် ရှိနေပါလေပြီ။

သူ အများကြီး ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ဤလို အဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံဘူးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစား လိုက်ရသည်။ အားနွဲ့ ရှာသူ မိန်းကလေးကို သူ ကယ်တင်ရမည်။ သူ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ပြေးလာနေသော မိန်းကလေး ရှိရာ တည့်တည့်သို့ သူ ရင်ဆိုင်ပြေးသည်။

မကြာမီ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ် သွားသည်။

“အားပါး အတော်လှသော မိန်းကလေးပါလား” ဟူ၍ သူ စုတ်သပ်မိသည်။ ရုတ်တရက် သူ မင်တက်မိသွားစဉ် မိန်းကလေးသည် သူ့ကို ပြေးဖက်ကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငို တော့သည်။

“အစ်ကိုရယ် ညီမကို ကယ်ပါဦး အစ်ကိုရယ် ညီမ မိကောင်း
ဖခင် သားသမီးပါ။ ညီမ အလုပ်ကနေ အိမ်အပြန် နောက်
ကျလို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတုန်း၊ သူတို့ ခုလို လိုက်
နောင့်ယုက်ကြတာပါ။ ညီမကို ကယ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

မိန်းကလေးက အမောတကော ပြောသည်။

မိန်းကလေး၏ အဖက်အပွေ့၊ မိန်းကလေး၏ အငိုအရွိုက်၊
မိန်းကလေး၏ အားကိုးမှု၊ မိန်းကလေး၏ သာယာသော အသံ
အေးအေးတို့ကြောင့် ရည်းစားပင် မထားဘူးသော သူ၏ နှလုံးသား
များ ပျပ်ပျပ်လူးမျှ ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းကာ ကတုန်ကယင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့
သည်။ အားပေးရမည်။ ကူညီရမည်။ ဤသို့ ဒုက္ခတွေ့နေရှာသူ
မိန်းကလေးမျိုးကို သူ ပို၍ အကူအညီ ပေးရမည်ဟု သူ အောက်
မေ့သည်။

ထိုစဉ်...

အနား ရောက်လာသော လူတစ်စုက သူနှင့် မိန်းကလေး
တို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ယခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ
သတိထားမိသည်။ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရမည်ဟူ၍...

ဝိုင်းထားသော လူများကို သူ ရေတွက်ကြည့်သည်။ အားလုံး
လူ လေးယောက်။

သူ မကြောက်ပါ။ တက္ကသိုလ်တွင် လေးနှစ်လုံးလုံး သင်
လာခဲ့ရသော ကရာတေး ပညာသည် သည်လူ လေးယောက်
လောက်တော့ အပျော့ပင်။

မိန်းကလေးက သူ့အား ပျစ်ညှစ်ကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ဖက်ထားဆဲ ရှိသည်။ မိန်းကလေးသည် မတွေးခုံသော ကြမ္မာဆိုး
ကို ရင်မဆိုင်ရုံသဖြင့် အကြောက်လွန်နေပုံ ရသည်။

မိန်းကလေး၏ အသားများ တခတ်ခတ် တုန်ယင်နေ သည်ကို ကြည့်ပြီး သူ ပို၍ သနားသွားခဲ့သည်။

“ညီမ၊ ညီမ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ အစ်ကို တစ်ယောက် လုံး ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကို အစ်ကို တီးပစ်မယ်၊ အသာနေ”

မိန်းကလေးကို သူ အားပေးသည်။ ထိုသည့်နောက် မိန်းကလေး၏ ဖက်တွယ်ထားသော လက်များကို အသာအယာ ဖြေလျော့ကာ မိန်းကလေးကို လွတ်ရာသို့ အနည်းငယ် ခွာထုတ် သည်။

ထိုသည့်နောက် ရဲရင့်သော ကျားသစ်မျက်လုံးဖြင့် အကင်း ပါးစွာ အကဲခတ်သည်။

ညာဘက် မနီးမဝေးရှိ ဗလတောင့်တောင့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မုတ်ဆိတ် ထူလှပျစ် ရှိသူသည် သူတို့ အဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ ထိုသူကို ပထမဆုံး တိုက်ခိုက်ရမည့် ပထမ ရန်သူ အဖြစ် သူ သတ်မှတ်သည်။ စိတ်ကို သူ လျှော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များထဲသို့ အင်အားများ သွတ်သွင်း လိုက်သည်။

ညာခြေကို အားထည့်၍ မုတ်ဆိတ်နှင့်လူ၏ မေးဖျားကို မှန်းကာ ဖြောင်းခနဲ ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ချက်ချင်း နောက်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ထင်သည့်အတိုင်း ပြေးဝင်လာသည့် ဂင်တိုတိုနှင့် လူကို ဘယ်ခြေဖြင့် ကန်ထည့် လိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း လူရမ်းကား နှစ်ယောက် လဲကျသွား သည်။ သူက ချက်ချင်း ခူးညွတ်ပြီး လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်သည်။

ပြင်းထန် မြန်ဆန်သော သူ၏ တိုက်ကွက်ကို သိသွားသည့်
 ကျွန် လူဆိုး နှစ်ယောက်သည် သူ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲ နောက်
 ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်နှင့် လုပ်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးတော့သည်။
 စောစောက မှောက်နေသော နှစ်ယောက်သည်လည်း လူးလဲထကာ
 လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

မိန်းကလေးဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေး
 သည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေသော အမူအရာထက်တွင် အပြုံး
 မြဲမြဲလေးကို ရှားရှားပါးပါး ပြုံးပြလျက် ရှိသည်။

သူ့ရင်ထဲ များစွာ ကျေနပ်သွားရ၏။ ပီတိရေစင်သည် သူ
 အသည်းနှလုံးထဲသို့ ချိုမြိန်စွာ စိမ့်ဆင်း စီးဝင်ခဲ့ပါ၏။

ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို အမှတ်ရသည်။
 ယခု သူသည်လည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာကဲ့သို့ လူကြမ်းများ လက်ထဲမှ
 မင်းသမီးကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်သည့် ဇာတ်လိုက်မင်းသားပမာ
 ဖြစ်နေပါရောလားဟု သူ့ကိုယ်သူ အောက်မေ့သည်။

သူ့အသည်း ဘဝင်၌ လေဟပ်သွားပါ၏။

မိန်းကလေးက သူ့ကို လိုလားနှစ်သက်စွာ ကြည့်ကြည့်လင်
 လင်ဖြင့် ပြုံးပြသည်။ မိန်းကလေး၏ အပြုံးက အားပါလွန်းလှ
 သဖြင့် သူ များစွာ ကျေနပ်သွားရသည်။

“ကဲ ညီမ၊ ဘယ်ထိ ပြန်ရမှာလဲ၊ အိမ် ရောက်တဲ့အထိ
 အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ် ဟုတ်လား”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ တစ်မျိုး ပြောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်
 သူ နားလည်ရ ခက်သွားသည်။

“ခုမှတော့ ညီမ အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ
 အိမ်က လူကြီးတွေက သိပ် စည်းကမ်းကြီးတာ၊ ညီမကို

ဘယ်မှ သွားတာ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလိုလည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ညီမ ပြန်သွားရင် အိမ်က ညီမကို တစ်မျိုး ထင်ကြတော့မယ်။ ခက်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် ဟင့်...”

“ဟာ”

သူ အစဉ်းစားရ ခက်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိန်းကလေး ၏ အိမ်မှ လူကြီးများ နားလည် သဘောပေါက်စေချင်သည်။ သူ အဘယ်သို့ ကူညီရလေမည်နည်း။

ဝမ်းပန်းတနည်း ဝိုကြွေးနေသော မိန်းကလေးအား မကြည့် ရက်တော့သည်ကြောင့်...

“ဒါဖြင့် ညီမကို အစ်ကို ဘယ်လို ကူညီရမလဲဟင်။ ညီမ ဖြစ်ချင်တာကို ပြောလေ”

မိန်းကလေးက အငိုကို ရပ်၍ သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့် သည်။

“ညီမလေ ညီမ၊ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ အားလည်း ကိုးပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကို့ကို မြင်လိုက် ကတည်းက အစ်ကိုဟာ လူရိုး လူကောင်း တစ်ယောက် ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကူညီလက်စနဲ့ အစ်ကို အိမ်မှာပဲ ဒီတစ်ညတော့ ဟိုလေ လိုက်အိပ်ပါရစေ အစ်ကို ရယ်။ အစ်ကို့ကို ညီမ ယုံပါတယ်”

“ဟင်”

သူ့အိမ် လိုက်မည်ဟု ဆို၍ လူ့မှာ မယုံမရဲ ဖြစ်သွားသည်။ နားကြားများ လွှဲရောသလား ဟူ၍...

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမရဲ့၊ အစ်ကိုက မိသားစုနဲ့ နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုက လူပျို လူလွတ်တစ်ယောက်တည်း အခန်းငှားပြီး နေတာ၊ ညီမ လိုက်အိပ်မယ် ဆိုရင်...”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ် ညီမ အိပ်ရဲပါတယ်၊ အစ်ကို့ဆီမှာ မအိပ်ရရင် ညီမဘဝကို မတွေးရဲတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်” သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်...

“နက်ဖြန်မှ အိမ်ပြန်ရင်ကော ညီမကို ညီမတို့ အိမ်က ဘာ ပြောကြမလဲ”

“အို အဲဒါတော့ မပူနဲ့ အစ်ကို၊ ရပါတယ် ညီမ သူငယ်ချင်း မိုးမိုး အိမ်မှာ သွားအိပ်တယ် ဆိုရင် သူတို့ ခွင့်လွှတ်ကြ မှာပါ အစ်ကို၊ မိုးမိုးနဲ့ ညီမက အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေလေ၊ နောက်ပြီး မိုးမိုး အိမ်မှာက ညီမက အိပ်နေကျ”

(၂)

မိန်းကလေး၏ နာမည်ကို သိလိုက်ရသည်။ သူ့ဇာ ဟူ၍။ သူ့ဇာသည် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်မှ မီးရောင်အောက်တွင် ပို၍ ပို၍ လှနေခဲ့လေသည်။

နောက်ပြီး မကြာလိုက် သူ့ဇာက ရေချိုးချင်သည်ဟု ပြော သည်။ သူက သူ၏ ရေလဲလုံချည်ကို ပေးသည်။

ပုဆိုးကို ရင်ရှားထားသော သူ့ဇာ၏ ပင်ကို အလှသည် ထင်းခနဲ ပေါ်ကာ သူ့အား အသက်ရှူ မှားစေခဲ့သည်။

အစက သည်လောက် ရင်တွေ ခုန်နေလိမ့်မည်ဟု သူ
မထင်။ ယခုတော့ သူ၏ ရင်ခုန်သံက ဇယ်စက်လျက် ရှိသည်။
ခြေဖျား လက်ဖျားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီး သူ့စာသည် သူ ရှေ့မှာပင် သူ့ဝှာဆိုး တစ်ထည်
နှင့် စပို့ရှပ်တို့ကို လဲဝတ်သည်။

သူ့စာသည် သူနှင့် နီးကပ်လွန်းစွာ စကားတွေ ပြောခဲ့
သည်။ သူ၏ စိတ်တို့ မရိုးမရွ ဖြစ်ကာ သွေးဆူလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သူ့စာက မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးစင်း၍ သူ့ကို ငေးခနဲ
တစ်ချက် ကြည့်ပြီး-

“ချစ်တယ် အစ်ကိုရယ်”

ဟူ၍ ဆိုကာ ပြေးဖမ်းသည်။ သူ၏ နှလုံးသားများ အရည်
ပျော်ကျကုန်သည်။

သည့်နောက် သူ့စာက လူချင်းစွာကာ အမှတ်တရ ညအဖြစ်
ကော်ဖီ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဖက်ရည် ဖြစ်ဖြစ် သူမ ကိုယ်တိုင် ပျော်ပြီး
တစ်ခုခု သောက်ချင်သည်ဟု ပြောသည်။ သူက ကော်ဖီ ရနိုင်
ကြောင်း ပြောသည်။

သူ့စာက သူ့နှလုံးကို တစ်ချက် နှမ်းပြီး သူ့အပါးမှ သွက်လက်
စွာ ထသွားသည်။

အဆင်သင့် ရှိနေသော ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးနှင့်ပင် မိုင်
လိုကော်ဖီ နှစ်ခွက်ကို ပျော်သည်။ သူက ပီရိုပုလေးထဲမှ မုန့်ပုံး
ကို ယူ၍ ဖွင့်ပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြုံးရွှင် ရယ်မောစွာဖြင့် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို
စားရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ စကားတွေ ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သူ၏ မျက်ခွံများ
လေးလံလာကြသည်။ အိပ်ချင်သည့် စိတ်သည် တားမနိုင် ဆီး
မရ။

မြင်ကွင်း အတွင်း၌ သူ့စာ၏ အလှသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
မဝိပိုးတဝါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုသည်၏ နောက်...

(၃)

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်ရ
သဖြင့် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်များ ပြည့်ဝကာ စိတ်နှလုံး
မှာ ရွှင်ဖြိုးနေခဲ့သည်။

အပေါ်မှ ခြုံထားသော စောင်ကို အသာခွာ၍ လက်နှစ်ဖက်
ဆန့်တန်းကာ အညောင်းဆန့်လိုက်သေးသည်။

သို့ရှိစဉ်...

သူ၏ အတွေးက တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရသည်။

“သူ့စာ ဟာ”

ယခုမှ သူ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်သည်။ စောင်
ကို ချက်ချင်း ခွာ၍ အိပ်ရာထဲမှ ဝုန်းခနဲ ထသည်။

သူ၏ အကြည့်များက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရင်း ရှာဖွေ
နေမိသည်။ ညက သူနှင့် ပါလာခဲ့သော သူ့စာဟူသည့် မိန်းကလေး
ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။

သူ အတွေးရ ကျပ်နေစဉ် သူ့မျက်လုံးများက အခန်း တစ်ခုလုံး၏ အနေအထားကို သတိထားမိသွားပြီး...။

“ဟာ သွားပြီ” ဟူ၍သာ အော်လိုက်နိုင်တော့သည်။

ဗီရိုပေါ်မှ ရေဒီယို ကက်ဆက်၊ စားပွဲတင် နာရီ၊ သူ စီးနေကျ စက်ဘီးတို့သည် မရှိတော့။ သတိရ၍ လက်ကို ကြည့်သည်။ လက်မှ ဆီကို နာရီသည်လည်း မရှိတော့။

အဝတ်ထည့် ဗီရိုသည် ပွင့်လျက်၊ အထဲ၌ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်၍ နေသည်။ တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းများနှင့် မသုံးရက် မဝတ်ရက် အဝတ်အစားကောင်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာရှိရာ ခုတင်အောက်သို့ အလျင်အမြန် ငုံ့ကြည့်သည်။ မရှိတော့။ သေတ္တာထဲ၌ ငွေသားက သုံးသောင်းကျော် ပါသွားပြီ။ လုပ်ငန်းထဲမှ အရင်းအနှီးငွေများ ပါသွားပြီ။

သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ နောက်ဆုံး ကြီးတန်းပေါ် လွှားထားသော အဝတ်အစားများနှင့် ရေသုတ်ပဝါတို့ကအစ ပြောင်သလင်းခါ၍ သွားလေသည်။ သူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားသည်။ ရှိသမျှ ကုန်ပါပြီဟု သူ အောက်မေ့လိုက်သည်။

သူ၏ ရင်ထဲ၌ ဒေါသ မုန်တိုင်းတို့က အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက် တက်လာကြသည်။ နာကြည်း ခံပြင်းခြင်းနှင့် အတူ သူ့စာဆိုသော မိန်းကလေးအား အမှုန့် ချေပစ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့သည်။

လက်သီး နှစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး နံရံကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ တောက်တစ်ချက်ကို နာနာကြည်းကြည်း ခေါက်လိုက်သည်။ မနေ့ညက သူ ကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့် လူဆိုး လေးယောက်တို့သည် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညသော်

တည်း ပူးပေါင်းကာ သူ့အား လှည့်ကွက် ဆင်ခဲသည်ကို ယခုမှ
ပင် သူ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့တော့သည်။

ထိုသည်၏ နောက် သူ၏ ခြေလှမ်းများက ရဲစခန်းဆီသို့
သာ ဦးတည်လျက်။

(နောက် ရက်များ မကြာမီမှာပင် သူ့စာနှင့် အဖွဲ့ကို ရဲတပ် ဖွဲ့မှ
ခြေရာခံ ဖမ်းဆီးရခဲ့သည်။)

[ဖြစ်မှု ဓမ္မစဉ်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အမှတ်စဉ် (၆၁)]

ဘတ်စ်ကားက မလာသေး

ကားပေါ်အတက်မှာ တင်ပါးဘက်မှ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဧကန္တ ပုဆိုး ဖင်ပြဲလေပြီထင်။ အတွင်းခံက မပါ။ မတတ်နိုင်တော့။ လွတ်သော တစ်နေရာသို့ ကပျာကသီ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

အသက်အရွယ် ကြီးခဲ့ပေမယ့် ရှိနေသေးတဲ့ ရှက်စိတ်အခံကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံခြုံသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဘေးဘီသို့ မဝံ့မရဲ ကြည့်ဖြစ်သည်။

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသော အသားညိုညစ်ညစ် လူရွယ်တစ်ဦးက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတာကို သတိပြုမိသည်။ ခက်ချေပြီထင်။ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ကားပေါ် ပါသွားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

အိမ်
ရေး
07

အင်းလေ... သည်ပုဆိုး ဘယ်မပြဲ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ အလုပ် လုပ်သော ရုံးမှ သူ့ဆရာက မလိုချင်တော့၍ မဝတ်ချင်တော့ သည့် အဆုံးမှ သူ့အား ဝတ်ရန် ပေးလိုက်သည့် ပုဆိုး။

ဟောင်း၍ နွမ်း၍ အနားများပင် စုတ်၍ နေလေပြီ။ အနီ ရောင်သည်ပင် လွင့်ပြယ်၍ နေချေပြီ။ သူ့အနေနှင့် ဆို ရိုးရိုး ပလေကပ်လုံချည် တစ်ထည်ပင် ဝယ်ဝတ်နိုင်သည် မဟုတ်လေ တော့... သည် ရခိုင်လုံချည်က သူ့အတွက် အကောင်းစား ပါပဲ...။

အသစ်ဘဝကတော့ အဘယ်မျှ လှပနေလိမ့်မည် မသိ။ သူ့ ကိုယ်ပေါ် ရောက်လာသည့် အခါ၌ပင်လျှင် အများကြီး ကောင်းနေသေးသည်ဟု သူ အထင်ရှိခဲ့သည်။

ယခုတော့... ပြဲမယ့်ပြဲ လူကြားထဲ ကျကာမှ ဖင်ဘက်က ကွဲရလေသည်တဲ့ မှတ်ကရောပဲ။

မှတ်တိုင် ကားရပ်သည်နှင့် အောက်သို့ ပုန်းခနဲ ခုန်ဆင်း ရင်း၊ နောက်ဘက်က အကွဲနှစ်စကို လှမ်းဆွဲပါသော်လည်း၊ တစ် ဖက်စကိုသာ ဆွဲမိလေသည်ကြောင့်၊ လူရှေ့ ဖြဲပြသလို ဖြစ်၍ သွားလေသည်မို့ ကားပေါ်မှ မြင်လိုက်သူ တချို့က တဟားဟား နှင့် ရယ်ကြသည်။ ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သုတ်သုတ် သွားရင်း၊ ပုဆိုးကို ခပ်မြန်မြန် ရှေ့သို့ လှည့် ဝတ်လိုက်ရသည်။ ထိုရောအခါ မြင်လိုက်ရသော ပုဆိုးအကွဲမှာ မနည်းပါတကား။

“အဖေ... အဖေ...”

“ဟေ...”

“ဆန်ပြုတ် ရပြီ အဖေ... ပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“အေး... အေး... သမီး... ထားခဲ့ကွယ်...”

အိပ်ရာထဲ မှိန်းနေရင်းမှ လူးလဲ၍ ထလိုက်သည်။ သမီးငယ် ထားသွားသော ဆန်ပြုတ်ဖလုံကို ကိုင်၍ တစ်စွန်းစီ ခပ်ရင်း ဝတ်ပုဒ်မှ မှုတ်လျက် သောက်နေမိသည်။

ဪ... နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လို့၊ ထမင်းကလည်း စားချင်စိတ် မရှိသည်မို့၊ ဟိုဟာလေး စားချင်၊ သည်ဟာလေး စားချင်၊ ဖြစ်မိပေမယ့်လည်း ဘာကိုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ ဝယ်၍ကား မစားနိုင်။

ဆန်ပြုတ်ကလေးကိုသာ ကျို၍ ဆားခပ်ပြီး အားဖြည့်ရတော့သည်။ စိတ်ထဲကတော့ တမ်းတမိသည်။ ကြက်သားကြော်လေး၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေး၊ မြူစွမ်းပြုတ်လေး စသည်ဖြင့် စားချင်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

သို့ပေသည့် စားချင်တာလေးတွေကို စိတ်ဖြင့် မှန်းရင်း ဆန်ပြုတ်ကိုသာ တွင်တွင်သောက်ရတော့သည်။

အလုပ်က အပြန် အကျီချွတ်ပြီး အကြာကြီး နေလိုက်မိသည်ကြောင့် အအေးပတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောက်ကာငင်ကာ ပျားလာတော့လည်း ဆေးခန်းပင် မသွားနိုင်။

ကုလားကွမ်းယာဆိုင်မှ သော့တံဆိပ် ဗမာဆေး တစ်ထုပ်ကိုသာ ရေနွေးပူပူနှင့် သောက်ချထားနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်တော့လည်း သူ့ဟာသူ ပျောက်သွားမှာပဲပေါ့။

သူ့မှာ သားသမီးက အားလုံး (၉) ယောက် ရှိသည်။ အကြီး (၅) ယောက်က အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျကုန်ကြပြီ။ အိမ်မှာ အငယ် (၄) ယောက်ပဲ ကျန်သည်။

သူ့အသက်ကလည်း (၅၈)နှစ် ရှိပြီ။ နောက် (၂)နှစ်ဆို လျှင် သူ ပင်စင်ယူရတော့မည်။ သူ့ အလုပ်က ရုံးတစ်ရုံးတွင် နေ့စောင့် လုပ်ရသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း၊ ရသည့် လစာနှင့် တခြား ဘာဝင်ငွေမျှ မရှိသော သူ့မိသားစုတို့ သည်လိုပဲ နပန်းလုံး လာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ယခုလည်းကြည့်...။ သူ့အိမ်က ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်က အပြည့် မရှိတတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးလုံးကို မရှိ။

ထိုရောအခါ... ဟို သမီးကြီးအိမ်က သွားယူ။ ဟို သားကြီး အိမ်က သွားယူနှင့် စိမ့်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင် ကျသွားသော သားသမီးတွေကလည်း သူတို့ အိမ်ထောင်နှင့် သူတို့နို့ ကိုယ့် ဟာကိုယ် အနိုင်နိုင်။ မိဘကို ဘာမျှ မထောက်ပံ့နိုင်ကြ။ ကြံမှသာ ကြံသလို ဖျစ်ဖျစ်မြည်စွာ အနည်းအကျဉ်းပေးတတ်ကြသည်သာ။

* * *

“ဟဲ့... ဇေဇေ နှင့်အဖေတို့ အဖေတို့ မရှိကြဘူးလား...”

“ရှိပါတယ် ကြီးမေ...”

“မေမေရေ... အိမ်ရှေ့မှာ ကြီးမေ ရောက်နေတယ်...”

အိမ်ရှေ့မှ သားငယ် ဇေဇေ၏ အသံစာစာကို သူကြားသည်။ သူ့အနီးတွင် ထိုင်၍ အကျိုကြယ်သီး တပ်နေသော မိန်းမဖြစ်သူ

က တပ်လက်စ အင်္ကျီအား ချကာ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ထသွားသည်။

“လာ... အစ်မကြီး ထိုင်ပါ...”

“နင့်ယောက်ျားကော...”

“ရှိတယ် အစ်မ... ဒီနေ့ သူ့နားရက်လေ...”

အိပ်ရာထဲ လှဲနေရာမှ သူ ထသည်။ ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထသွားသည်။

“တယ်လိုလဲ ဦးသိန်း... အိမ် စပေါ်အတွက် ရပြီလား”

မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် မေးနေသော အိမ်ရှင် ဒေါ်ဖြိုးကို သူ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ ဒေါ်ဖြိုးကလည်း ရမှာပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားကလည်း ရမယ်ဆို ပြီးရောပေါ့... ကျုပ် ဘယ်တုန်းက ကတိပျက်ဖူးလို့လဲ...”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား... ဟိုနေ့ ရမယ်၊ ဒီနေ့ ရမယ်နဲ့ ရက်တွေ ရွေ့လာတာ ဘယ်နှခါ ရှိပြီလဲ...”

“ကျွတ်... ဒုက္ခပါပဲ... ဒီတစ်ခါရ ရမယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့ ရုံးချုပ်က ငွေစုငွေချေးမှာ ကျုပ်ချေးငွေ တင်ထားတာ ဒီလတော့ ပါမယ်လို့ အသေအချာ ကျုပ် သိခဲ့ရပါပြီဗျာ...”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လကလည်း ရှင် ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ...”

“အား... ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ... ဟိုလက ရုံးမှာ ချေးတဲ့လူက များလို့ ကျုပ် ကျန်ခဲ့တာပါ... ဒီလတော့ ဦးစားပေး စာရင်းထဲ ပါတယ်ဗျ... ခင်ဗျား ငွေ စိတ်ချ... ကျုပ် ဒီလဆန်း ခင်ဗျား လက်ထဲကို ငွေ အရောက် အပ်မှာပါဗျ...”

“ခါဆိုလည်း... ပြီးရော...”

ဟုတ်သည်။ အိမ်ရှင် ဒေါ်ပြုံးကို စပေါ်ငွေ ၂၀၀၀ကျပ် တင်ဖို့ ရှိသည်။ စပေါ် တစ်ခါတင်ပြီး၊ တစ်လ ၅၀ ကျပ်နှုန်းနှင့် ခုနိမ်၍ လပေါင်း (၄၀) အထိ သူတို့ မိသားစု နေနိုင်သည်။

ဆင်းရဲသော ရုပ်ကွက်ထဲက ဓနိမိုး ထရံကာ၍ အိမ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သူတို့ မိသားစု ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့ကြသည် မှာ နှစ်ပေါင်းလည်း ကြာညောင်းခဲ့ပြီပဲ။

တစ်နေ့...

ထိုတစ်နေ့ကို သူမမေ့။

မှတ်မှတ်ရရ အဲသည်နေ့က သူ့ရဲ့ မွေးနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ မရောက်တာ ကြာပြီ ဖြစ်သော လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိုဝ်စေတီ တော်မြတ်ကြီးဆီသို့ ပုတီးစိပ် တရားထိုင်ရန် အတွက် မနက် စောစော သူ သွားခဲ့သည်။ အရှေ့ဘက်မှန်မှပင် တက်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကျော် မောင်းတက်သွားသော နောက်ဆုံးပေါ် တန်ဖိုးကြီး ခဲသားရောင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးက ရှေ့မှ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် လုပ်ပြီး ပလက်ဖောင်း နံဘေး ထိုးရပ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားလေသည်ကြောင့် တားထဲမှ လူများကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူကလည်း ထိုသို့ အကြည့်၊ ကားနောက်ခန်းမှ တံခါးဖွင့် ဆင်းလာသူကလည်း သူ့ကို အကြည့်...။

“ဟင်... ချစ်ခင်...”

သူ့နှုတ်မှ အမည်မှာမ တစ်ခုက ယောင်ယမ်း၍ ထွက်သွားသည်။ ကားထဲမှ သားသားနားနားနှင့် မိုက်ကြီး ရွဲပြီး၊ ဝဝပိုင်ပိုင်နှင့် ဆင်းလာသူသည် သူ့ကို မြင်ကတည်းက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး၊ မှင်တက်မိရာက သတိဝင်လာကာ သူ့ထံသို့ လှိုမ့်လှိုမ့်၊ လှိုမ့်လှိုမ့်နှင့် ပြေးလာတော့သည်။

“ဟာ...ဟေ့ကောင်... ငှမောင်သိန်း... မင်း မောင်သိန်း မဟုတ်လား...”

“အေးလေကွာ... ငါ မောင်သိန်းပေါ့... မင်း ချစ်ခင်...”

“အေး... ဟေးဟေး...”

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကတည်းက ကွဲကွာသွားခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အားပါးတရ ဖက်ထားကြသည်။ မျက်ရည်များပင် လည်လို့။

“မင်း... ခု သင်္ဘောလိုက်သေးလား...”

“အေးကွ... ငါ သင်္ဘောသား ဘဝက အနားယူလိုက်တာ ၅ နှစ်လောက် ရှိပြီ... ခု ငါ သားကြီး နှစ်ယောက်က ငါ ခြေရာ နင်းပြီး သင်္ဘောလိုက်နေကြတယ်ကွ...”

“သမီး ၃ ယောက်ကတော့ တက္ကသိုလ် တက်နေကြတုန်းပဲ... မင်းကော အခု ဘယ်လိုလဲ... ဘာလုပ်နေလဲ...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောက်ကျ နောက်ကျနိုင်လွန်းသော ဘဝပို့ ဘာပြန်ပြောရမုန်းပင် မသိ။ စိတ်ထဲ၌ သိမ်ငယ်စွာ ခံစားရသည်။ ထိုသည်ကြောင့် စကားလွဲကာ...

“ငါဘဝကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ... အေးကွာ... မင်း ချမ်းသာနေတာ မြင်ရတော့... ငါ ဝမ်းသာတယ်... ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်မှာနေလဲ...”

“ငါ လမ်း (၅၀)ထဲမှာ တိုက်ခန်း ဝယ်ထားတယ်ကွ...
မင်း လာခဲ့ဦးလေကွာ..”

“အေး... အေး... ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း... ငါ လာခဲ့
မယ်...”

မိသားစုက စောင့်ခေါ်နေပြီဆို သူ သူငယ်ချင်းသည် သူ
အား နှုတ်ဆက်ကာ ဘုရားဆီသို့ ထွက်ခွာ သွားခဲ့လေတော့
သည်။

တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။

ဘယ်လူး ညှာလိုမိနှင့်။ အတွေးမျှင်က ရှည်လျားလွန်းလှ
သည်။ အတိတ်ဘဝ၏ ပုံရိပ်များက သူ့အသိ အာရုံထဲသို့
တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြချေပြီတကား။

အချိန်ကား လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစ ၁၉၄၉ ခုနှစ်။ သူနှင့်
ချစ်ခင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အလုပ် ရှာဖွေရန် ဇာတိ ပျဉ်းမနား
မှ နေ၍ ရန်ကုန်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန် ရောက်တော့ သူတို့အတွက် နေစရာ အိမ်မရှိ။
သွားစရာ အသိလည်း မရှိ။

ကန်တော်လေး။ ဘီလူးမချေး အနီး။ ဘင်္ဂါလီစုမှာပင် ရထား
သံလမ်းနံဘေး၌ တဲလေး တစ်လုံးထိုးပြီး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်
နေကြသည်။

အစပိုင်းမှာ ကျပ်နန်းလျှောက်လုပ်နေကြပြီး။ နောက်ပိုင်း
အဆက်အသွယ် ရကာ ဆိုက်ကား နင်းဖြစ်ကြသည်။ ဆိုက်ကား
နင်းရသည်မှာ အတော့်ကို တွက်ခြေကိုက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ကို ၁၅ ကျပ်မှ ၂၀ ကျပ်ထိ ရတတ်ပြီး အံ့နာမ တစ်ကျပ်ခွဲ ငွေရသည်။

တခြား ဘာညာ သုံးပြီး အနည်းဆုံး တစ်ဆယ်ကျပ်လောက် တော့ နေ့စဉ်လိုလို ကျန်တတ်သည်။

ဆိုက်ကားကို အစောပိုင်းက ရန်ကုန်မြို့တွင်း အနံ့ နင်းခဲ သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်းမာရေး ဆိပ်ကမ်းရှိ ဂိတ်မှာ ဂိတ်ထိုးပြီး နင်းခဲကြသည်။

မနက် ၅ နာရီမှ နေ့လယ် ၁၂ နာရီထိ နင်းပြီး အိမ်မှာ တစ်ခေါက် ပြန်နားကြသည်။ ညနေ ၃ နာရီမှာ တစ်ခေါက် ထပ်ထွက်၍ ည ၁၂ နာရီ၊ ၁ နာရီအထိ ပုံမှန် နင်းခဲကြသည်။

တစ်ည...

ညဘက် ၉ နာရီခန့် ကျန်းမာရေး ဆိပ်ကမ်းတွင် မောမော နှင့် ထိုင်နားရင်း သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံမိရာမှ ရွာက အကြောင်းများ စားမြို့ပြန်၍ ကောင်းနေဆဲ။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ကပ်ထားသော စတီးဘရားသားပိုင် “ပရမ်း” (PROME) ဩဘောပေါ်မှ သဘောအရာရှိ တစ်ယောက် အောက်ကို ဆင်းလာရာမှ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့သွားပြီး-

“မင်းတို့ သဘောလိုက်မလား... လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခွဲ ကြ... ငါတို့ သဘောမှာ လူလိုနေလို့ကွာ... အဲဒါ မင်းတို့ နှစ်ယောက် လိုက်ခွဲကြပါလား...”

ချစ်ခင်က ချက်ချင်းပင် “လိုက်မယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ ကတော့ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ တွေ့ခနဲ ဖြစ် သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... မင်းကော လိုက်မယ် မဟုတ်လား...”

ဖြူဖြူခန့်ခန့် သင်္ဘောအရာရှိက သူ့ကို တိုက်ရိုက် မေးလာ
ချေပြီ။ သူ ဘယ်လို ဖြေရမုန်း မသိ။

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

လိုက်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ မလိုက်ရ ကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေ၏။
လက်ရှိ အခြေအနေမှာလည်း စားရေးသောက်ရေးက ဘာမှ မပူပင်
ရ။ အားလုံး အဆင်ပြေနေသည်။

သည်ကြားထဲ သူနှင့် ချစ်ခင် အပြိုင် ဝိုးပန်းနေသော မုန့်
ဟင်းခါး ရောင်းသည့် ညိုချောမလေး ‘ရွှေမိ’၏ လှတစ်မျက်နှာ
ကလည်း ဘွားခနဲ မြင်ယောင်လို့ လာသည်။

ရွှေမိကိုလည်း သူ မခွဲနိုင်။ နောက်ပြီး သင်္ဘောကလည်း
ကမ္ဘာအနှံ့ သွားမှာမို့ မြန်မာပြည်ကြီးကိုလည်း သူ မခွဲနိုင်၊ ထို့
ကြောင့် သူ စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်သည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဗျာ...”

သင်္ဘောအရာရှိ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ ချစ်ခင်က...

“ကဲ မောင်သိန်း... ငါ့ ဆိုက်ကား အံ့နာကိုသာ ပြန်အပ်
လိုက်ပါကွာ... ငါ သင်္ဘော လိုက်သွားတော့မယ်... ရော
ကွာ ငါရထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ၂၀ ကျပ်ကိုလည်း မင်းပဲ ယူ
ထားလိုက်တော့ကွာ...”

“အေး... သူငယ်ချင်း စိတ်ချ... မင်း ဆိုက်ကား အံ့နာကို
ငါ ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်...”

သည့်နောက် ချစ်ခင်သည် လာခေါ်သော သင်္ဘောအရာရှိ
နှင့် တစ်ပါတည်း ပါသွားတော့သည်။

သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသော ချစ်ခင်၏ ကျောပြင်ကျယ်
ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲ၌ လှိုက်ခနဲ

ဖြစ်ပြီး အမည် အဖော်ရခက်သော ဝေဒနာ တစ်မျိုးကို သူ ခံစား
လိုက်ရသလို ရှိခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က စ၍ သူနှင့် ချစ်ခင်တို့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြသည်
မှာ ယနေ့အထိ။

ရုံးချုပ် ငွေစုငွေချေး အသင်းက စုငွေ၏ သုံးဆကို ချေးပေး
သည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ ချေးငွေ သုံးထောင်ကျပ်ကို ထုတ်
ခဲ့သည်။

အိမ် စပေါ်က နှစ်ထောင်ကျပ်၊ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်
နှင့် အိမ်စရိတ် အတွက် တစ်ထောင်ကျပ်။ ရည်မှန်း တွက်ချက်
ပြီး သူ့ရင်၌ ပျော်သလို ခံစားရသည်။

ညနေ ရုံးဆင်းချိန် ရောက်ရန် သူ စိတ်စောနေသည်။ ဗိုက်
ထဲက ဆာပြီ။ မနက်စောစော ရုံးအလာ ပဲပြုတ်နှင့် စားခဲ့သော
ထမင်းက နေ့လယ်ထိပင် မခံ။ တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေသော
ဝမ်းဗိုက်ကို အောင့်ထားရသည်။

ရုံးဆင်းသည်နှင့် ရုံးဆင်း လက်မှတ်ကို ထိုးသည်။ သံချိတ်
ရှိ ဦးထုပ်ကို ယူ၍ ဆောင်းသည်။ ရုံးချုပ် သက်သာမှ ထုတ်ပေး
သော ဆပ်ပြာ နှစ်ပိုင်းကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲ တညှိပြီးသည်နှင့်
ရုံးတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မိုးကရွာလာသည်။ သူမှာ ထီးက မပါ။ မပါသည်
ထက် သူမှာ ထီးမရှိတာက ကြာခဲ့ပြီ။

တတ်နိုင်ဘူး။ မိုးရွာထဲ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ထိ ပြေးရ
တော့သည်။ ကားမှတ်တိုင် ရောက်မှ မိုးခိုစရာ အမိုးအောက်သို့
သူ ရောက်လာသည်။

သို့ပေတည့်... ဘတ်စ်ကားက မလာသေး...။

[ရှပ်ရှင်သရွာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၇)၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ]

ಅಂತಃಕಲ್ಪ

အတုံ့အလှည့်

မြကောင်းကျေးရွာ အိမ်ခြေက တစ်ရာကျော်၊ လယ်ယာ လုပ်
ငန်းဖြင့်ပင် အသက်မွေးကြသည်။ ရွာလယ် ချောင်းရိုးမှာ သစ်
သားတံတားတစ်ခုက ရွာနှစ်ခြမ်းကို ဆက်ပေးထားသည်။

ညနေစောင်းပြီ ဆိုရင်ဖြင့် သည်တံတားပေါ်ကို ကိုပေသီး
တစ်ယောက် ရောက်လာတတ်စမြဲ။

အကောင်းလာခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ရွာမြောက်ဖျားကနေ ရွာ
တောင်ဖျားဆီသို့ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းလာကြမယ့် ဗျိုင်းအုပ်တွေကို
သည်နေရာက လာစောင့်နေခြင်းပင်...။

သူခေါင်းပေါ်ကနေ ဗျိုင်းအုပ်တွေ ဖြတ်ပျံပြီး ဆိုရင်ဖြင့် ပါလာတဲ့ လေးခွနဲ့ အနီးဆုံး အကောင်ကို ရွေးပြီး အပိုင်ပစ်လေ့ ရှိသည်။

တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှစ်ကောင်လောက်တော့ ရတတ် သည်။ “ဗျို... ကိုပေသီး... ခင်ဗျား ဗျိုင်းတွေက ခုထိလည်း တစ်ကောင်မှ မလာသေးပါလားဗျ...”

“လာမှာပေါ့ ကောင်လေးရာ... ဘယ်မလာဘဲ ရှိပါ့မလဲ.. ဝါ ဒီမှာ ဗျိုင်းပစ်စားလာတာ... လူပျိုပေါက်အရွယ် ကတည်းကပါကွ...”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ကိုပေသီးရာ... ကျွန်တော်က ဗျိုင်း ပစ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့သာ လိုက်လာရတာ... မြို့ ပြန်ရောက်ရင် ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြချင် လို့ဗျ...”

“မြင်ရပါစေ့မယ် ငါ့ကောင်ရယ်... ခဏလေး... ခဏလေး ရယ် တို့ လာတာ နည်းနည်း စောနေလို့ပါ...”

“ဟာ... သိပ်အကြာကြီးတော့ မစောင့်ချင်ဘူးဗျာ... ခင်ဗျားဟာက မိုးပေါ်က ပျံနေတဲ့ ဗျိုင်းကို လေးခွနဲ့ ထိအောင် ပစ်မယ်ဆိုတာ မပြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ...”

“ထွတ်တဲ့မှပဲ... မင်းကလည်း၊ အကောင်လေး သေး သလောက်... တပယ်လဲ ပစ်ပစ် ချားတာပဲ... မင်းက ငယ်ငယ်လေးထဲက မြို့ရောက်နေတာ ဆိုတော့... ဒီလို တောသဘာဝတွေကို မင်း ဘယ်သိလိမ့်မလဲ...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ အဲ... အဲ... ဟိုမှာ...”

ထည်နေ့မှ အဖော် ခေါ်လာတဲ့ သူကြီးသား မောင်တင်စိန် က ကောင်းကင် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဗျိုင်း တစ်အုပ်က သူတို့ နှစ်ယောက် ရှိရာဘက်ကို ပျံသန်းလာနေကြသည်။

ကိုပေသီးက သူ့ လက်ခွဲတော် လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးတို့ကို အသင့်ပြင်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့...။

ခေါင်းပေါ်က အဖြတ်မှာ ဘယ်အကောင်ကိုများ ပစ်လေမလဲလို့ မောင်တင်စိန် တအံ့တဩ ကြည့်နေဆဲ။

နောက်ဆုံးနားက တစ်ကောင်ကို ဘုတ်ခနဲ မှန်သွားသည်။ ထိုမှန်သွားသော ဗျိုင်းသည် နာကျင်စွာ အော်မြည်ရင်း အောက်ကို ပြုတ်ကျလာသည်။ ရေထဲ ကျသွားသော ဗျိုင်းကို ကိုပေသီးက ဆင်းဆယ်သည်။

နောက်ထပ် ပျံသန်းလာသော ဗျိုင်းအုပ်တွေကျတော့ တစ်ချက်မျှ မမှန်တော့။

သည်အချိန်မှာပဲ တံတားပေါ်ကို လူတချို့ ရောက်လာသည်။ အားလုံး လူ ခုနှစ်ယောက်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အသေအချာ ကြည့်သွားကြသည်။

သည်မှာ ကိုပေသီး စိတ်ထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ်သွားသည်။

သူ တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဘူးသော လူစိမ်းများသည် ရွာကို ဘာလာလုပ်ကြပါလိမ့်။ အဝတ်နှင့် ပတ်ထားသော အထုပ်ကိုယ်စီနှင့်။

ကိုပေသီးက မောင်တင်စိန်ကို လှည့်ခေါ်သည်။

“ကဲ... ကောင်လေး... တို့ သွားကြရအောင် ခင်း ငါ့တဲကို လိုက်ခဲ့... ဗျိုင်းကို အရေဆုပ် ရင်ခွဲပြီးတော့ စီးကင်စားကြမယ်...”

“မျိုင်းသားက မည်းမည်းကြီးဆိုဗျ...”

“အေး... အသားကတော့ မည်းတယ်... ဒါပေမဲ့ စားလို့ တော့ ကောင်းသားကွ...”

ဤသို့ဖြင့် ကိုပေသီးရဲ့ တဲကို ရောက်လာကြသည်။ သည် အချိန်မှာပဲ။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

“ဟာ... ဆေနတ်သံ...”

ကိုပေသီးက အလန့်တကြား အော်သည်။

“ဘယ်က ဆေနတ်သံလဲဗျ...”

“ဓားပြ... ဓားပြ... ရွာကို ဓားပြတိုက်နေပြီကွ...”

“ဗျာ... ရွာကို ဓားပြတိုက်နေပြီ ဟုတ်လား... ဓားပြတိုက် တယ် ဆိုတာ ဘာကို တိုက်တာလဲ ကိုပေသီး...”

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း... ဓားပြတိုက်တယ် ဆိုမှ ဆေနတ် ပြပြီးတော့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ လုတာပေါ့ကွ...”

“ဟာ... အဲဒါမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး... ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင်...”

ကိုပေသီး တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အေးကွ... ငါလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး... လာ ကွာ တို့... သွားကြည့်ရအောင်...”

ရွာလယ်က ဦးအမ်းကောက် အိမ်ကို ဓားပြတိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မန်ကျည်းပင် အောက်ခြေရှိ ဆောင်တော်ကူး ပန်းချို ရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား ဝပ်တွားပြီး သွားကြသည်။

ပန်းချဲ့ထဲ ရောက်သည်နှင့် ချုံကို အသာဖြုတ်ပြီး လှမ်းအကြည့်
သေနတ် ပြောင်းဝ တစ်လက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့သည်။ ကိုပေသီး
ပါးစပ်က ဟိုက်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ထွက်ခဲ့စမ်း... ထွက်ခဲ့စမ်း...”

ဓားပြ တစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ချဲ့ထဲက ထွက်ခိုင်းသည်။

“မင်းတို့... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ ဓားပြတိုက်တာ မမြင်ဖူးလို့ လာကြည့်တာ
ပါ...”

“ဘာကွ”

ဓားပြမျက်နှာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အေး... ဓားပြတိုက်တာ မြင်ဖူးချင်တဲ့ ကောင်တွေ...
လာ... လိုက်ခဲ့...”

အိမ်ကြီးပေါ်ကို ခေါ်သွားပြီး မှောက်ခိုင်းသည်။ မျက်နှာ
ထက် ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးနှင့် ဓားပြ၏ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှသော မျက်ခွက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကိုပေသီးရဲ့ ကျောထဲ
မှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဓားပြသည် နွားရိုက်သော ထားဝယ်ကြိမ် တစ်ချောင်းကို
သွားရှုလှာပြီး ကိုပေသီးရဲ့ နောက်ကျော တစ်လျှောက်ကို တရွမ်း
ရွမ်းနှင့် အချက်ပေါင်း များစွာ ရိုက်လေတော့သည်။

ကိုပေသီး တစ်ယောက် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အသားတွေ
တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ပြီးမှ မောင်တင်စိန်ကို ကလေးမို့
နှစ်ချက်ခန့် ဖြည်းဖြည်းလေး ရိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ဆက်
ပြီး မှောက်ခိုင်းထားသည်။

ဓားပြများက အိမ်ရှင်ထံမှ ပိုက်ဆံနှင့် ရွှေထည်တွေကို တောင်းနေသည်။ တစ်အိမ်လုံး နှံ့စပ်အောင် ရှာသော်လည်း ဘာမှ မရ။

မိန်းမနှင့် ကလေးများ မြို့တက် ဈေးဝယ်သွားပြီရှိ အားလုံး ဝါသွားကြောင်း အိမ်ရှင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖြေသည်။

ဓားပြ ခေါင်းဆောင်က အတော်ကို ဒေါသ ထွက်နေသည်။ အိမ်စောင့် ကျန်ခဲ့သော ဦးအမ်းကောက်ကို တိုင်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်နေကြသည်။

နောက်ခြေထောက်ကို ရေနံဆီ လောင်းပြီး မီးရှို့ကြပြန်သည်။ ဦးအမ်းကောက်မျော နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်ဟစ် ညည်းညူနေရှာသည်။

နောက်ဆုံး ဓားပြများက ရရာ ယူသွားကြသည်။ ရှာဖွေတွေ့ရှိသော ငွေ အနည်းအကျဉ်းနှင့် ရေဒီယို၊ နာရီတို့ ဖြုတ်ယူသွားကြသည်။

ခုတစ်လော ဓားပြတွေ သောင်းကျန်းနေသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် မြကိုင်၊ ကျေးရွာမှာ လူကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီး ကျေးရွာ ပြည့်သူ့စစ်ကို ဖွဲ့ခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

တစ်ဖက် ရွာကို ဓားပြတိုက်မည်ဟု သတင်းရသဖြင့် သည်ရွာမှ ပြည်သူ့စစ် အားလုံး လက်နက် တိုက်ခိုက် လိုက်သွားကြသည်။

သိပ်မကြာလိုက်...

မားပြ တစ်ဖွဲ့က မြကိုင်း ကျေးရွာထဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဝင်လာသည်။ တစ်ရွာလုံး အံ့အား သင့်သွားကြသည်။

မနေ့ကမှ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့သော အိမ်ထဲ တန်းဝင်သည်။ သတို့သမီး ဝတ်ခဲ့သော လက်ဝတ်ရတနာများကို တောင်းသည်။

မားပြ ဆိုတဲ့ အော်သံ ဟစ်သံ ကြားကတည်းက သတို့ သမီး မိခင် ဒေါ်ဘွားခင်က ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ ရွှေထုပ်ကို ကြမ်း ပေါက်ကို ဖြဲပြီး အိမ်အောက်ကို ပစ်ချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ် အောက် ဆိုသည်က ကလေး တစ်ယောက် ဝင်ရုံ နိမ့်လွန်းသည်။

တစ်အိမ်လုံး ဖွေဖောက် ရှာဖွေသော်လည်း ရွှေထုပ်ကို မရ သဖြင့် သတို့သမီးကို ရွှေထုပ်နှင့် လာလဲဖို့ ပြန်ပေးဆွဲလေတော့ သည်။

“ကောင်လေး... ကောင်လေး...”

သုတ်သုတ်ပျာပျာနဲ့ ကိုပေသီး သူကြီးအိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာ သည်။ သူကြီးက မရှိ၊ ဟိုဘက်ရွာ ပါသွားပြီ၊ မောင်တင်စိန်က ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပြီး...

“ဘာလဲ... ကိုပေသီး”

“မင်းတို့ အိမ်က ဒူးလေး... ငါ့ကို ပေးစမ်း...”

“ဗျာ...”

“ပေးစမ်းပါ မြန်မြန်... ဒီကောင်တွေကို ငါ ချချင်လို့”

ကိုပေသီးက ဒူးလေးနှင့် မြားအိတ်ကို ယူပြီး၊ သုတ်ခနဲ ပြေးသည်။ ရွာ အနောက်ဘက် ထွက်လမ်းက စောင့်သည်။

အုပ်ကောင်းသော ညောင်ညှိပင်ပေါ်တွင် တက်ပုန်း၍ စောင့်သည်။

မကြာခင်မှာဘဲ သတို့သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲလာသော ဓားပြအဖွဲ့ ညောင်ညှိပင်အောက်က ဖြတ်သွားသည်။

သည်မှာ ကိုပေသီး တစ်စုံတစ်ရာကို ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးက ဓားပြသည် မျက်နှာထက် ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးနှင့် ရုပ်ဆိုးလှသော သည်မျက်နှာကြီးကို ဘယ် မမှတ်မိဘဲ ရှိပါမလဲ။

ကိုပေသီးက ပင်စည်ကို အကာအကွယ် ယူ၍ ဖြုတ်ခနဲ အောက်ကို ဆင်းသည်။ ဒူးထောက် ထိုင်၍ ဒူးလေးနှင့် မြားတစ်စင်းကို အသင့်ပြင်ပြီး နောက်ဆုံး လူကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

သို့သော် တကယ် ပစ်ရမယ် ဆိုတော့ ကိုပေသီး လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ချက်ချင်း ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည်။

အံ့ကို ကြိတ်၍ မြားကို လွှတ်သည်။ မြားက နောက်ဆုံးလူကို ရုပ်ဆိုး၏ ကျောပြင်ကို ဖောင်းခနဲ သွားမှန်သည်။ ထိမှန်သွားသော ဓားပြသည် အားခနဲ အော်ရင်း လဲကျသွားသည်။

မြားဆိုသည်က သုံးလက်မခန့် ထီးရိုးကို တစ်ဆယ့်နှစ်လက်မခန့်ရှိ တစ်ဖက်ပိတ် ရွယ်တူ ဝါးကျစ်ချောင်းနှင့် ကျပ်နေအောင် စွပ်ထားသည်။ မီးဖြစ်ဆဲ ယမ်း၊ လင်းနို့ ချေးနှင့် ပေါ်တက်တို့ကို ရော၍ ထီးရိုးထဲမှာ သိပ်ထည့်ထားသည်။

ထီးရိုး ထိပ်ဖျားကို ချွန်ထက်သော သစ်သားစနှင့် ကျပ်နေအောင် စွပ်ထားသည်။ မြား၏ နောက်ပိုင်း မြားလမ်းကြောင်းကို

ထိန်းပေးဖို့ ညောင်ရွက်ပုံ ကတ်ထူပြားကို နှစ်ခွ ညှပ်ထားပေး
သည်။

ထိမှန်သည့် နေရာတွင် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲ၍ ချက်
ကောင်း ထိလျှင် သေစေနိုင်သည်။

ကိုပေသီးသည် တစ်ချက်သာ ပစ်ပြီး၊ ရွာပြင်ဘက်ကို သုတ်
ခြေတင်ကာ တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့သည်။

နောက်က ဓားပြ အဖွဲ့ကလည်း သူတို့လူ တစ်ယောက်
ထိသွားသဖြင့် ဒေါသ ယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲကာ ကိုပေသီး နောက်
ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ရင်း သေနတ်များနှင့် တဒိုင်းဒိုင်း
လိုက်ပစ်လေတော့သည်။

သည်မှာပဲ သတို့သမီးလည်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။
သေနတ်သံများကြောင့် တစ်ဖက်ရွာကို ရောက်နေသော မြကိုင်း
ရွာမှ ပြည်သူ့ စစ်များ ပြန်လည် ပြေးချလာကြသည်။ လမ်းမှာ
ထွက်ပြေးလာသော ကိုပေသီးနှင့် တွေ့သည်။

ပြည်သူ့ စစ်များက ချက်ချင်း နေရာ ယူလိုက်ကြသည်။
ဒရောသောပါး လိုက်လာသော ဓားပြများကို ပြည်သူ့ စစ်များက
တစ်ယောက်ချင်း အပိုင် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ယခုတစ်လော မြကိုင်း ကျေးရွာမှာ အေးချမ်း
နေသည်။ ဘာသံမျှ မကြားရ။

သို့သော်...

ရွာနီးချုပ်စစ် ဝန်းကျင် ကျေးရွာတွေမှာတော့ မကြာခဏ
ဓားပြတိုက်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ထူးဆန်းသည်က ဓားပြ

ခေါင်းဆောင်သည် ရုပ် ဖျက်ထားခြင်းနှင့် တပည့်လက်သား နှစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ကြာတော့ ထို သုံးယောက်ပေါင်း အဖွဲ့သည် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်စောလာခဲ့သည်။

“ကဲ... အစီအစဉ်က ဒီအတိုင်းပဲ... တာကြီးရွာက ကျုပ် တို့ကို အားကိုးတကြီး လာခေါ်နေတာ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဒီညပဲ လိုက်သွားကြမယ်...”

သူကြီး အသံက ခိုင်မာ ပြတ်သားနေသည်။ မြကိုင်း ကျေးရွာ ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့သည် လက်နက် ကိုယ်စီနှင့် တာကြီး ကျေးရွာ ဆီသို့ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ် ယူလျက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ သည်။

*

“ကဲ... ရှိတာတွေ ထုတ်ကြနော်... ကြောက် သလိုလို ခွံသလိုလို လုပ်မနေကြနဲ့ ကျုပ်တို့က ဒီအိမ်ရဲ့ အခြေအနေ အားလုံးကို သိပြီးသား...”

“အေး... ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်တော့ အကုန်လုံးကို တန်းစီပြီး သတ်မှာနော်...”

အိမ်ရှင် မိသားစုသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရှိသမျှ အကုန် ထုတ်ပေးသည်။ တစ်သက်လုံး စုဆောင်းထားသမျှ ရွှေတို ရွှေစများ၊ ငွေစက္ကူများနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ။

ဓားပြ ခေါင်းဆောင်က အားရကျေနပ်စွာ ခေါင်း တညိတ် ညိတ် လုပ်နေသည်။ တပည့် တစ်ယောက်က အားလုံးကို ထုပ်ပိုး လိုက်သည်။

အိမ်သား အားလုံးကို ကြိုးတုပ်ပြီး ထားခဲ့သည်။ အိမ်ပိုင်း ထဲက ထွက်တယ် ဆိုရင်ပဲ...။

“ဟေ့... မပြေးနဲ့... ရုပ်... ရုပ်ဆို...”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

ညမောင်ရိပ်ထဲမှ ဝရမ်းသုန်းကား ပြေးလွှားသံများနှင့် သေ
နတ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

မြကိုင်း ရွာသူကြီးက ရဲရင့်စွာ မောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး၊
ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လဲကျနေသူတွေဆီ ရှေ့ယမ်း
ထိုးကြည့်သည်။

လူ သုံးယောက် လဲနေသည်။ တစ်ယောက်က မလှုပ်၊
နှစ်ယောက်က ဒဏ်ရာများနှင့် လူးလွန်ပြီး ညည်းတွားနေသည်။

ငြိမ်သက်နေသူကို ဓာတ်မီးများနှင့် ဝိုင်းထိုးထားသည်။ ရုပ်
ဖျက်ထားသော နာမည်ကြီး ဓားပြ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေသည်။

ရွာသား တစ်ယောက်က စွပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးကို လျင်
မြန်စွာ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အားလုံး မှင်တက်မိကာ အံ့ကြသွားကြသည်။ ဓားပြ ခေါင်း
ဆောင်သည် မြကိုင်း ကျေးရွာမှ ငြေတစ်ဖက် မသန်သော မသေး
မျှင်၏ လင်ယောက်ျား၊ ဆယ်ပြားနှင့် ငါးပြားဟု အမည် ပေးထား
သော အမြော ညီအစ်ကို၏ ဖခင် ‘ကိုပေသီး’ ဖြစ်နေသောကြောင့်
ပင်။

[မှစင်းနု မဂ္ဂဇင်း။ အမှတ် (၁၁၉)၊ ၂၀၀၀၊ ဇူလိုင်]

જાન્યુઆરી

A. K. S.

အကာလ ညအခါ

ထွက်လာကတည်းက စိတ်ထဲမှာ မကောင်း၊ ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူး လိုက်ချင်တဲ့ မိန်းမ၊ မလိုက်ရလို့ စိတ်ကောက်ပြီး ကျန်ခဲ့ သည်။

ကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်သူသက်ထားရဲ့ မျက်နှာကို ကားမောင်းရင်း မြင်ယောင်မိသည်။

ခရီး အတော်ရောက်မှ ခေါ်ခွဲရင် အကောင်းသားလို့ တွေး မိသည်။ သို့ပေမယ့် သည်အတွေးက တာရှည်မခံခဲ့။ လမ်းခရီး မှာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်မချစရာမို့ မခေါ်ခွဲတာပဲ ကောင်းပါတယ် လေလို့ ဖြေတွေး တွေးသည်။

သူကားက ကုန်တင်ကားစို့ လမ်းမှာ ကြာတတ်သည်။ မြို့
တစ်မြို့ ရောက်ရင် ရှောင်မယ့် ကုန်ကို ပြုံးပြောရသည်။ သည်
ကြားထဲ သူကားက မကြာခဏ ဗွေဖောက်ကာ ပျက်တတ်သေး
သည်။

ကြိုသလို အိပ်၊ ကြိုသလို စား ကားသမား ဘဝစို့ ခရီးက
ပင်ပန်းသည်။ ဆိုတာတွေကြောင့် မိန်းမကို မလိုက်စေချင်တာ
လည်း ပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မခေါ်ခဲ့ဖူး။ သည်
တစ်ခေါက်မှ ဘာကြောင့်များ အတင်း လိုက်ချင်နေသည် မသိ။

ယောက်ဖ ဖြစ်သူကို ယာဉ်နောက်လိုက် အနေနဲ့ ခေါ်ခဲ့
သည်။ သူကားက ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ ည ၉ နာရီမှာ
ဘိုင်းဒါးရွာက မြင့်မြင့်ခင် ထမင်းဆိုင်မှာ ညနေစာ ဝင်စားကြ
သည်။ သည့်နောက် ဆက်ထွက်လာရာ ဒိုက်ဦးကို ကျော်လာ
ခဲ့ပြီ။

ပျဉ်းမလွင် ရွာအနီးက တံတားထိပ်ကို ရောက်တော့ ည
၁၀ နာရီ ရှိပြီ။ ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ ဆယ်ဘီးကား တစ်စီးကို
တွေ့သည်။ လူတစ်ယောက်က သူတို့ ကားကို ရပ်ပေးဖို့ လက်ပြ
နေသည်။

ကားကို ရပ်ပေးလိုက်တော့ ထိုလူက သူတို့ ဆယ်ဘီးကား
မှာ ဝါယာရှောင် ဖြစ်သွားလို့ ဓာတ်မီးပါက ခဏ ငှားဖို့ ပြောနေ
သည်။ ဆိုတော့ ထိုလူကို ဓာတ်မီး လှမ်းပေးရင်း တံတား ဟိုဘက်
ထိပ် အဆင်းမှာ ကားရပ် စောင့်ပြီး ဓာတ်မီးကို စောင့်ယူမည်ဟု
သူက လှမ်းပြောသည်။

သူကားက ဘက်ထရီ အားမပြည့်တော့ စက်နှိုးသည့်အခါ
လိုမိုနှိုးရလွယ်အောင် တံတား ဟိုဘက် ကုန်းဆင်းမှာ ခဏရပ်

လိုက်သည်။ ဓာတ်မီး လာအပေးကို စောင့်စားရင်းနှင့် ဘယ်လို
က ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဆယ်ဘီးကားက ကောင်းသွားပြီမို့ တံတားကို ကျော်ဖြတ်
လာကာ သူ့ကားနားမှာ လာရပ်သည်။ ဓာတ်မီးကိုလည်း ပြန်
ပေးသည်။

သည်မှာ သူက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီမို့ သူ့ယောက်ဖ
စောမူးရွှေက ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူထားလိုက်သည်။ ဆယ်ဘီး
ကား ယာဉ်မောင်းက သည်နေရာ စိတ်မချရဘူး။ သည်မှာ ည
မအိပ်နဲ့ ဆက်မောင်းသွားဖို့ အော်ပြောသွားသေးသည်။

သည်အကြောင်း ပြောမယ် လုပ်တော့ သူက အိပ်မောကျ
နေပြီ။ ဆိုတော့ စောမူးရွှေလည်း ကားနောက်ခန်းထဲ တက်ပြီး
သူ့ပါ အိပ်လိုက်တော့သည်။

တမေ့တမောကြီး အိပ်ပျော်သွားရာက ရုတ်တရက် သူ လန့်
နိုးသည်။ သည်မှာ ဓာတ်မီးရောင်လိုလို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ မြင်လိုက်
သလို ရှိသည်။ လူးလဲထပြီး လက်က နာရီကို ကြည့်တော့
နာရီလက်တံက ည ၁၂ နာရီတိတိကို ပြနေသည်။

ဘာရယ် မဟုတ် စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သည်
အချိန်မှာပဲ ကားရှေ့ပိုင်းမှ ခုန်းခိုင်း ထုရိုက်သံများ ပေါ်ထွက်
လာခဲ့ပြီး၊ ကား ရှေ့ ဘယ်ညာ တံခါးမှန်ချပ်များက ခွမ်းခနဲ
ကျကွဲကုန်သည်။

ဘေးနှစ်ဖက်မှ ပေါ်လာတဲ့ အပေါက်တွေဆီက ဟိုဘက်
သည်ဘက်မှာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာတွေ ပေါ်လာသည်။
တာ မပြော၊ ညာ မပြောနဲ့ ညာဘက် ရုတ်တရက် ဓားရှည်နဲ့ သူ့ကို

လှမ်းထိုးသည်။ ဘယ်ဘက်က လူကလည်း သည်ဘက်ကနေ
ဓားရှည်နဲ့ပဲ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း လှမ်းထိုးသည်။ နှစ်ဖက် ညှပ်ထိုး
တော့ သူ မခံနိုင်။

သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့၊ ချွန်ထက်တဲ့ ဓား
သွားတွေက သူ့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ စွပ်ခနဲ၊ စွပ်ခနဲ ထိုးမိနေပြီ။
အလယ်ကနေ ဟိုဘက်ဓားလည်း ရှောင်ရ၊ သည်ဘက်ဓား
လည်း ရှောင်ရနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်။

လက်မောင်း နှစ်ဖက်လည်း ဓားရှုရာတွေနဲ့ သွေးတွေက
ဖြာကျနေပြီ။ သူ မနေနိုင်တော့ “ကြောက်ပါပြီ ဗျ” လို့ အခါခါ
အော်ရင်း တောင်းပန်သည်။

သည်မှာ ညာဘက်လူက ပါတဲ့ ပိုက်ဆံ အကုန် ထုတ်ပေးဖို့
ဆံ့ဆို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးပါမယ်” လို့ ပြန်ပြောရင်း၊ စလွယ်အိတ်ထဲ
က ငွေစက္ကူ တစ်ထပ်ကို ယူပေးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုလူက
မကျေနပ် သူ့ကို အောက်ဆင်းခိုင်းနေသည်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ညာဘက် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး
အောက်ကို ဆင်းလိုက်သည်။ အောက်ရောက်သည်နှင့် သူ့ကို
ဓားနှင့် ဖိုင်းခုတ်တော့သည်။

ဘယ်လက်နှင့် ခေါင်းကို ကာလိုက်သည်မို့ သူ ဘယ်လက်
ဖျံမှာ ပြတ်သွားလား အောက်မေ့ရအောင် ဒုတ်ခနဲ ပြတ်ရှုသွား
သည်။ ဓားသွားနဲ့ လက်ဖျံရိုးတို့ရဲ့ ထိခိုက်သံကြောင့် အသည်း
ထဲကကို ကျဉ်ခနဲနေအောင် နာကျင်သွားရသည်။

နောက်တစ်ချက် ခေါင်းကို အခုတ်ခဲပြန်သည်။ ကွဲရှုသွား
တဲ့ ခေါင်းပေါ်က သွေးတွေ ဖြာကျလာပြန်သည်။ သူ ဘယ်လို

မှ မခံနိုင်တော့။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရှိခိုး တောင်းပန်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော် ဆရာတို့ကို တကယ် ကြောက်ပါတယ်ဗျာ.. ကျွန်တော့်မှာ သားသမီးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ မိသားစုကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှာကျွေးနေရတာပါဗျာ ကြောက်ပါပြီဗျာ...”

မျက်ရည်တွေ တောက်တောက် ကျရင်း ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွနဲ့ သူ တောင်းပန်သည်။

သည်ချိန်မှာပဲ ကား နောက်ခန်းထဲ အိပ်နေတဲ့ စောမူးရွှေက ကြားရတဲ့ အသံတွေကြောင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးသည်။

ချက်ချင်း ထပြီး ကား အောက်ဆင်းမယ်လည်း လုပ်ရော အောက်က စောင့်နေတဲ့ ဓားပြတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ ဆီးခုတ်သည်။ ဆိုတော့ အခုတ်မခံရအောင် ကားပေါ် ပြန်တက်ပြေးရသည်။

အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ဒေါသ အရမ်းထွက်လာသည်ကြောင့် ကားပေါ်မှ နေ၍ သတ္တိရှိတဲ့ကောင် တက်ခဲ့ဟု အော်ပြောသည်။

နောက်ခန်းထဲက တစ်ယောက် မဆင်းသဖြင့် ဓားပြတစ်ယောက်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးကို ဓားနဲ့ ထောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဟေ့ကောင်... မင်း ကားပေါ်က မဆင်းရင် မင်းဆရာရဲ့ မျက်လုံးကို... ဓားနဲ့ ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်... မယုံရင် ဒီမှာကြည့်...”

တကယ်ပြော တကယ်လုပ်နေကြသည်။ သူ့မှာ တကယ် နာကျင်နေသည်ကြောင့် သူ့ ယောက်ဖကို ငိုသံပါကြီးနှင့် အော် ပြောရတော့သည်။

“အမူးရေ... ဆင်းခဲ့ပါကွာ... ဝါ တကယ် နာနေလို့ ပါ...”

မြင်ရ ကြားရတာကြောင့် စောမူးရွှေမှာ မနေသာတော့၊ ယောက်ဖအတွက် တကယ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ အစ်မ ရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

ယောက်ဖဆူလို့ မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် အံ့ကြိတ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းရတော့သည်။ ကားနောက်ပိတ်တံခါးကို တွယ်ပြီး ဆင်းနေဆဲ၊ အောက်က စောင့် နေတဲ့ ဓားပြက ဓားနဲ့ လှမ်းခုတ်သည်။

စောမူးရွှေရဲ့ နောက်ကျောဘက်က ဟက်ခနဲ ကွဲပြီး သွေး တွေ့ရဲခနဲ ထွက်လာသည်။ လူကလည်း ကားလမ်းပေါ် ပုံခနဲ ကျသွားသည်။

သတိထားပြီး ထပြေးမယ်လည်း လုပ်ရော ခြေသလုံးနှစ်ဖက် ကို သံတုတ်နဲ့ ဆင့်ကာ အရိုက်ခံရသည်။ အားခနဲသာ အော်နိုင် တော့သည်။ စောမူးရွှေ မလှုပ်နိုင်တော့။

သည်အချိန်မှာပဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရန်ကုန်ဘက်က လာတဲ့ ကားတစ်စီးရဲ့ မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ချက်ချင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကားအောက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ငြိမ်ငြိမ်နေရင် အသေသတ်ပစ်မယ်ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။ ခဏကြာတော့ ခရီးသည်တွေ အပြည့်ပါတဲ့ ရန်ကုန်-မန္တလေး

ခရီးဝေးသွား ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီးက သူတို့ ကားဘေးက ဖြတ်မောင်းသွားသည်။

သူတို့ ကားကို တချို့က လှည့်ကြည့် သွားသေးသည်။ ဓားပြသုံးယောက်က ဘာမှ မဖြစ်သလို ကားဘေးမှာ ဟန်မပျက် ရပ်နေကြသည်။

အိတ်စံပရက်ကားကြီး ဝေးသွားမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြင် ပြန်ဆွဲထုတ်သည်။ သည်လောက်နဲ့ မရသေး၊ ရှိတာ အကုန် ထုတ်ပေးဖို့ ပြောသည်။ နောက်ထပ် ခုတ်ဖို့ ဓားကို အပေါ် မြှောက်နေပြန်ပြီ။

သည်တော့မှ သူက နောက်ထပ် မခုတ်တော့ဖို့ တောင်းပန် ပြီး၊ ကားပေါ်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ ငွေငါးသောင်းကျော် ထည့်ထား တဲ့ သားရေအိတ်ကို ယူပေးလိုက်သည်။

အိတ် ဖွင့်ကြည့်ပြီး ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်ကို မြင်တော့မှ ဓားပြသုံးယောက်တို့ရဲ့ မျက်နှာတွေက အရောင် ပြောင်းသွား သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ရ သည်။ ကားရှေ့ခန်းထဲကို ဓာတ်မီးနဲ့ သေသေချာချာ ထိုးကြည့် ပြီး ရှာကြသည်။

အောင်ပန်းဖြူမှ ကျပ် ၆၀၀၀ နှင့် ဝယ်ခဲ့သော ပြောက်ကျား ကျောက်နှင့် ပြောက်ကျား ဘေး လွယ်အိတ်ကိုလည်း ယူသွားကြ သည်။ အိတ်ထဲမှာ လိုင်စင်၊ မှတ်ပုံတင်နှင့် စာရွက်စာတမ်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ပါသွားသည်။

နောက်ထပ် ရန်ကုန်ဘက်က ကားတွေ လာနေကြသည်။ ဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း ကားအောက်ကို ကန်

သွင်းကြပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ကား လေး ငါးစီးခန့် ဖြတ်
မောင်းသွားသည်။

သည်လိုနဲ့ ဓားပြတွေ ထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့မှ
သူတို့ နှစ်ယောက် ကားပေါ်ကို ခပ်မြန်မြန် တက်ကြသည်။
သူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သွေးတွေက မြင်မကောင်း။ ဘယ်
လက်က မြှောက်လို့တောင် မရတော့။

သို့သော် ကြိုးစားပြီး ကားကို မောင်းသည်။ အခင်း ဖြစ်ပွား
ရာမှ အတော်လေး ဝေးလာတော့ သူ ဆက်မမောင်းနိုင်တော့။
ကားကို ထိုးရပ်ပြီးသည်နှင့် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

စောမူးရွှေက ဆက်မောင်းသည်။ သည်လိုနဲ့ ကဒုတ်ရွာကို
ရောက်သွားသည်။ ရပ်ကွက်ရုံးရှေ့မှာပဲ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။
တာဝန်ရှိသူတွေကို သတင်းပို့သည်။

ကဒုတ်ရဲကင်းကို သွားပြီး အကြောင်းကြားသဖြင့် ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာသည်။ ဟိုင်းလပ်ကား တစ်စီး စီစဉ်ပေး
ပြီး ဖောင်တော်သီ ရဲစခန်းသို့ သွားကြသည်။ လိုအပ်သည့် စစ်ချက်
များ ယူပြီးသည်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒိုက်ဦးဆေးရုံသို့ ပို့
ပေးကြသည်။ ၈ ရက်အကြာမှာ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရကြသည်။

ဒိုက်ဦးတရားရုံးမှာ ပြန်ဆိုကြသည်။ လူပေါင်း ၁၂ ယောက်
ခန့်ကို တန်းစီထားသည်။ ထိုသူတွေထဲက နှစ်ယောက်ကို ကောင်း
ကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။

အခင်း ဖြစ်ပွားစဉ်က ပါဝင်ခဲ့သော သူများကို မှတ်မိပါသလားလို့ တရားသူကြီးက မေးသည်။ မှတ်မိကြောင်း သူ ဖြေသည်။ ဆိုတော့ သူ့ကို ပြခိုင်းသည်။

အသက် ၃၀ အရွယ် ရှိကြမည့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသားမည်းမည်း တစ်ဦးနှင့် အသား ဖြူဖြူ အရပ်ပုပု တစ်ဦးတို့ကို ဆွဲထုတ်ပြခိုင်းခဲ့သည်။

မှန်နေသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သူ ညွှန်ပြသူ နှစ်ဦးကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ကျန်သူ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ယောက် လိုနေသေးသည်။ ထိုကျန် တစ်ယောက်သည်လည်း ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေနေသည့် မြန်မာ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လက်ထဲသို့ မကြာမီ ရောက်လာ ရမည်သာတည်း။

[မှစင်းစုံ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၃၄)၊ ၂၀၀၁၊ ဩဂုတ်လ]

► မိုးကျား နှင့် ရိုးမကျား ◀

Grand
Erawan
83

ပိုးကျားနှင့် ရိုးမကျား

ရွှေရည်ရောင်ဝင်းသော အလင်းတန်းများက ထိန်ပင်မြောင် တစ်ရွာလုံးကို ဖြန့်ကြက်လျက် ရှိသည်။ မြင့်မားသော ထန်းပင်များ၊ အုပ်ကောင်းသော အုန်းပင်ပျိုများ ရှိသည့် အိမ်ပိုင်းများ အတွင်း၌မူ လင်းရောင်ခြည်က အပြောက်အစက်များ အဖြစ် ဖြာကျ၍ နေသည်။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ညသည် ထိန်ထိန်သာ ၍ နေလေပြီ။

လသာသော်လည်း ညဉ့်နက်ပြီမို့ တစ်ရွာလုံးမှာ အိပ်မော ကျကြပြီ။ တစ်ချက် တစ်ချက် စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်းသံများမှ အပ တစ်ရွာလုံးမှာ အစ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။

သို့သည့်တိုင် ရွာ၏ အရှေ့ဖျား တစ်နေရာမှ ဒေါ်ထားတို့၏ အိမ်နောက်ဘက် စပါးပုတ်ကြီး နံဘေး အခင်းကလေး နေရာက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်ပေါ်လာသော ရှိုက်သံ သဲ့သဲ့နှင့် စကား သံ တိုးတိုးသည်သာ အနီးတစ်ခုဝယ် ရစ်ပဲလျက်။ တစ်စုံတစ် ယောက်မျှ သတိထားမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

“ကိုရင်ရယ် ဖြူမတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ အမေက ဒီဝါကျွတ်ရင် ကျုပ်ကို လင်ပေးစားတော့မှာ၊ ဝါ မဝင်ခင် ကတည်းက ကျုပ်ကို လာခိုးပါ ဆိုတာလည်း ကိုရင်က မလှုပ်မယှက်နဲ့ အချိန်တွေ လွန်ခဲ့ပြီ...”

“ခု... ဝါကျွတ်ပြန်တော့မယ် ကိုရင်ရဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ကြ မလဲ၊ ကိုရင် အခု ဘာတွေ စီစဉ်ထားလဲ ဟင်...”

ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အတော်ကြီး ငိုထားရသော ဖြူမက ရှိုက်သံ အပြည့်ဖြင့် အားကိုးတကြီး မေးသည်။

မေးသာ မေးရသည်။ ဖြူမ၏ ရင်ထဲမှာ ချစ်သူ အပေါ် ဘယ်လိုမျှ အားမရ။ အင်းမလှုပ်၊ အဲမလှုပ်နှင့် မထုံတက်သေး နေတတ်သော သည်ကိုရင် နောင်ဖိုးကျားကိုမှ ချစ်ခဲ့မိသည်မှာ မှားများ မှားလေရောသလားဟု မကြာခဏ သူမ စဉ်းစားမိသည်။

သို့ပေသည့် ချစ်တာက ချစ်တာပင်။ ချစ်တာကို ဘယ်အရာ နှင့်မျှ တိုင်းတာ၍ မရစကောင်းခဲ့။

ရင်တွင်းမှ နှလုံးသား နုနုများက ဆတ်ဆတ်တုန် ခါသည်ထိ ချစ်ခဲ့ရသည်ကို သူမသာ အသိ။

သူ့ကို မြင်တိုင်း ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့် အချစ်၊ သူ့ရဲ့ အတွေ့ အထိများမှာ သာယာနှစ်မျောမိသည့် အချစ်၊ ဤလောကဝယ်

သူ့ကိုသာ အားကိုးချင်သည့် စိတ်များဖြင့် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထိုသည်ကြောင့် ဘယ်လိုမျှ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့။

“ပြောဦးလေ... ကိုရင်ရဲ့... ကိုရင်ကို ကျုပ် တကယ် အားမရပါဘူးတော်... နှစ်ယောက် မြန်မြန် နီးနိုင်ဖို့လေး စဉ်းစားစမ်းပါဦးလို့...”

“အင်း...”

ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည့် ဖိုးကျားက အင်း... ရှည်ကြီး တစ်ခုသာ ချနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း မလှုပ်။

“ခက်တာပဲ ကိုရင်ရယ်... ဟိုဘက် ရွာက ငွေရှင် ဦးပါရဲ့ သားက ခုတလော အိမ်ကို ခဏ ခဏ လာတယ်... ပြီးတော့ လက်ရဲ့ခက်ရဲ့နဲ့ ကျုပ်တော့ သူ့ကိုပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သတိထားနေရတာ ကိုရင်ရဲ့... စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ...”

“အင်း...”

ဦးပါ သားဟု ဆိုလေမှ သူ တွန့်ခဲနဲ့ တစ်ချက် လှုပ်သည်။

“ဒေါ်လေးက ဘာမှ မပြောဘူးလား ဖြူမရယ်... ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတာပဲလား...”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့... အမေက သတောတူထားပါတယ် ဆိုမှ ဘယ်ပြောတော့မလဲ... ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့ တာပေါ့...”

“ဒါတောင် အမေက အဲဒီ အကောင် လာလို့ တခြား ရှောင်ပေးရင် ကျုပ်တော့ တစ်ခါတည်း ဆွေချင်စော်ကို နံတာပဲ... ဒါကြောင့် အိမ်သားက အရိုးမြရဲ့ သမီးလေး ဘုတ်ဆု

ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အဖော်ခေါ်ထားရတယ် သိလား...”

“တောက်”

ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံက ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဖြူမ၏ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ကို ဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။

* * *

“ဖိုးကျားရေ... ဖိုးကျား...”

“ဟေ... ငါ ဒီမှာကွ...”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ဖိုးကျားသည် နွားစာ စဉ်းနေရာမှ ခေါင်းထောင် ကြည့်သည်။ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော သူငယ်ချင်းကို တွေ့သည်နှင့်...

“ဘာလဲကွ... သံချောင်းရ၊ မင်းကလည်း အလန်တကြားနဲ့...”

“ဖိုးကျား... ဖိုးကျား၊ မင်း အဖေ... မင်း အဖေလေ...”

“အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...”

“မင်း အဖေ ညက ကျားကိုက် ခံရလို့တဲ့...”

“ဟာ...”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား သံချောင်းရာ...”

“အေးကွာ... ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ငါလည်း ကြားကြားချင်း မင်းကို လာပြောတာပဲ...”

ဖိုးကျား၏ မျက်လုံး အစုံမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တစ်
မဟုတ်ချင်း လိမ့်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဖြစ်ရလေ အဖေရယ်... တောက်”

ရိုးမတောင်ခြေရှိ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းတွင် သွားရောက်
အလုပ်လုပ်နေသော ဖခင်ကို မြင်ယောင်မိသည်။ ရှိတာမှ သည်
သားအဖ နှစ်ယောက်။ ခုတော့ အဖေသည် သူ့ကို ပစ်ခွာသွားခဲ့
လေပြီကော။

“ရွာထိပ်က ဦးပိန်၊ စောစောလေးကမှ ပြန်ရောက်တယ်၊
မင်းကို လာအကြောင်းကြားတာတဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ကို လွှတ်ပြီး
ပြောခိုင်းလိုက်တာပဲ...”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာတဲ့လဲကွာ...”

“အေးကွာ ကြားရတာ အသည်းယားစရာကြီးပါပဲ၊ အလုပ်
သမား ခုနစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူတို့ ညအိပ်ရင် တဲတစ်လုံး
တည်းမှာ စုပြီး တန်းစီ အိပ်တယ်...”

“မင်း အဖေက အလယ်မှာ အိပ်တာတဲ့၊ အဲဒါ ညသန်းခေါင်
ကျော်တော့ ဘာသံမကြား၊ ညာသံမကြားနဲ့ ဖြုန်းဆို
အလယ်ကောင်က အိပ်နေတဲ့ ခေါင်း ပြောင်ပြောင်နဲ့ မင်း
အဖေကို ကျားက ဝင်ခွဲသွားတော့တာပဲတဲ့...”

“အဲဒီတော့မှ အားလုံး လန့်နိုးပြီး သံကုန် ငော်ဟစ်ကြတယ်
တဲ့၊ မီးတုတ်တွေ ထွန်းပြီး ဓားလှံတွေနဲ့ လိုက်ရှာတော့
တဲနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ မင်း အဖေရဲ့ အလောင်းကို
ပြန်တွေ့တယ်တဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတော့ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ အလောင်း
ကို သူတို့တဲဆီ ပြန်ယူလာကြတယ်၊ ဖျာနဲ့လိပ်ပြီး တဲ

ခေါင်မိုး ကြားထဲမှာ ဝှက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ လူတွေက အနီးဆုံး ရွာကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းကြတယ်တဲ့...

“အားလုံး ပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ တဲထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ မင်း အဖေဟာ မရှိတော့ဘူးတဲ့ကွာ...”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ငါ့ အဖေ အလောင်းတောင် ပြန်မရတော့ဘူးပေါ့...”

“အေးကွာ... အဲလို ကြားခဲ့ရတာပဲ...”

“အောင်မလေး အဖေရဲ့ အဖြစ် ဆိုးလှချေလားဗျ၊ ဟီး... ဟီး...”

ဖိုးကျား တစ်ယောက် သောကဝေဒနာ ဖိစီးလျက် ဟီးချကာ အော်ဟစ် ငိုတော့သည်။ မြင်နေရသော သံချောင်းသည်ပင် မျက်ရည် စက်လက်နှင့်။

ဖိုးကျား၏ အဖေကို ရိုးမကျား ဆွဲသွားသည်မှာ ဆယ်ရက် မပြည့်မီမှာပင် အရှေ့ဘက် ရွာမှ ရွာသား တစ်ဦး တောထဲ ဝါးခုတ်နေရာမှ ကျားဆွဲ ခံလိုက်ရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖိုးကျားတို့ တစ်ရွာလုံးနှင့် တကွ နီးဝန်းကျင် ရွာများမှပါ အားလုံး မသွားရဲ၊ မလာရဲနှင့် ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဖိုးကျားသည် ဖခင် မရှိတော့သည့်နောက် တော်တော်ကြီးကို စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သည်ကြားထဲ ချစ်ရသူကလည်း မကြာခင် သူများနောက် ပါတော့မည်။ ဖြူမနှင့် တစ်ဖက် ရွာမှ ငွေရှင် သားတို့ လက်ထပ်ကြတော့မည်။

ဖြူမ၏ အဖြစ်ကလည်း သနားစရာ။ ဖိုးကျားမှ လွဲ၍ တခြား တယ်သူ့ကိုမျှ မယူနိုင်ပါဘူးဟု ဂျစ်တိုက်၍သာ ငိုယိုနေတော့ သည်။

တကယ်တော့ ဖြူမ အမေသည် ငွေလိုတိုင်း ဦးပါထံမှ အတိုးနှင့် သွားချေးရာမှ နောက်ဆုံး တယ်လိုမှ ပြန်မဆပ်နိုင်ဘဲ အတိုးတွေ တရိပ်ရိပ် တက်လာရာမှ အားလုံး အကြွေး သုံးထောင် ခန့် တင်နေခဲ့တော့သည်။

ထိုရောအခါ ဖြူမကို တစ်ဖက်သတ် သဘောကျနေသော သားအတွက် ဦးပါက သူ့သားကို ယူလျှင် အကြွေး အားလုံးကို လျှော့ပစ်မည့် အပြင် လတ်ဖွဲ့ ငွေ တစ်သောင်း၊ အိမ်၊ လယ်နှင့် နွား တစ်ရှဉ်းပါ ပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းလာခဲ့သည်။

ဦးပါ၏ ရန်ကို ကြောက်ရသော ဖြူမ အမေကလည်း သမီး သဘောကို မမေးတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုံး ဖြူမက အကြောက်အကန် ပြောတော့မှ သူမ အမေက...

"အေး... ငါ့ အကြွေး သုံးထောင်ကို တစ်လ အတွင်း ဆပ်နိုင်ရင် ဖိုးကျားနဲ့ နင့်ကို ပေးစားမယ်..."ဟု တစ်ထစ် လျှော့ခဲ့လေတော့သည်။

ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖြူမက အကျိုးအကြောင်း လာပြော သောအခါ ဖိုးကျားမျော ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလိုနှင့်။

သူ့ လက်ထဲမှာကလည်း စုငွေဆောင်းငွေ ဟူ၍ တစ်ဆယ် ပြည့်အောင်ပင် မရှိတော့။ သူ့ အဖေ ရက်လည်တုန်းက ရှိစုမဲ့စု လေးတွေ ရောင်းထုတ်ပြီး သွားလေသူ၏ နောက်ဆုံး ခရီးအတွက် အသေဖြောင့်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

ရွာဦးကျောင်းမှ တုန်းကြီး ငါးပါးကို ပင့်၍ တစ်ရွာလုံးကို စိတ်ကာ အကျအန သပိတ်သွတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

အခု သူ့မှာ ဘာမျှ မရှိတော့။ သို့သော် ဖြူမ စိတ်ချမ်းသာ အောင်တော့ ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ ဖြူမ ခမျှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်သွားခဲ့ရှာသည်။

တစ်လဟူသော အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်လွန်လာ ရင်း ပြည့်ဖို့ နှစ်ရက်သာ လိုတော့သည်။ ဖိုးကျားခမျှာ တောင်ပြေး ခြောက်ပြေးနှင့် အရူးမီးဝိုင်းပမာ ဖြစ်နေရှာသည်။

အားလုံးမှာ ခက်ခဲ ကျပ်တည်းကြသည်မို့ သူ့ကို တယ်သူမျှ မကူညီနိုင်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရုံက လွဲ၍ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြ။ သည်လိုနှင့် ဖြူမခမျှာ တစ်ပါးသူ နောက်ကို ပါရတော့မည် ထင်။

တစ်နေ့...

ဖိုးကျားသည် အိမ်တိုင် ခုတ်ရန်အတွက် တောထဲသို့ တစ် ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြစားနေသော အိမ်တိုင် တစ် လုံးက မလဲလို့ မဖြစ်တော့။

စိတ်ကြိုက်တိုင် တစ်လုံးကို ရသည်နှင့် ရွာသို့ တန်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ရွာနှင့် နှစ်ပိုင်ခန့်အလို ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အရင်းသို့ အရောက်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ခန့်သာ ရှိတော့သော တောဝက်သေ တစ်ကောင်ကို သူ တွေ့သည်။

ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ဤအခြင်းအရာသည် ကျား စားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍။ သူ၏ ခေါင်းထဲ၌ လက်ခန့် အကြံရ

သည်။ ဖခင်၏ မျက်နှာကလည်း ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ထမ်းလာသော တိုင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ရင်း ရွာသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးတော့သည်။

အိမ် ရောက်သည်နှင့် တိုင်ကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချပြီး အိမ်ထဲသို့ သူ ပြေးဝင်သည်။ လိုရ မည်ရ သိမ်းထားသော အင်ဒရင်း ပိုး သတ်ဆေးရည် ပုံးကလေးကို ယူပြီး ဝက်သေ ရှိရာသို့ တစ် ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝက်သေသည် စောစောက သူ တွေ့ခဲ့သည့် အတိုင်း။ ယူ လာသော အင်ဒရင်း ဆေးရည်ဖြင့် ဝက်သေပေါ်သို့ အနံ့ သူ လောင်းချသည်။ ပြီးသည်နှင့် ခြေရာ လက်ရာမပျက် ထားခဲ့ပြီး ရွာသို့ သူ ပြန်ခဲ့သည်။ နေ့ကလည်း ဝင်တော့မည်။

မနက်စောစော သံချောင်းကို အဖော်ခေါ်၍ လှံ တစ်ချောင်း ကို ကိုင်ပြီး တောဝက်သေ ရှိရာသို့ သတိနှင့် လာခဲ့ကြသည်။

တောဝက်သည် ပုံပျက်နေပြီး အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့ သည်။ မနေ့ကလောက်ပင် မရှိတော့။ ကျားကိုမူ မတွေ့ရ။ နှစ်မြိုက်စွာ သူ ပြေးလိုက်သည်။

သတိနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရာ ဖင်တရွတ် ဆွဲသွားသော စွပ်ကြောင်းကြီး တစ်ခုကို သူ တွေ့သည်။

စွပ်ကြောင်း နောက်သို့ သူ လိုက်ခဲ့ရာ အတော်ကလေး သွားမိပြီးမှ ကျောက်ကမူ နံဘေးတွင် စင်းစင်းကြီး လဲနေသော ကျားကြီး တစ်ကောင်ကို ဘွားခနဲ သူ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့ သူ့ ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲ ဆောင့်ခုန်ပြီး လန့်သွား
သည်။ သို့သော် သတိနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်
နိုင်သည်။

ရိုးမကျား...

အနီအဝါ ကန့်လန့်စင်းကြီးများနှင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်
လျက် ရှိသည်။ သေနေတာလား၊ မှိန်းနေတာလား၊ အိပ်နေတာ
လား၊ မသေချာသေး။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့သော သံချောင်းကို လက်ယပ်ခေါ်၍
သူ ပြသည်။ ကျားကို မြင်သည်နှင့် သံချောင်းသည် ဟာခနဲ
တစ်ချက်အော်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လျက် လာရာလမ်းသို့
တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့သည်။

သူက ကျားကို ခဏ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး အနီးသို့ မသိမသာ
ချဉ်းကပ်သည်။ အလှမ်းမီသည့် နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် လက်
ထဲက လုံကို ဆပြီး ယာဘက်လက်ပြင် အောက်သို့ ဖစ်သွင်းလိုက်
သည်။

လုံက ဒုတ်ခနဲ သွားစိုက်သော်လည်း ကျားသည် မလှုပ်
တော့။ သူ့ မျက်နှာ၌ ချက်ချင်း ဝင်းပသွားခဲ့သည်။ အတိုင်းအဆ
မရှိသော ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ကြည်နူးသွားခဲ့သည်။

ရွာက လူတွေကို ပြန်ခေါ်၍ ကျားကြီးကို ရွာသို့ ထမ်းယူ
ကြသည်။ ရွာတွင် အသင့် ရောက်နေသော မြို့ပေါ်မှ ကုန်သည်
တချို့ သတင်း ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်း ရောက်ချလာသည်။

ကျား တစ်ကောင်လုံးကို တစ်ဦးက လေးသောင်းနှင့် ရောင်း
ရန် ပြောသည်။ နောက် တစ်ဦးက လေးသောင်းငါးထောင် အထိ
တိုးပေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပထမ လူက လေးသောင်း ခုနစ်ထောင် အထိ တိုးပေးပြီး အပြီးအပြတ် ဝယ်သွားခဲ့သည်။

ကုန်သည်က ကျား တစ်ကောင်လုံးကို ဖျက်ပြီး ကျား သား ရေနှင့် အရိုးများကို အဓိက ထားလျက် အရိုးများကို ကျပ်တင်ပြီး ယူသည်။ အသားနှင့် ကလိစာများကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကုန်သည်သည် ကျားရိုးများကို ဂုန်နီ အိတ်နှင့် ထည့်၍ လှည်းတစ်စီးဖြင့် မြို့ပေါ်သို့ တန်းပြန်တော့ သည်။

မန္တလေး အထိ တက်ရောင်းလျှင် တစ်သိန်းထိပင် ရနိုင် သည်ဟု သူတို့ သိရသည်။

ဘယ်လိုပင် ရရ၊ ယခု လောလောဆယ်တွင် ဖိုးကျားသည် နေ့ချင်းညချင်း တောသူဌေးလေး တစ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဖခင် အတွက်လည်း ကောင်းကောင်းကြီး လက်စား ဈေးနိုင်ခဲ့ သည်။

များမကြာမီ...

ရွာလယ်၌ ကျင်းပသော ဖိုးကျားနှင့် ဖြူမတို့၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲသည်ကား မြိမ့်မြိမ့်သဲသဲနှင့်ပင်တည်း။

[ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ]

သမိုင်းမတွင်ရစ်လေသော ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခု -

သမိုင်း ပတွင်ရစ်လေသော ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခု

ကမ္ဘာစစ်မီးက တောက်လောင်နေသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၏ မီးပွားက မြန်မာပြည်မှာလည်း တောက်လောင်နေဆဲ။ မြန်မာ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့က ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

မဟာမိတ်တို့ကလည်း ဂျပန်တို့ ဆုတ်ခွာရာ လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်နှင့် စခန်းချ ရပ်နားရာ နေရာဒေသများကို အကြီးအကျယ် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့ စစ်ရုံးတော့မည်မို့ နောက်ကြောင်းသို့ အပြင်းအထန် ဆုတ်ခွာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့...

ပင်လယ်ဝ ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ဆုတ်ခွာလာသော ဂျပန် တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ မီးပြရွာကို ရောက်လာကြသည်။

အားလုံး အင်အား ၂၀၀ ကျော်ခန့် ပါရှိသော အဖွဲ့ကြီး တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စစ်သား အားလုံးမှာ ပင်ပန်း နှမ်းနယ် နေကြသည်။ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ် ပေရေကာ နေထိုင် မကောင်းသူများ ဒဏ်ရာရသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

မီးပြရွာထဲ ဂျပန်တွေ ရောက်လာကတည်းက တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရွာသူ ရွာသားများ ရွာပြင်မှာ သွားပုန်းနေ ကြသည်။ သတ္တိ ကောင်းသူ အနည်းငယ်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျပန် တပ်ဖွဲ့သည် ရွာသူ ရွာသားတွေကို ဒုက္ခ မပေး၊ ရန်မူလိုခြင်း မရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ စစ်ဆေး ခြင်း မရှိ။ ရောက်ကတည်းက ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက မြေပုံ တစ်ချပ် နှင့် အလုပ် ရုပ်နေကြသည်။

သည်ရွာမှာ ကြာကြာ နေလိုပုံ မရ။ ဖုတ်ပူမီးတိုက်နှင့် တစ်စုံ တစ်ရာကို အလျင်လိုနေပုံ ရသည်။

မြန်မာ စကားပြန် တစ်ယောက် ဝါလာသည်။ အသား မည်းမည်း ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေ ဗလဗျစ် ပြည့်နေ သည်။ စကား ပြောကလည်း ရှိင်းသည်။

သူကြီးနှင့် ရွာသား တချို့ ရောက်လာသည်။ သည်မှာ ဂျပန် ဗိုလ်မှူးကြီးက ရွာသားတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဂျပန်လို မေးတော့သည်။ စကားပြန်က...

“သူကြီး... မာစတာကြီးက မေးနေတယ်... ဒီရွာ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တွေ ရှိသလားလို့ မေးနေ တယ်...”

“မ... မရှိပါဘူး... မရှိပါဘူး...”

သူကြီးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဖြေသည်။

“သူကြီး... မာစတာကြီးက မေးတယ်... ဒီကနေ ပင် လယ်ဝနဲ့ နီးတဲ့ ကမ်းစပ်နေရာကို သွားလို့ ရမလားတဲ့...”

သူကြီးက အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ ပင်လယ်ဝနှင့် နီးသော ကမ်းစပ် နေရာသည် မရှိမဟုတ် ရှိသည်။

သို့သော်...

သူကြီး၏ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ အကြိတ်ခနဲ ရသွားခဲ့သည်။

“ရပါတယ် မာစတာ... ရပါတယ်”

သူကြီးက အားတက်သရော ဖြေသည်။ စကားပြန်က ဂျပန် လို ပြောပြတော့ ဂျပန် ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မျက်နှာမှာ အတော့်ကို ပျော်ရွှင်သွားပုံ ရသည်။

“ကောင်းပြီ သူကြီး... ကျုပ်တို့ ဒီက သွားဖို့ သမ္မန် လေးငါးစီးလောက် လိုချင်တယ်... ရနိုင်မလား...”

“ရနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ရွာမှာက သမ္မန် နှစ်စီး လောက်ပဲ ရှိတယ်... မာစတာတို့က လေးငါးစီး လိုချင် တယ် ဆိုရင်တော့ လိုတဲ့ဟာကို တခြား ရွာမှာ ကျုပ်တို့ သွားခေါ်ပေးပါမယ်...”

“ဘယ်လောက် ကြာမလဲ...”

“မကြာပါဘူး... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်မှာ ဆိုတော့ နေ့လယ်လောက်ဆို ပြန်ရောက်ပါပြီ...”

စကားပြန်က သူကြီး ပြောသမျှကို ဂျပန်လို ပြန်ရှင်း ပြသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်က ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။ မြန်မြန် သွားခေါ်ဖို့ အမိန့်ပေးသည်။

“ကဲ... သူကြီး... ခင်ဗျား ပြောတဲ့ သမ္မန်တွေ သွားခေါ်ပေတော့၊ မကြာစေနဲ့နော်... ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ပဲ ထွက်မှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ မာစတာ...”

သူကြီးက သူ့ ရွာသားတွေကို မျက်ရိပ်ပြပြီး သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး၊ စကားပြန်က...

“နေဦး... သူကြီး ခင်ဗျား လူတွေထဲက လယ်လယ် ဝယ်ဝယ် တစ်ယောက်လောက် ထားခဲ့ပါ... ဒီမှာ ကျုပ်တို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ အတွက် စီစဉ်ခိုင်းမလို့...”

သူကြီးက သူ့ လူတွေကို တစ်ချက် ကဲကြည့်ပြီး နေရာတကာ ပါတတ်သော သွက်လက် ချက်ချာသည့် စိန်ကုလားကို ထားခဲ့သည်။

“စိန်ကုလား... မင်း နေခဲ့... မာစတာကြီးတို့ လိုချင်တာ အားလုံး မင်း လုပ်ပေးလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး...”

သူကြီးနှင့် အဖွဲ့ ထွက်သွားသည်။

ဂျပန်ဗိုလ်က စိန်ကုလားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဂျပန်လို လှမ်းပြောသည်။ စကားပြန်က...

“ဟေ့ကောင်... မာစတာကြီးက မင်းကို ခေါ်နေတယ်... သွားလေ...”

စိန်ကုလားက အကြောင်ကြောင်ဖြင့် တထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ဂျပန်ဗိုလ်နား မရွံ့မရဲ ကပ်သွားသည်။

အနားရောက်တော့ ဂျပန်ဗိုလ်က ညာလက်ဝါးနဲ့ ပါးစပ်နားကပ်ကာ တစ်ချက် အော်ပြသည်။ ဘယ်လက်ဝါးက သူ့ ဖင်

အောက်မှာ ထားပြီး လက်ဖျားပိုင်းကို ခါပြသည်။

စိန်ကုလား တကယ့်ကို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရသည်။
ဘာလုပ်ခိုင်းမှန်း မသိ၊ စဉ်းစားလို့လည်း မရ။

ခိုင်းတာ မလုပ်ရင် ပါးရိုက်ခံရမှာကိုလည်း ကြောက်သည်။
ဂျပန်တွေ ပါးရိုက်တတ်တာကို သူ ကြားဖူးထားသည်။ သူ့ တစ်
ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး ကြောက်လာသည်။

သည်မှာ ဂျပန်ဗိုလ်က စောစောက အတိုင်း နောက်တစ်ခါ
လုပ်ပြသည်။ သည်တော့မှ စိန်ကုလား သဘောပေါက်သွားသည်။

လက်စသတ်တော့ သူ့ကို ကခိုင်းနေတာကိုး။ သည်လောက်
အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာများ သူ့ကို ကခိုင်းနေခြင်းအတွက်
စိန်ကုလား တစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို ရယ်ချင်သွား
သည်။

ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း မလုပ်လျှင် ပါးရိုက်ခံရဦးမည်။ မထူးပါဘူး
လေ ဆိုပြီး ရွာအလှူပွဲတွေမှာ ခိုးပတ် ကနေသူပို့ ဘာမပြော
ညာမပြောနှင့် ကွေးနေအောင် ကပါလေတော့သည်။

သည်မှာ အားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်မှာ
မျက်နှာကြီး နီမြန်းပြီး အရမ်းကို ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ ချက်
ချင်း ရှေ့တိုးလာကာ-

“ခူးရား... ဘိရုမာ”

ဟု အော်ပြီး စိန်ကုလားရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲ ဘယ်ပြန်
ညာပြန် ရိုက်ပါလေတော့သည်။

စိန်ကုလားခမျာ အတော့်ကို နာကျင်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲက
သွေးတွေ ရဲခနဲ ထွက်ကျလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်
ယင်နှင့် အတော့်ကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။

စကားပြန်က ပြေးလာကာ...

“မင်းကို မာစတာက ကြက်ဥ ရိုလားလို့ မေးနေတာ... မင်းက ဘာတွေ လုပ်ပြနေတာလဲ...”

“ဗျာ...”

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို ကခိုင်းတာ အောက်မေ့လို့ပါ...”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မင်းကို ဘယ်သူက ကခိုင်းမှာလဲ... သွား... သွား... ကြက်ဥတွေ များများ ယူခဲ့ ကြက်တွေလည်း ရသလောက် ဖမ်းခဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

*

အားလုံး သမ္မန်က ငါးစီး...

သမ္မန်တွေက စပါးတင်း ၃၀၀ တင်နိုင်သည့် သမ္မန်ကြီး များ။ ရှားစေးရောင် တောက်နေသည့် ရွက်ဖျင်များ တပ်ထား သည်။ လေ အသင့်မှာ ရွက်ဖွင့် ပြေးပြီဆိုရင်ဖြင့် တော်ရုံ စက် လှေပင် မလိုက်နိုင်အောင် မြန်သည်။

သမ္မန် တစ်စီးကို ဂျပန် နှစ်ဆယ်ကျော် ပါသည်။ အားလုံး လက်နှက်ခဲယမ်း အပြည့်အစုံနှင့် လူ တစ်ရာကျော် ပါလာသည်။

နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသူများနှင့် ဒဏ်ရာ ရနေသူများ အပါအဝင် တစ်ရာကျော်က မီးပြဋ္ဌာမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကျန်နေသူ များကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ခေါ်ပေးရမည့် ဖြစ်သည်။

သူကြီး ကိုယ်တိုင် ဦးစီးသော သမ္မန်မှာ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး နှင့် စကားပြန်တို့ ပါလာသည်။

သူကြီးက အချိန်ကို တွက်ဆကြည့်နေသည်။

“အားလုံး ထွက်မယ်...”

သူကြီးက အော်ဟစ်ပြီး အချက်ပေးလိုက်သည်။

သမ္ဗန် အားလုံး မီးပြရွာ နံဘေးက မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ လူးလွန် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သမ္ဗန် တစ်စီးမှာ လှေသားက ရှေ့မှာ နှစ်ယောက် နောက်မှာ တစ်ယောက် ပေါင်း သုံးယောက် လှော်ခတ်သည်။ သမ္ဗန် ငါးစီးသည် ပင်လယ်ဝဘက်ဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ပင်လယ် လေက ညင်းညင်း ညံ့ညံ့သာ တိုက်ခတ်နေသည်။ လှိုင်းကောလေပါ ငြိမ်သက်လျက်။ ရောက်လာပါပြီ။

သမ္ဗန်တွေ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ကမ်းထိုးကပ်သည်။ သမ္ဗန် ပေါ်က ဂျပန်တွေ ဆင်းကြသည်။ လက်နက် ခဲယမ်းများ ဝန်စည် စလွယ်များ ယူငင်ပြီး ဆင်းကြသည်။

ဂျပန် စစ်သား အားလုံး ဆင်းလို့ ကုန်သည်နှင့် သမ္ဗန် တွေက ချက်ချင်း ကမ်းက ခွာသည်။ ကမ်းစပ်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အကြီးအကဲက ဂျပန်လို လှမ်းပြောသည်။ စကားပြန်ကလည်း ချက်ချင်း အော်ပြောသည်။

“ဗျို... သူကြီး မာစတာကြီးက ပြောတယ်... ရွာမှာ ကျန်တဲ့ ဂျပန် စစ်သားတွေကို အားလုံးပါအောင် မဂရုစိုက် ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါလို့ မာစတာကြီးကို ပြောပေးပါ...”

သူကြီးက လက်ဖြဲ နှုတ်ဆက်ပြီး မီးပြုစုရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

သမ္မန်တွေက ကမ်းနှင့် အတော်လေး လှမ်းလာခဲ့ပြီ။ အချိန်က ညနေပိုင်းကို ရောက်နေပြီ။

သူကြီးက နောက်ကို လှည့်ပြီး ကြည့်သည်။ အောင်နိုင်သူတို့၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် သူကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ဝင့်ထယ်နေသည်။

ဘောလုံးကွင်းကြီး တစ်ကွင်းစာမက သုံးဝေကျော်လောက် ကျယ်ဝန်းမည့် သဲသောင်ပြင် ကုန်းခေါင်ခေါင်ပေါ်မှာ ဂျပန်စစ်သားတွေကို လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူကြီး၏ မျက်ဝန်းရိပ်များမှာ နာကြည်းခြင်း မုန်းတီးခြင်း များစွာနှင့် ရင်ထဲမှာ ခက်ထန်နေသည်။ အဲကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည်။

“ဒီရေ တက်လာပြီဟေ့...”

သမ္မန်သမား တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ အားလုံးက ‘ဟေးခနဲ’ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြသည်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး ကြွေးကြော်လိုက်ကြသည်။

ဒီရေညိုသည်ကလည်း တက်လာပြီ ဆိုရင်ဖြင့် ဝေါခနဲ အသံသာ ကြားလိုက်သည်။ ရေက ချက်ချင်း ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဂျပန် စစ်သားများအား ထားရစ်ခဲ့သည့် သဲသောင်ပြင်ကျယ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်ကွင်း အတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

သဲသောင်ပြင်ကြီးမှာ ဒီရေအောက် ရောက်သွားခဲ့ချေပြီ။ သည်အချိန်မှာပဲ သူကြီးတို့ ဆက်သွယ် သတင်းပို့ခဲ့သည့် တစ်ဖက်

ရွာသို့ ရောက်နေသော ဗိုလ်ထွန်းခင် ဦးစီးသည့် တော်လှန်ရေး
ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း မီးပြရွာရှိ ဂျပန်များကို
အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။

* ♦ *

[ခုခင်းစုံ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၂၅)၊ ၂၀၀၀၊ နိုဝင်ဘာလ]

ပန်းပိတောက်တွေရွှေ့ရဉ်းလူးပါပေါ့!

ပန်းပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးပါပေါ့

မိုးက ဝေါခနဲ ရွာသွားသည်။

မိုးတိတ်သည်နှင့် နေခြည်က လင်းခနဲ ပြန်ပွင့်သည်။ သည်
မှာ မြေသင်းနဲ့က သင်းခနဲပါပဲ။

ဆိုတော့ အသိ တစ်ခုက အလိုအလျောက် နိုးကြားလာ
သည်။ သည့်နေ့ ရွာတဲ့ သည်မိုးကြောင့် နက်ပြန်ဆို ပိတောက်တွေ
ပွင့်ပြီပေါ့။

မြို့တော်ရန်ကုန် အနဲ့ ရှိလေတဲ့ ပိတောက်ပင် ဟူသမျှမှာ
စိမ်းရင့်ရင့် ပိတောက်ဖူးတွေက အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက်ပါပဲ။
အားနဲ့ မာန်နဲ့ ပွင့်ဖို့ အားယူနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

သူတို့ကို ရွှေဝါရောင် အဆင်းနဲ့ ဝင်းခနဲ ဝါခနဲ ပွင့်စေမှာက
လည်း သည်မိုးပါပဲ။ တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပြိုင်နက်ပဲ ရွာရွာ၊ ရွာချင်သလိုသာ
ရွာပါလေ။

ကိုရွှေမိုး ဆီက မေတ္တာရွှေရည် ပက်ဖျန်းပြီး ဆိုမှဖြင့် မရွှေ
ပိတောက်တို့ကလည်း ပွင့်ချင်လွန်းအား ကြီးလို့ တရွှေ ဖြစ်နေကြ
တာကြောင့် ချိန်ခါ မဆိုင်းဘဲ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းပြီး ဆိုတာနဲ့
လောကဓာတ် တစ်ခွင်လုံးကို ရနံ့တွေ တစလှိုင်လှိုင် သင်းစေပြီး
ပင်လုံးညွတ် ဝေဆာအောင် အပြိုင်အဆိုင် ပွင့်ကြတော့တာပါပဲ။

သို့ကလို့ ရွှေဝါရောင် အဆင်းနဲ့ ပန်းပိတောက်တို့ ပွင့်ပြီဆိုမှ
ဖြင့် တွဲပြီးပါလာတာက ခါသင်္ကြန်ပေပဲပေါ့။ သင်္ကြန်နဲ့ ပိတောက်၊
ပိတောက်နဲ့ သင်္ကြန် ဘယ်လိုမှ ခွဲမရနိုင်တဲ့ သင်္ကေတ အမှတ်
လက္ခဏာပါပဲ။

အတွေးတွေ ဖြန့်ကြက်ရင်း နက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ ဆိုသလို
ရောက်လာတော့မယ် တာသင်္ကြန်ဆီ စိတ်က ရောက်သွားပြန်
တော့ စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သလို ထင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ခံစား
လာခဲ့ရသည်။

“ရိုစီ”

မြန်မာလို နှင်းဆီလို့ အမည်ရတဲ့ နိုင်ငံခြားသူ မိန်းကလေး။
ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့ မိန်းကလေး။ မဖိတ်
မခေါ်ဘဲ သူ ဘဝထဲကို တိုးဝေ့ ဝင်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေး။

ခုတော့ သူကလေး ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်နေလေပြီလဲ။
ရိုစီရဲ့ ချောမော လှပလွန်းတဲ့ ရွှေရုပ်လွှာက သူ့ မြင်ကွင်းထဲ
တရစ်ဝဲဝဲနဲ့ ပေါ်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီး ခံစားလာရသည်။ ရှိစံနဲ့ အရမ်းကို တွေ့ချင် မြင်ချင်လာသည်။ ရှိ.ကို တမ်းတရင်း နာကျင်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်က ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားလာရသည်။

မနှစ်က သင်္ကြန်မှာ သူနဲ့ ရှိစံ တကယ်ကို ဆုံခဲ့ကြပါသည်။
ဪ... ရှိစံရယ်...။

(သင်္ကြန်အကြံဇူး)

သင်္ကြန်တွင်းမှာ သူ ကားလေး နာမှာဖိုးလို့ မထွက်တော့ဘူး လို့ အောက်မေ့သည်။ သို့ပေသည့် အကြံဇူး မနက် ရောက်တော့ တစ်အိမ်ကျော်မှာ နေတဲ့ မြစန္ဒာနဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက် ကားငှားဖို့ သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားချင်လို့တဲ့။

ငှားတဲ့သူက မြစန္ဒာ ဖြစ်နေတော့ သူက မလိုက်ချင်။ အင် တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ သူ ကားမထွက်ဘူးလို့ ပြောကြည့်စေခဲ့ မရ။

သင်္ကြန်က နက်ဖြန်မှ ကျမှာ... သည်နေ့ အကြံဇူးပဲ ရှိ သေးတယ်ဟု မဲရွံ့ပြီး ပြောသည်။ သူ မလိုက်ချင်မှန်း မြစန္ဒာ သိသည်။ ဆိုတော့ သူ မိခင်ကို စစ်ကူတောင်းတော့သည်။

သည်မှာ မိခင်ကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ မြစန္ဒာကို ပွေ့ဖက် ပြီး သူ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့ကာ သူ့ကို အသံမာမာနဲ့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့် ချတော့သည်။

“ဟဲ့... ဖိုးကျော် ဒီက သမီးလေးစန္ဒာတို့ သုံးယောက်ကို ရွှေတိဂုံဘုရား လိုက်ပို့လိုက်စမ်း...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သူမတို့ သုံးယောက်ကို ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက် မုခ်နားမှာ ချပေးခဲ့သည်။ ကားခ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲလို့ မြစန္ဒာ မေးတော့ သူက မကျေမနပ်နဲ့ ပေးချင်သလောက် ပေးလို့ ပြောလိုက်သည်။

သည်မှာ မြစန္ဒာက အထွန့်တက်ပြသည်။

“အဲဒါဆို တို့က ၁၅၀၀ ပေးမှာနော်” တဲ့ သည်တော့မှ သူက ကားခကို သုံးရာလို့ ပြောပြီး ပိုက်ဆံ ရတာနဲ့ တစ်ချိုးတည်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေတဲ့ မြစန္ဒာ တစ်ယောက် သူ့အိမ်ကို မကြာခဏလာ၊ လာပြီး သူ့ မေမေနဲ့ ပလူးပလဲ လုပ်နေတာကိုလည်း သူ့ အမြင်ကတ်နေသည်။

သူမ အကြောင်းကို ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်ပြီး ကားတိုဂရုတစိုက် မောင်းလာခဲ့သည်။ မြေပဒေသာကျွန်း ရှေ့ အရောက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လက်ပြပြီး သူ့ ကားကို တားနေတာ တွေသည်။

တားနေသူ မိန်းကလေးသည် အရှေ့တိုင်းက နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်သည်။ သူမရှေ့ အသာ ရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့်။

“ဟေ့... ယူ... တို့ ယူကားကို တစ်နေ့လုံး ငှားချင်တယ်...”

မြန်မာစကား ပီပီသသနဲ့ လှမ်းပြောတော့ သူ အံ့သြခဲ့ရသည်။ ကားမ ဈေးညှိလို့ တည်သည်နှင့် သူမသည် သူ့ဘေးက ကား တံခါးကို လာဖွင့်သည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ကားထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ကားလုံး မွှေးသွားခဲ့သည်။ အတော် ကောင်းတဲ့ ရေမွှေးနဲ့ပဲလို့ သူ အောက် မှေ့သည်။ ဘေးမှာ လာထိုင်တဲ့ သူမကို အနီးကပ် မြင်ရတော့မှ တော်တော်ကို လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါလားလို့ ဩချ ရတော့သည်။ သူ့ ဘဝမှာ သည်လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးခဲ့။

အရပ်က ရှည်ရှည်၊ အသားအရောင် ဖြူဖြူမွှေးမွှေးနှင့် မျက်နှာ အလှက တကယ့်ကို မြင်သူတကာ ဝေးလောက်အောင် လှပနေပါပကော။

ဝတ်ထားတာကလည်း စွပ်ကျယ်လို့လို့၊ ဂျိုင်းပြတ် အင်္ကျီပါးပါးနဲ့ အောက်က ဘောင်းဘီတိုကလည်း တိုနဲ့နဲ့။ အိတ်သေးသေး တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းထားသေးသည်။ ပူအိုက်တဲ့ ရာသီနဲ့ သူမ ဝတ်ထားတာနဲ့ကတော့ တကယ့်ကို အံ့ကိုက်ပါပဲ။

“ဟေ့... ယူ ကြည့်လှချေလား...”

“ဪ... အဟံ...”

သူ နည်းနည်း ရှက်သွားသည်။ ကားကို မောင်းထွက်လာတော့ သူမကပဲ စတင် မိတ်ဆက်သည်။ သူမရဲ့ နာမည်က ရှိခံ၊ ဩစကြေးလျကနေ မနေ့ကပဲ ရောက်လာသည်တဲ့။

သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမှ အကြောက်အလန့် ရှိပုံမရ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ သူမက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဘုရားစုံကို ပူးချင်သည် ဆို၍ ရွှေတိဂုံ ဘုရားမှသည် ဟိုး မင်္ဂလာဒုံ အထွက်က ကျိုက္ကလို့၊ ကျိုက္ကလို့ထိ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

သူမ တည်းခိုရာ “ကြည်ပြာအင်း”ကို ပြန်ပို့တော့ မိုးပင် ချုပ်စပြုနေပြီ။ ဟိုတယ်ကြီးကြီးမှာ ဘာလို့ မတည်းလဲ မေးတော့ နှလို့ “အင်း”မှာ တည်းရတာက ဝင်လို့ ထွက်လို့လည်း ကောင်း သည်။ ဈေးလည်း သက်သာသည်ဟူ၏။

သူမကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဘုရားစုံ လိုက်ပို့တာကို အရမ်းကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေသည်။ သို့သော် သူမ အတွက် မြန်မာပြည်ကို လာရတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က မြန်မာသင်္ကြန် ဆိုတာ ဘယ်လို နေလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ပါဟူ၏။

သင်္ကြန် ရက်တွေမှာ လိုက်လည်ဖို့ သူ ကားကို ဆက်ငှား သည်။ သူ ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူခဲ့သည်။

(သင်္ကြန် အကျနေ့)

ခါတိုင်း နေမြင့်မှ အိပ်ရာ ထပေမယ့် သည်နေ့တော့ စောစော ထ ရေချိုး ပြင်ဆင်သည်။ ထူးခြားနေတဲ့ သားတော်မောင်ကြောင့် မိခင်ကြီးကပင် လာမေးသည်။

“ဟဲ့... သား... ဖိုးကျော်... ဘယ်လိုက ဘယ်လို အိပ်ရာက... စောစောတွေ ဘာတွေ ထလို့... ဘယ်တွေ များ အရေးတကြီး သွားစရာရှိလို့လဲ သား...၊ သားပြော တော့... သင်္ကြန်တွင်း ကားနားမယ်ဆို...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ... သား ဒီနေ့ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ဖို့ ရှိတယ် မေမေ...”

ကားခက မြက်မြက်ကလေး ရမှာဆိုတော့လည်း ရှာလိုက်ဦး
မယ် မေမေရာ...”

သူ့ကို တမျှော်မျှော် လုပ်နေမယ့် ရှိစံကို မြင်ယောင်မိသည်
ကြောင့် ကတိုက်ကရိုက်ပဲ ကားမောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

သူ ကားခြံထဲက ဝှေးခနဲ မောင်းအထွက်၊ ခြံထဲ ချိုးဝင်လာတဲ့
မြစန္ဒာက မုန့်လုံးရေပေါ် ပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး ထေးကြောင်ကြောင်
ကျန်ခဲ့သည်။

မြစန္ဒာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို စားစေချင်လို့ အုန်းသီး
နှိုင်းခြင်းနဲ့ မုန့်လုံးရေပေါ်တွေ တကူးတက လာပို့သည်။ သူ့ကို
စချင်လို့ အပေါ်က အလုံးတွေထဲ ငရုတ်သီးစိမ်း သေးသေးလေး
တွေ ထည့်ထားတာတောင် ပါသေးသည်။

ဟော... ခုတော့ဖြင့် ကြည့်၊ လုပ်ပုံက အပြင်ကို ထွက်သွား
ပြီ။ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာမယ် မသိ။ ပြောတော့ ကားကို သင်္ကြန်
တွင်း နားမယ်တဲ့။ သူ့ကို ကုတ်ဖိပစ်ချင်စိတ်တွေ ထောင်းလမောင်း
ထလာသည်။

တိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ သူ့ မိခင် မြင်သွားသည်။

“ဟဲ့... သမီးစန္ဒာ... လာ... လာ၊ ဟိုမှာလေ ဖိုးကျော်
က နိုင်ငံခြား ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့စရာ ရှိလို့
တဲ့...”

“ကြည့်ပြာအင်း” ရှိရာ လမ်းထဲ ချိုးဝင်သည်နှင့် ဟိုးရှေ့မှာ
နာရီလေး ကြည့်လိုက်၊ သည့်မှာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေ
တဲ့ ရှိစံကို လှမ်းမြင်သည်။

သူ စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားသည်။ သူမ ရှေ့မှာ ကားကို ငြိမ်ခနဲ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ကားပေါ် အပြေးတစ်ဝိုင်း တက်သည်။

“ယူ မဆိုးဘူး... အချိန် တိကျသားပဲ... ၇ နာရီ အတိ ရောက်လာတယ်... တို့ ယူကို စောင့်နေတာ မိနစ် ၂၀ လောက် ရှိပြီ...”

“ဟင်... အစောကြီး ထွက်စောင့်နေတယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ဘာလို့လဲ မသိဘူး... ယူကို ဒီနေ့ အရမ်း တွေ့ချင်နေတာနဲ့... ဝိရိယ နည်းနည်း လွန်သွားတယ်... ဟင်း ဟင်း ဟင်း...”

သူမက သူမဘာသာ ပြောပြီး ရယ်သွမ်းသွေးသည်။ နှစ် ယောက်လုံး ဘာမှ မစားရသေးဘဲ ခိုက်ဆာနေကြပြီ။ အကောင်း ဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားပေးဖို့ သူ့ကို ပြောသည်။

သည်တော့ သူကလည်း သူ သွားနေကျ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရတနာလမ်းမ ဘေးက အဆင့် မြင့်မြင့် ဖွင့်ထားတဲ့ “မင်း စိတ် ကြိုက်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ ခေါ်သွားသည်။

သည်ဆိုင်က ခုတလော အရမ်းကို နာမည်ကြီးနေသည်။ အစားအသောက်က စုံလည်း စုံသည်။ ကောင်းလည်း ကောင်း သည်။ စားပွဲထိုးတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်လို့။

မနက်စောစော ဖွင့်ကတည်းက လူစည်လိုက်သည်မှာ ည ၁၁ နာရီ ဆိုင်ပိတ်ချိန်ထိ အလှူကြီး ပေးနေသလား အောက်မေ့ ရသည်။ ရန်ကုန် အနှံ့က ကားတွေနဲ့ကို လာပြီး စားသောက်ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်က အရသာ အကောင်းဆုံးဖို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ နာမည် ကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းစိတ်ကြိုက်” လက်ဖက်ရည်ကို ရှိစံ တစ်ယောက် သဘောကျသွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝဲယာနှစ်ဖက်က ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးတွေကြောင့် ရှိစံရဲ့ အလှက သုံးကိုယ်ခွဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမဆီမှာ စုပွဲနေကြပြီ။

စားသောက်ပြီး သူတို့ကား ထွက်လာတော့ လမ်းမပေါ်မှာ သင်္ကြန်ကားတွေနဲ့ စည်ကားနေပြီ။ အမိုးဖွင့် ကားတွေပေါ်က သင်္ကြန်ရေ ကစားကြမယ့် သင်္ကြန်မောင်မယ်တွေမှာ ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေကြသည်။ သူက ကားကို ဆူးလေဘက် ဦးတည်လိုက် သည်။

ရေကစား မထုပ်တွေရှေ့ အဖြတ်မှာ ရေတွေ ဝိုင်းပက်ကြ သည်။ ရေစိုမှာ ကြောက်လျှင် တံခါး ပိတ်ထားပါလား ပြောတော့ ရှိစံက လက်မခံ။ တံခါးကို ဖွင့်ထားသည်။

သင်္ကြန်ရေ စိုလျှင် လူ ကျန်းမာတယ်လို့ ပြောတာ ဟုတ် လားလို့ မေးသည်။ သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အတာ သင်္ကြန် ဆိုတာ နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးတွေကို ဆေးကြော ပစ်ခြင်းပဲ။ နှစ်သစ်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြုပြုစင်စင်၊ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကူးပြောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ ရှင်းပြ သည်။

ရှိစံကတော့ ပျော်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ မြို့တော်ဝန် မထုပ်က သင်္ကြန်အကတွေကို ကြည့်ချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ခိုပြီး ရှိစံနဲ့ နှစ်ယောက်သား မထုပ်ရှေ့ လျှောက် ခဲ့သည်။

မြူးမြူးကြွကြွ သင်္ကြန်အကတွေက တကယ်ကို စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်။ ရှိစံက တငေးတမော ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။

မြန်မာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ပြီး ခိုးကျူး တောား ပြောသည်။

ကမ္ဘာမှာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တာ ဤမြန်မာ နိုင်ငံ တစ်ခုတည်းသာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ရိုစိက မှန်ချက်ပြုသည်။

အကတွေ တော်တော်များများ ကြည့်ပြီးသွားတော့ အချိန်က နေ့လယ်ဘက် ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက် လည်ကြပြန်သည်။ သူက ကားကို အင်းလျားကန်ဘက် ဦးတည်ခဲ့ သည်။

ကျယ်ပြောတဲ့ အင်းလျား ကန်ရေပြင်ကို မြင်ရတော့ ရိုစိက ကလေး တစ်ယောက်လို “ဟေး...” ဟု လွှတ်ခနဲ ထအော်သည်။

ကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်တော့ ရိုစိက ငြိမ်သက်စွာ ရပ် လျက် လက်နှစ်ဖက် သေးဘက် ဆန့်တန်းပြီး ရင်ကို ကော့ ခေါင်းလေး မော့ကာ လေကို တစ်ဝကြီး ရှူသည်။

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တဲ့ အင်းလျား လေပြည်က ရိုစိရဲ့ ဆံ့နှယ်တွေကို တဖွားဖွားနဲ့ လွင့်မျောစေသလို ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ကိုလည်း တပျပ်ပျပ်နဲ့ လှုပ်ခပ် ကစားစေခဲ့သည်။ ရေစိုနေ တဲ့ ဂါဝန်က ရိုစိရဲ့ ခန္ဓာအလှကို အကာအကွယ် မလေးနိုင်လေ တော့။ ရိုစိသည် ရှင်းပြီး လှနေပါသည်ကော။

ရိုစိရဲ့ အလှအပ ဟာသမျှကို နှလုံးသွင်းပြီး တရှိုက်မက်မက် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ် ဟိုနား သည်နား လျှောက်ပြီး သည်နှင့် ကန်စပ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ သကြန်သီချင်းတွေနဲ့ ညံ့နေသည်။ စားပွဲတိုင်း ပြည့်နေသည်။ ချောင်ကျကျ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ရိုစံက ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင်သည် ဆို၍ သူလည်း ခေါက်ဆွဲပဲ မှာလိုက်သည်။ သည်မှာ ထူးခြားတာက ရိုစံသည် တိုက်ဂါးဘီယာတူးတွေ မှာနေသည်။

အစမှာ သူ့ အတွက် မှာပေးသည် ထင်၍ ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။ နောက်မှ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ ရိုစံသည် သူနှင့် အပြိုင် တစ်ဘူးကုန် တစ်ဘူး ဖောက်သောက်နေပါဝကော။

နေ့လယ်ဘက် နေက ခပ်ပြင်းပြင်း ပူသည်ကြောင့် သင်္ကြန်ကားတွေရော၊ မဏ္ဍပ်တွေပါ ခေတ္တနားကြသည်။ အင်းလျားကန် တစ်ဝိုက် သစ်ပင်ရိပ်တွေမှာလည်း သူ့ ကားနဲ့သူ့ သူ့ အဖွဲ့နဲ့သူ့ အနားယူနေကြသည်။ စည်ကားနေသည်။

သစ်ပင်ရိပ် တစ်ခုမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် သွားနားကြသည်။ ကားထဲက ယူလာတဲ့ မြက်ဖျားအလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး ထိုင်ကြသည်။ ရှေ့တူရုမှ အင်းလျား ရေပြင်ပေါ် ရုပ်ပြေးလာတဲ့ လေပြည် လေညှင်းက အေးမြနေသည်။

ရိုစံက အိပ်ချင်သည် ဆိုပြီး သူပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ အိပ်သည်။ သူကတော့ သစ်ပင်ရင်းကို ကျောမိုပြီး အတွေးတွေ နယ်ချဲ့သည်။ ရိုစံ တစ်ယောက် ကြာကြာ အိပ်ပါစေလို့ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းသည်။

ကြာတော့ သူလည်း ငိုက်မျဉ်းလာရာက မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားသည်။ သူ နိုးလာတော့ အနားမှာ ရိုစံ မရှိတော့။ သူ လန့်သွားသည်။ ပြူးပြူးပျာပျာနှင့် ဘေးတယ်ညာကို ရှာသည်။ မတွေ့။

သူ ကားဘက် လှမ်းကြည့်တော့လည်း မတွေ့။ ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်လို့ စိတ်ပူသွားသည်။ သည်ချိန်မှာပဲ ဆိုင်တစ်ခုထဲက အထုပ်တွေ ဆွဲပြီး ထွက်လာတဲ့ ရိုစံကို လှမ်းမြင်သည်။ သည်တော့

မှပဲ ရင်ဝကို ဆောင့်တက်လာတဲ့ အလုံးကြီးက အောက်ကို ဒုတ်ခနဲ ပြန်ကျသည်။

“ဟေး... ယူ နိုးပြီလား... ယူ အိပ်နေတာ အနောင့် အယုက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ တို့... မနိုးခဲ့တာ...”

“သွားစို့...”

ညနေဘက် ရန်ကုန်သင်္ကြန်က ပိုစည်သည်။ ပြည်လမ်း တစ်လျှောက်၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အင်းလျားလမ်း တို့သည် သင်္ကြန်ကားတွေနဲ့ တစ်လမ်းလုံး ပြည့်နေသည်။

ရေကစား မဏ္ဍပ်တွေကလည်း လာသမျှ ကားတွေကို မလွတ်တမ်း ဝိုင်းပက်ကြသည်။ ရေပိုက်မျိုးစုံနဲ့ ထိုးပက်သည်။ ရေပုံးတွေနဲ့ကလည်း တဝန်းဝန်းပါပဲ။

မဏ္ဍပ် စင်မြင့်တွေမှာလည်း မျိုးမျိုးကြွကြွ သင်္ကြန် သီချင်းတွေနဲ့ အက အဖွဲ့တွေကလည်း တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ တင်ဆက်ကြသည်။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ စင်တင် တေးဂီတတွေနဲ့ စည်ကားနေကြသည်။

ရုံစံကို နေရာစုံအောင် လိုက်ပို့သည်။ တစ်ရက်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မစုံနိုင်။ နောက်နေ့တွေ ဆက်ပို့ရပေဦးမည်။ ည ၈ နာရီထိုးမှာ ရုံစံကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

(သင်္ကြန် အကြတ်နေ့)

မနက် အိပ်ရာထတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာနေသည်။ နာနေလို့ မဖြစ်သေး။ ရုံစံဆီ အချိန်မီ ပြေးရဦးမည်။ အိမ်က ထွက်ခါနီး မိခင်ကြီး ရောက်လာသည်။

“သား ကြည့်ရတာ... ပင်ပန်းနေသလိုပဲ... နားရင်လည်း နားလိုက်ပါလား သားရယ်... သား ပိုက်ဆံ ရှာတယ် ဆိုပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးလည်း မေမေတို့မှာ မလိုပါဘူး သား ရယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... မေမေ... သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... သားက အဲဒီ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်ကို သကြံနဲ့ ပြီးတဲ့ အထိ အော်ဒါ လက်ခံထားလို့ပါ...”

“ဟေ...”

မိခင်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟိုရောက်တော့ မနေ့ကလို ကြိုစောင့်နေတဲ့ ရို.စံကို မတွေ့ရ။ စိတ်ထဲ နည်းနည်း ထင်သည်။ ဧည့်ခန်း ရောက်တော့ ဧည့်ကြို ကောင်တာမှာ မေးကြည့်သည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်တဲ့။

ကောင်တာက ပုန်းဆက် ခေါ်တော့ သူမ ရောက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ အစွမ်းကုန် ပြုံးထားပေမဲ့ နှမ်းနယ်တဲ့ သဏ္ဍာန်က လှတစ်မျက်နှာမှာ ပေါ်နေသည်။

“ဆောရီးကွာ... ယူ လာမယ် ဆိုတာ သိပေမဲ့... လူက မလှုပ်ချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်...”

“ရို.စံ မနေ့က ပင်ပန်းသွားတာကိုး... နေမကောင်းကော ဖြစ်သေးလား...”

“လူက နေကောင်းပါတယ်... ကိုယ်တွေ လက်တွေ နှာနေ တာ တစ်ခုပါပဲ...”

“ဒါဆို ဒီနေ့ကော ရို.စံ ထွက်လည်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား” သည်မှာ ရို.စံက လက်ကလေး ကာပြရင်း...

“အိုး... လည်မှာပေါ့... သင်္ကြန်လည်ဖို့ စာကူးတက
လာတဲ့ ဥစ္စာ”

“ရဲ့စံ ပင်ပန်းနေမလားလို့ပါ”

သည်မှာ ရဲ့စံက မျက်လုံးကလေး ပြူးဝိုင်းပြပြီး...

“မလည်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်... ဒီလိုသာ... သင်္ကြန်ကို တစ်
ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပြန်သွားလို့ကတော့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဒယ်ဒီ
တို့ မာမိတို့က ဝိုင်းရယ်မှာ...”

“ဟုတ်လား...”

အနီးအနားက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆိုင်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားဖြစ်
ကြသည်။ မြန်မာ စကား တော်တော် ပြောတတ်တာပဲလို့ ချီးမွမ်း
တော့ ရဲ့စံက ရယ်သည်။ ဟိုမှာ မြန်မာစာကို ကောင်းကောင်း
သင်ခဲ့လို့ပါဟု ပြောပြသည်။

ဆိုင်က ထွက်လာတော့ ရဲ့စံက စကား အဆန်း တစ်ခု
ပြောသည်။ သူမ မြန်မာပြည်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားချင်သည်
ဟု ဆိုသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ အငွေအသက်၊ မြန်
မာ လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေက သူမရဲ့ နှလုံးသားမှာ ချိုမြ
နေလို့ပါဟု ဆိုလာသည်။

ရဲ့စံက သည်နေ့တော့ ညနေပိုင်းမှပဲ လည်တော့မည်တဲ့။
မနက်ပိုင်း နားလိုက်ဦးမည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် သူ့ကိုတော့
မပြန်ခိုင်း သူမနှင့် အဖော် လုပ်ပေးပါဟု ဆိုသည်။

အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောချင်သည် ဆို၍ ပန်းခြံထဲ
ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပုဏ္ဏရုံပင်များအောက်က ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ဖြစ်
ကြသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ငဝါပင်ပေါ်က အခိုင်လိုက်၊ အခိုင်လိုက်
ယီးလေးခိုနေတဲ့ အဝါရောင် ငဝါပန်းတွေကို ရို၊စံက ငေးပြီး
ကြည့်နေသည်။

သည်မှာ သူက မသိမသာ ရို၊စံရဲ့ အလှကို ကဲကြည့်သည်။
ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကြည့်လို့ကို ဘယ်လိုမှ မဝနိုင်။ ရင်ထဲလည်း
မလောင်ချေတော့။ ညကလည်း အတွေးနယ်ချဲ့ပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့။
တစ်ချိန်လုံး ရို၊စံရဲ့ အလှက သူ့ကို ဖမ်းစားထားခဲ့သည်။
သက်ပြင်း တစ်ခုကို လေးလေးပင်ပင် ချပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားဖြစ်
သည်။

“ဟေ့... ယူ... သက်ပြင်းတွေ ဘာတွေ ချလို့ပါလား...
ယူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေလို့လဲ... တို့ကို ပြောမပြနိုင်ဘူး
လား...”

သည်တော့ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်း အစုံက တွန့်ကွေးပြီး ပြုံးယောင်
ယောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟော... ယူ... ပြုံးပြန်ပြီ... ယူမှာ အကြောင်း တစ်ခုခု
တော့ ရှိကို ရှိရမယ်... ယူ... တို့ကို ခင်ရင် ပြောပြပါ
ကွာ... တို့ သိချင်လို့...”

သူ စိတ်ကို ယတိပြတ်ဖြတ်သည်။ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း
ရို၊စံသည် သူမ နေထိုင်ရာ နိုင်ငံသို့ ပြန်တော့မည် ဆိုတော့။

“ရို၊စံ...”

သူက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်လေး ခေါ်လိုက်သည်။ သူ ပုံစံကို
ကြည့်ပြီး ရို၊စံက ဘာမှ နားမလည်သလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူက ခေါ်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြော။ ရို၊စံကိုသာ
ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။ သည်မှာ ရို၊စံက...

“ခုနက... ယူ... တို့ကို ခေါ်လိုက်သလားလို့...”

သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သည်တော့ ရှိစံရဲ့ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်က အပေါ်ကို တွန့်တက်သွားသည်။

“ယူ... တို့ကို... ဘာပြောချင်လို့လဲ...”

“တို့... ရှိစံကို ချစ်တယ်...”

သိုင်းဝိုင်းမနေတော့။ သင်းတို့ နိုင်ငံခြားသူတွေက ပွင့်လင်း တာ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ တဲ့တိုးပဲ ပြောချလိုက်သည်။ အံ့မယ်၊ စကားလုံးတွေ ချောချောမွေ့မွေ့ ထွက်သွားလို့ သူ့ကိုယ်သူ ကျေးဇူးတွေ တင်မိပြန်သည်။

ရှိစံက အံ့သြသွားသည်။ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လှုပ်ပြီး သူ စကားရဲ့ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းစောကြော နေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် ရှိစံ... တို့ ရှိစံကို ချစ်တယ်... တို့ ဘဝမှာ ခုထိ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူး... အချောအလှတွေ ပေါ်တဲ့ တက္ကသိုလ်မှာတောင် တို့ ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်လို့ မရခဲ့ဘူး...”

“တို့ရဲ့ အချစ်က ခုမှပဲ ရှိစံနဲ့ တွေ့မှ ပေါ်လာတော့တယ်... တို့ ရှိစံကို ချစ်မိနေပြီကွာ...”

ပြောလည်း ပြောရင်း ရှိစံရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကို လှမ်း ယူကာ ဆုပ်နှယ်နေမိသည်။ ရှိစံက မရန်း။ ရှိစံက တစ်စုံတစ်ရာ ကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေပုံရသည်။

နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှိစံရဲ့ ဖြူဖွေးနေတဲ့ မျက်နှာ ပြင်မှာ ပန်းနုရောင် လွမ်းစက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်ကိုးရုတ်ကန်း

ပုံစံလေးနဲ့ “အို...” ဟု နှုတ်မှ ယောင်ယမ်း ထွက်ကာ ခေါင်းလေး
ငုံ့သွားရှာသည်။

သူ စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်တော့။ ရှိစံရဲ့ ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်
ပြီး ချစ်စကားတွေ တသိတတန်းကြီး ပြောချလိုက်သည်။ ရှိစံ
ကလည်း ငြိမ်ပြီး မလှုပ်တမ်း နားထောင်နေသည်။

သူ စကားသံ ရပ်သွားတော့မှ ရှိစံက သူ့ကို မော့ကြည့်
သည်။ ရှိစံရဲ့ ပါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့။ ဟောဗျာ...
ရှိစံ ငိုနေပါလား။

သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ သို့ပေမဲ့ ရှိစံက
သူ ရင်ခွင်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ အားရ
အောင် ငိုပြီးမှ အငိုက ရပ်သည်။

ပြီးမှ သူ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်သည်။ မျက်ရည်ကို သုတ်
သည်။ “အင်း” ကို ပြန်ကြရအောင်ဟု ဆိုသည်။ ပြောပြီး ရှေ့ကနေ
လျှောက်နှင့်သည်။ ဘာကိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ နောက်က
နေ လိုက်ရတော့သည်။

ညနေဘက် ထွက်လည်တော့ ရှိစံ ပုံစံက အတော့ကို တက်
တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ မနေ့ကထက် ပို ပျော်နေသလိုပါပဲ။
ရေပိုက်တွေနဲ့ ထိုးပက်ပြီ ဆိုရင်ဖြင့် သူ့ကို တအား ကျူးဖတ်ထား
တော့သည်။

သူကလည်း ကားကို ထိန်းမောင်းရင်း ရှိစံကို သူ ရင်ခွင်ထဲ
သိမ်းထားခဲ့သည်။

အံ့သည်ည ပြန်ပို့တော့ ခွဲခါနီးမှာ ရှိစံက သူ့ကို နှုတ်ဆက်
အနမ်းလေး ပေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်ပြီ

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြစ်ဘက်ကို လွင့်ထွက်သွားသလား အောက်မေ့လိုက်သည်။

ရိုစံကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အပျော်စိတ်တွေ အားကြီးလွန်းသည်ကြောင့် အိမ်ကိုတောင် ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိ။ ကားကို ဓဏလေးပဲ မောင်းလိုက်ရသည်ဟု ထင်သည်။

(သကြိန် အတက်နေ့)

အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ နိုးကတည်းက ပြိုင်ပွဲဝင် သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်တွေ့ချည်း လုပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့... သား ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်နေပြန်တာလဲ...”

“ဪ... မေမေ... လူဆိုတာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ရှားနေမှ ကျန်းမာရေးနဲ့... ညီညွတ်တယ် မဟုတ်လား... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ဟောတော်... ဒီကောင်လေး ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ... မသိဘူး”

“မေမေရေ... သား သွားပြီ...”

အသံက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကားနဲ့ လူက ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားခဲ့ပြီ။ လမ်းမပေါ်လည်း ရောက်ရော ရှေ့မှာ ဆယ်တီးကား တစ်စီးက ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေတာနဲ့ ကြုံနေပြန်သည်။

အလျင်လိုခါမှ အနေး ဖြစ်နေသည်။ ကျော်တက်မယ်လည်း လုပ်ရော ကားရှေ့ မြင်ကွင်းမှာ သူ့ ကားကို တားနေတဲ့ မြစန္ဒာကို တွေ့သည်။ မကောင်းတတ်တာနဲ့ ကားကို ရပ်ပေးသည်။ မြစန္ဒာက သူ့ဆီ ပြေးလာသည်။

“ဖိုးကျော်... နင် ငါ့ကို ညာတယ်...”

“ငါ ဘာညာလို့လဲ...”

“နင် ပြောတော့... နင့်ကား သင်္ကြန်တွင်း နားမယ်ဆို...”

“ဟာ... ခက်တာပဲ... ငါ့ ကားနဲ့ငါ... နားချင် နားမယ် မနားချင် မနားဘူး... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

“နင်... အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ... ငါတို့လည်း သင်္ကြန် လည်ချင်လို့...”

“နင့်ဟာနင် လည်ချင်တာ... နင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက် လည်ပါလား...”

“ငါ့မှာ ဘယ်သူငယ်ချင်း ရှိလို့... ငါက ဘယ်သူနဲ့ လိုက် လည်ရမှာလဲ...”

“ရော... လုပ်ပြီ... နင့် သူငယ်ချင်း ခော်လီတို့ မျိုးကိုကို တို့... အဲဒါ ဘယ်သွားထားမလဲ...”

“သွားစမ်းပါ... အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မပတ်သက်ဘူး၊ သူတို့နဲ့လည်း မသွားနိုင်ဘူး”

“ဟင်... အဲဒါဆို နင်က ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ...”
သည်မှာ မြစန္ဒာက မဝံ့မရဲနှင့်...

“ငါက နင်နဲ့ လျှောက်လည်ချင်တာ...”
ကြားရတဲ့ သူ့မှာ အံ့ဩသွားရသည်မို့...

“ဘာ... နင်က... ငါနဲ့ လျှောက်လည်ချင်တာ... ဟုတ်လား...”

မြစန္ဒာက ငိုမဲ့မဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက် မရဲတရဲ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့က အတက်နေ့ ဆိုတော့... သင်္ကြန် နောက်ဆုံး ရက်တောင် ရောက်နေပြီဟာ... အဲဒါကြောင့်မို့ပါ... နင် ငါနဲ့ လည်မယ် မဟုတ်လားဟင်...”

သူက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းတော့သည်။

“ဆောရီးပဲဟာ... ငါ့မှာ တကယ် မအားလို့ပါ... ငါ လက်ခံထားတဲ့ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်ကို ဒီနေ့လည်း လိုက်ပို့ ရဦးမှာ... နော်... မြစန္ဒာ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ... နော်... သွားမယ်...”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ မှာလည်း မရှင်းမရှင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရဲ့စိတ်ကို ရောက်တော့ ရဲ့စိတ်က သူ့ မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ ကြည့်နေသည်။

“ယူ... ဒီနေ့... နေကောင်းရဲ့လား...”

“ကောင်းပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ယူ့မျက်နှာ... သိပ် မကောင်းလို့...”

သည်တော့မှ သူက ရဲ့စိတ်ကို အားရပါးရ ပြုံးပြသည်။ ရဲ့စိတ်နဲ့ သူ သင်္ကြန် နောက်ဆုံးရက် အားပါးတရ လည်ဖြစ်ကြသည်။ နေ့လယ်ဘက် အင်းလျားကန်မှာပဲ သွားနားကြသည်။

စားသောက်ပြီးလို့ သစ်ပင်ရိပ် တစ်ခုဆီသို့လည်း သွားရော။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံးတူးပြဲတဲ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ မြစန္ဒာတို့ မိန်းကလေး အုပ်စုနဲ့ တည့်တည့်ကြီးကို တိုးသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်နဲ့ သူ့ လတ်မောင်းကို ဖက်တွဲပြီး လိုက်လာတဲ့ ရို.စံက ဘာကိုမှ မသိရှာ။ သူ နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားသည်။ မြစန္ဒာကို လှမ်းကြည့်တော့ မြစန္ဒာက တခြားတစ်ဖက်ကို မျက်နှာ လွှဲထားသည်။

ဆိုတော့ မြစန္ဒာတို့နဲ့ လေးရာဆီကို ရို.စံကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ခုမှပဲ သူ့ စိတ်ထဲ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရို.စံက ဘီယာတွေ သောက်ပြီး မူးနေပြီ။

“ရို.စံ...”

သူ ရင်ခွင်ထဲ မှီထိုင်နေတဲ့ ရို.စံက ခေါ်သံကြောင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ရို.စံ... သိပ် မူးနေလား...”

သူမ ခေါင်းခါပြသည်။ သည်တော့ သက်ပြင်း တစ်ခုကို လေးပင်စွာ ချမိပြန်သည်။

“ဟေး... ယု... ယု သက်ပြင်း ချပြန်ပြီကော... ယုကို ကြည့်ရတာ... ခဏ ခဏ သက်ပြင်း ချတတ်သလိုပဲ... တို့ ဆီမှာတော့ အဲဒီလို သက်ပြင်းချတာ မကောင်းဘူးတဲ့...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ရို.စံကို မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေနဲ့ ခုလို ဘီယာတွေ မူးနေတာ မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ...”

“ဟင်... ယုက တို့ ဘီယာ သောက်တာ မကြိုက်လို့လား”

“ရို.စံက နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်ပဲ... ရို.စံရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် အတွက် တို့ မတားဆီးကောင်းပါဘူး... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့... ဘာဖြစ်လဲဟင်...”

“တို့... မြန်မာပြည်က မြန်မာ မိန်းကလေးတွေမှာ အဲဒီလို မျိုး မရှိဘူး... ခေတ်မီလွန်းတဲ့ အနည်းအကျဉ်းက လွဲလို့ မြန်မာ မိန်းကလေး အများစုဟာ ဒီလို မူးယစ်စေတတ်တဲ့ ဘီယာတို့ အရက်တို့ကို လုံးဝ မသောက်ကြဘူး... စိတ်ကူး ထဲတောင် မရှိကြဘူး...”

ရဲ့စံက စင်းနေတဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ ငေးပြီး နားထောင်သည်။
“တို့က ရဲ့စံကို တို့မြန်မာ မိန်းကလေးတွေလို ဖြစ်စေချင်လို့ ပါ...”

သည်မှာ ရဲ့စံက လှပစွာ ပြုံးသည်။ ခေါင်းကိုလည်း တွင် တွင် ညှိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... တို့ ယူကို ကတိ တစ်ခုပေးမယ်... တို့ ခုချိန်က စပြီး တစ်သက်လုံး ဘီယာရော အရက်ရော မသောက်တော့ဘူး... ကဲ... ဘယ်နယ်လဲ...”

“တကယ်...”

ရဲ့စံ စကားကြောင့် သူ့မှာ မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ။ ဆိုတော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ ရဲ့စံရဲ့ ကိုယ်လေးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။
ရဲ့စံကလည်း အလိုက်သင့်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ရဲ့စံရယ်... နက်ဖြန်ဆို ရဲ့စံက ပြန်တော့မှာ၊ တို့ ရဲ့စံကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ် ဆိုတာလည်း တို့ ပြောပြီပြီပဲ... ရဲ့စံဆီက တို့ကို ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေကို တို့ အခုပဲ သိချင်တယ်ကွာ... နော်... ရဲ့စံ...”

သည်ချိန်လေးမှာပဲ ရဲ့စံရဲ့ ကိုယ်ကလေး တွန့်ခနဲ လိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ သူ အံ့သြသွားသည်။

အသံကလေး ထွက်လာမှ ရှိစံ ငိုနေမှန်း သိသည်။ သည်တော့ လည်း သူ့မှာ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ။

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှိစံ... ရှိစံ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ရှိစံက မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးညိုညိုတွေနဲ့ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“တို့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ယူ မသိပါဘူး... တို့ အရမ်းကို ခံစားနေရတာပါ... တို့ ဘဝမှာ အချစ် ဆိုတာ ဘာမှန်းကို မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ... ဒါပေမဲ့ တို့... အခုသိပါပြီ...”

“ဪ... ရှိစံရယ်...”

ရှိစံက ရှိုက်၍ရှိုက်ကာ ငိုနေပြန်သည်။ သူ ဘယ်လို ချောရမှန်း မသိ။ ခဏ ကြာတော့ ရှိစံဆီက ငိုသံ မကြားရတော့။ ရှိစံရဲ့ လှတစ်မျက်နှာလေးကို အသာအယာ ဆွဲမော့ပြီး...

“ဒါဆို... ရှိစံ တို့ကို ချစ်တယ်လို့နော်...”

ရှိစံရဲ့ အငိုမျက်လုံးလေးတွေက ရယ်ပြုံးနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လှပလွန်းစွာ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟာ...”

သူ့မှာ သိပ်ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရှိစံရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးထက်မှာ အနမ်းပန်းတစ်ပွင့်က လှပစွာ ပွင့်ဖူးသွားခဲ့သည်။ ရှိစံက မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ကြည့်နူး ကျေနပ်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ရှိစံရယ်... ရှိစံကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ... ဒါပေမဲ့...

ရှိစံဆီက ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားသံလေးတော့ တို့ ကြားချင်ပါသေးတယ်...”

“သိရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား... ပြောဖို့ လိုသေးလို့လား လို့...”

“ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ဖျားက မောင့်ကို ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကား သံကို ကြားပါရစေ ရှိစိရယ်... တို့ ကြားချင်လွန်းလို့ပါ...”

“ခစ်... ခစ်... ယူကို တို့က မောင်လို့ ခေါ်ရမယ်... ဟုတ်လား...”

“မထူးပါဘူး ရှိစိရယ်... ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာမှတော့... အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ပြောင်းကြတာပေါ့... အရင်ဟာ တွေက သူစိမ်းဆန်ပါတယ်...”

“ကောင်းပြီလေ... တို့ ကြိုးစားပြီး ခေါ်ကြည့်မယ်...”

ရှိစိက အသံ မထွက်ဘဲ ခေါ်ကြည့်နေသည် ပြီးမှ “မောင့်ကို ချစ်တယ်...” လို့ အသံကလေး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ မောလျစွာ ပြောရှာသည်။ ကျေနပ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ညနေဘက်မှာတော့ ရန်ကုန်အနံ့ လည်ကြသည်။ ရှိစိက သူမ ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး ဆိုတာကိုလည်း သည်တစ်ခါပဲ ကြံဖူး ပါသည်ဟု ဆိုလာသည်။

သင်္ကြန်ရေကလည်း အေးသည်။ မေတ္တာရေကလည်း နွေး သည်။ လည်စရာတွေလည်း စုံနေပြီ။ အချိန်ကလည်း လင့်ပြီ။ ပြန်ချိန်လည်း တန်ပြီ။

မခွဲနိုင် မခွာရက်သော်လည်း ရှိစိကို သူ ပြန်ပို့ရတော့သည်။

“ကြည်ဖြာအင်း”ရဲ့ ခြံဝင်းထဲကို တွဲပြီး ဝင်လာကြသည်။

သည်ချိန်မှာပဲ...

သူတို့ကို မြင်လို့ ဧည့်ခန်းထဲက ပြေးထွက်လာကြသည်က သူ တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူးသည့် သူများ။

ရို့စံက သူ့ကို ဖက်တွယ်ထားရာမှ ချက်ချင်း ခွာသည်။
ရို့စံရဲ့ အမူအရာတွေ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး
တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူမ မျက်နှာမှာ သွေး
မရှိတော့။

ရို့စံနှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်တူသော လူတစ်ယောက် အနားကပ်
လာသည်။ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ရွှံ့ရာ ဓုန်းတီးသော
အကြည့်နှင့်။ ပြီးတော့မှ ရို့စံရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်
ဘာသာနှင့် ဆဲဆိုကာ ရန်ရှာတော့သည်။ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေသည်။

ရို့စံက သတ္တိရှိသည်။ သူ့ကို သူမ၏ ချစ်သူပါဟု ခပ်တင်း
တင်း ပြောသည်။ ရို့စံရဲ့ အဖြေကြောင့် သူမနှင့် ဘာတော်သည်
မသိသော လူသည် ဒေါသပုန် ထကာ ရို့စံရဲ့ ပါးကို ဖြန်းခနဲ
ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

ရို့စံသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံခနဲ ခွေကျသွားသည်။ သူစိတ်
မထိန်းနိုင်တော့။ ထိုလူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှေ့တိုးသည်။ သည်မှာ
ဘေးက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ အရပ် မြင့်မြင့် နိုင်ငံခြားသားက သူ
ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည်။

သည်မှာပဲ ရို့စံကို ရိုက်သူက သူ့ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်
ထိုးလျက်...

“ဟေ့ကောင်... မင်း သိထားဖို့က ငါ့ ညီခနဲ မင်းနဲ့ လုံးဝ
မတန်ဘူး ဆိုတာပဲ... ဒီလူနဲ့ ငါ့ ညီမက ဇေဓပ်ထားကြ
တာ... သူတို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ်... မင်း
ဒီကနေ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပေတော့...”

သူ ခေါင်း တစ်ခုလုံး အုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲထွက်သွားလား
အောက်မေ့ရသည်။ လဲနေရာက ကုန်းထလာတဲ့ ရှိစံက ဘာမှ
မပြောတော့။ မျက်နှာကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပြီး ငိုရှိုက်ရင်း
ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဘာတွေလဲ... ဘာတွေလဲ...။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...။

ဘာမှလဲ ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ
ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘိယာဆိုင် တစ်ခုမှာ အချိန်
ဖြုန်းခဲ့သည်။ အိမ် ဝင်းထဲကို သူ ကားလေး ဝင်လာတော့ တော်
တော့ကို မှောင်နေပြီ။

အိမ်ထဲလည်း ရောက်ရော စောင့်နေတဲ့ မိခင်ကြီးနဲ့ တွေ့
သည်။ မိခင် ဘေးမှာက မြစနွာ။ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။
ဘယ်လို မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတာလဲလို့ မြည်တွန်တောက်တီး
ကာ ဆူသည်။ ပူသည်။

မိခင်ကြီး ဤမျှလောက် ဒေါပွဲ စိတ်ဆိုးတာမျိုး သူ တစ်ခါ
ပူးမျှ မမြင်ဘူးလေခဲ။ စိတ်ညစ်လွန်းသည်ကြောင့် သူ တာမျှ
ဖြေရှင်း မနေတော့။ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ငဲ့ထားတော့သည်။
သူ ဘာမှ မပြောတော့ မိခင်ကြီးက ပိုလို့ပင် စိတ်ဆိုးသည်။

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် သားတော်မောင်ကို ကလေးလေး တစ်
ယောက်သဖွယ် ရိုက်တော့သည်။ သူ့ကို ရိုက်တော့ မြစနွာက
ဝင်ဆွဲသည်။

မခန့်နိုင်သည့် အဆုံး ဝန်းခနဲ ထကာ အခန်းထဲ တန်းဝင်
လျက် တံခါးပိတ် ဂျက်ထိုးပြီး ခုတင်ပေါ် ဖစ်လှဲလိုက်သည်။

“ကြိုက်စရာ ရှားလို့အေ... ကိုယ့် နိုင်ငံက အမျိုးသမီးကို တော့ မကြိုက်ဘဲ... နိုင်ငံခြားက မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်မတွေ ကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့တော်...”

“ဟဲ့... ဖိုးကျော်... နင် အိဒီ နိုင်ငံခြားက ကောင်မနဲ့ ယူလို့ကတော့... နင်နဲ့ ငါ ဒီတစ်သက် သေခန်းပြတ်ပဲ ဟေ့...”

စဉ့်ခန်းထဲက မိခင်ကြီးရဲ့ အော်ပြောသံက သူ့ နားထဲ ပူလောင်စွာ စီးဝင်သည်။ သူ့ နား နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မနှစ်က သင်္ကြန်မှာ ရှိစဉ်နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ပုံလေးတွေ ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ ရှိစဉ် တစ်ယောက် ဘယ်လို ပုံစံနဲ့များ ဩစကြေးလျသို့ ပြန်သွားလေသည် မသိ။

အဲသည်နေ့မှာ မိခင်ကြီးက သူ့ကို ဘယ်ကိုမှ ထွက်ခွင့် မပေးတော့။ နောက်နေ့တွေတောင် ဘယ်မှ မသွားရဘူး လုပ်နေ လို့ မနည်း ရှင်းပြရသေးသည်။ ရှိစဉ်သည် ဩစကြေးလျသို့ နှစ် ဆန်း တစ်ရက်နေ့ ကတည်းက တကယ် ပြန်သွားပြီ ဆိုတာ ကျိန်ပြောမှ မိခင်ကြီး ထုံခဲ့သည်ပဲ။

ရှိစဉ် အကြောင်း စဉ်းစားနေဆဲ ဖုန်းသံ ဝင်လာသည်။ ဖုန်း ကို ကိုင်လိုက်တော့ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းသွား သည်။

ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း များစွာ။ ကံကောင်းခြင်း များစွာ သည် သူ့ ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပြီကော။

ဖုန်းထဲက အသံကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ကြည်လင် အေးမြနေသော အသံ သာယာလေး၏ ပိုင်ရှင်သည်...

ရဲ့စ် ...။

“ဟေး” ခနဲ သူ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခုချိန် သူ့လောက် ဝမ်းသာမယ့်သူ ရှိလိမ့်မည် မထင်။

ရဲ့စ် မင်္ဂလာခုံ လေဆိပ်မှာ ရောက်နေပြီ။ ချွန်ချင်း လာကြိုဖို့ ဖုန်းထဲမှာ တစာစာနဲ့ ပြောနေသည်။ ဆယ်မိနစ် အတွင်း အရောက်လာခဲ့မည်ဟု အားရဝမ်းသာနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

သူ ချွန်ချင်း ကားမောင်း ထွက်ခဲ့သည်။ နားထဲမှာ ရဲ့စ်ရဲ့ စကားသံတွေက စီးပျောက်နေဆဲ။ သူ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး တကယ့်ကို ပြုံးပျော်ရွှင် မြူးနေခဲ့သည်။

တော်သေးသည်။ အိမ်မှာ မိခင်ကြီး မရှိခိုက်ပေမို့၊ ကျောထဲမှာ စိမ့်တက်သွားသည်။ လက်ဖက် စားဖို့ လောခေါ်သွားတဲ့ မြစန္ဒာကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

လေဆိပ်ရောက်တော့ သူ မျက်လုံးကိုပင် သူ မယ့်ချင်။ မြန်မာ အင်္ကျီ၊ မြန်မာလုံချည်နဲ့ မြန်မာ ဆန်ဆန် ဝတ်စားထားလေတဲ့ ရဲ့စ်။

သူ့ကို မြင်တော့ ရဲ့စ် ပြေးဖက်သည်။ ပြီးတော့မှ အားပါးတရ ငိုသည်။ ငိုရင်းနဲ့ စကားတွေ ပြောသည်။

ဩစတြေးလျကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် မိသားစုတွင်း ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်သည်။ သူမ၏ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သူမ ကိုယ်တိုင် ဖျက်သည်။ မိသားစုနဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး ယခု အိမ်က အပြီး ထွက်လာသည်တဲ့။

သတ္တိ ရှိလိုက်သည့် ရဲ့စ်ပါလား။ သူ့ အတွက် ပို၍ အံ့ဩ

စရာကတော့ ရဲ့စ်သည် ဟိုး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက
ဩစတြေးလျမှာ အခြေစိုက်ခဲ့သည့် ချမ်းသာသော မြန်မာ မိသားစု
မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် မြန်မာ မိန်းကလေး စစ်စစ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဘယ်လို အဝေးရောက်သော်လည်း၊ တစ်ခုသော မျိုးဆက်
ကတော့ ဇာတိနိုင်ငံ ဆီသို့ သံသရာ တစ်ပတ်လည်ကာ ပြန်
ရောက်ရလေပြီ။

“ရဲ့စ် ပြောနေတာတွေ... တကယ်ပဲလား ရဲ့စ်ရယ်...”

“ရဲ့စ် ပြောနေတာ အမှန်တွေချည်းပဲ မောင်... ဟောဒီ
ရန်ကုန်က ရွှေတိဂုံမြတ်ဘုရားမှာ သစ္စာ ဆိုပြီးတော့ကို
ပြောရပါတယ်...”

“ရဲ့စ်ရယ်...ရဲ့စ်ကို မောင်... သိပ်ချစ်သွားပြီကွာ...”

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်... ရဲ့စ်လည်း မောင့်ကို တကယ်
ချစ်ခဲ့တာပါပဲ... မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့... မောင့်ကို အမြဲ
တမ်း သတိရနေခဲ့တယ်... တစ်နှစ်လုံး အလုပ်လုပ်ပြီး
ရဲ့စ် ပိုက်ဆံတွေ စုခဲ့တယ်... သင်္ကြန် နီးလာတော့ ရဲ့စ်
နေလို့ မရတော့ဘူးကွယ်... ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်း ထွက်
လာခဲ့တော့တာ...”

ချစ်ရည်လူးသော ချိုမြိန်သည့် အနမ်းပန်းကုဋေ ကုဋာက
လှပစွာ ပူးပွင့်ဝေဆာခဲ့သည်ပဲ။

[ရှပ်ရှင်သစ္စာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂၃၅)၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ]
(မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး)

*

တက္ကသိုလ်စိုးနောင်